

Δέσμιοι του Κρατισμού

2009-2012, Το Ημερολόγιο της Αυτοκαταστροφής

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

προλογίζει ο

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
PARATUS
EUROPE

www.paratuseurope.eu

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Δέσμιοι του Κρατισμού

2009-2012, Το Ημερολόγιο της Αυτοκαταστροφής

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

προλογίζει ο

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

1^η ΕΚΔΟΣΗ

ΑΘΗΝΑ 2012

Στον Γιάννη και στη Βίκυ

Υπηρεσίες Συμβούλου, Εκπαίδευσης και Ειδικές Εκδόσεις

Σύδνεϋ – Αθήνα – Σικάγο – Αγ. Πετρούπολη

© PARATUS Europe Ltd, 2012

Όλγας 13. 165 61 Γλυφάδα

Τηλ. +30-210-96.45.945, Fax. +30-210-99.40.408

web: www.paratuseurope.eu

facebook: www.facebook.com/PARATUSEurope

twitter: @paratuseurope

Η παρούσα έκδοση εκδίδεται και διατίθεται ηλεκτρονικά (e-book)

Πρώτη Έκδοση 2012

COPYRIGHTED MATERIAL

Διατίθεται με βάση τους ακόλουθους όρους:

Το σύνολο του περιεχομένου της παρούσης έκδοσης, συμπεριλαμβανομένων (ενδεικτικά και όχι περιοριστικά) των περιεχομένων, των σελίδων, των γραφικών, των εικόνων, των φωτογραφιών και των αρχείων, αποτελεί αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας του συγγραφέα και διέπεται από τις εθνικές και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται ρητά η οποιαδήποτε χρήση, αναπαραγωγή, αναδημοσίευση, αντιγραφή, αποθήκευση, πώληση, μετάδοση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, φόρτωση (download), μετάφραση, τροποποίηση με οποιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά του περιεχομένου της παρούσης έκδοσης, χωρίς την προηγούμενη άδεια του εκδότη.

Κατ' εξαίρεση, επιτρέπεται η μεμονωμένη αποθήκευση και αντιγραφή τμημάτων του περιεχομένου σε απλό προσωπικό υπολογιστή για αυστηρά προσωπική χρήση, χωρίς πρόθεση εμπορικής ή άλλης εκμετάλλευσης και πάντα υπό την προϋπόθεση της αναγραφής της πηγής προέλευσής του, χωρίς αυτό να σημαίνει καθ' οιονδήποτε τρόπο παραχώρηση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας. Συνεπώς απαγορεύεται να αποτελέσει εν όλω ή εν μέρει αντικείμενο πώλησης, αντιγραφής, τροποποίησης, αναπαραγωγής, αναδημοσίευσης ή να «φορτωθούν», μεταδοθούν ή διανεμηθούν με οποιονδήποτε τρόπο.

COPYRIGHTED MATERIAL

©2012, Εκδόσεις PARATUS Europe Ltd., All rights reserved.

*“We don't have a trillion-dollar debt because we haven't taxed enough;
we have a trillion-dollar debt because we spend too much”*

Ronald Reagan

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Για τον Συγγραφέα	10
Πρόλογος	11
Εισαγωγή	13
3 1 / 3 / 0 9	
Και εγένετο κρίση	15
1 8 / 6 / 0 9	
Κρίση ή... Ευκαιρία;	16
1 / 1 2 / 0 9	
Τι είναι ο νεοφιλελευθερισμός;	18
1 3 / 1 2 / 0 9	
Όχι πια όνειρα... μόνον εφιάλτες!	21
2 5 / 1 2 / 0 9	
«Αποδημητικές» επιχειρήσεις – Μια σύγχρονη μορφή μετανάστευσης	22
3 / 1 / 1 0	
Ανεπαρκή τα μέτρα για την έξοδο από την κρίση	24
2 1 / 6 / 1 0	
Το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον	27
2 4 / 6 / 1 0	
Αντί παραίτησης	29
2 6 / 6 / 1 0	
Η γοητεία του τίποτα	33
1 / 7 / 1 0	
Από το ημερολόγιο ενός "τυφεκιοφόρου"	36
2 7 / 8 / 1 0	
Άσμα ασθμαίνοντων ηγετών	38
2 9 / 8 / 1 0	
Ο φόβος	39
4 / 9 / 1 0	
Μια (ακόμη) ατυχής κυβερνητική "πρωτοβουλία"	40
6 / 9 / 1 0	
Τους γελοίους ή τους γελωτοποιούς;	43
1 2 / 9 / 1 0	
Όλη μας η ζωή σε εννέα γράμματα: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ	44
1 8 / 9 / 1 0	
Η Ελλάς καινοτομεί εφευρίσκοντας μια νέα μορφή επιχειρήσεων, τις "Ιδιωτικές ΔΕΚΟ"	47
2 0 / 9 / 1 0	
Το ΔΝΤ θα μας πειθαρχήσει, ή θα μας υποτάξει;	49
2 6 / 9 / 1 0	
Τσοπάνηδες ή κοπάδι; Ο ρόλος των πολιτών στις αυτοδιοικητικές εκλογές	50
5 / 1 0 / 1 0	
Δεν ήμασταν εμείς...	52
1 1 / 1 0 / 1 0	
Με ποιά δικαίωμα;	53
2 1 / 1 0 / 1 0	
Η αβάστακτη προχειρότητα του fast track	54
2 2 / 1 0 / 1 0	
Σειρήνων ωδή	55
2 3 / 1 0 / 1 0	
"Φορολαγνεία", μια κλασσική σοσιαλιστική συνταγή	56
1 / 1 1 / 1 0	

Φθινοπωρινόν Ελεγείον	57
1 / 1 1 / 1 0	
Απορία	58
6 / 1 1 / 1 0	
Υπάρχει ελπίδα; - Τι μας διδάσκει η σύγχρονη διαχείριση κρίσεων	59
1 2 / 1 1 / 1 0	
Περιφερειάρχου ψήφου κριτήριο	62
2 8 / 1 1 / 1 0	
Αν η εργασία ήταν επιλογή μας	63
6 / 1 2 / 1 0	
Σαν σήμερα;	65
1 2 / 1 2 / 1 0	
Ο τζίτζικας και ο μέρμηγκας	66
1 5 / 1 2 / 1 0	
Ευρω-επέτειος	68
1 8 / 1 2 / 1 0	
Το φαg της κρίσης	69
2 5 / 1 2 / 1 0	
Χριστουγεννιάτικες συγχορδίες	73
6 / 1 / 1 1	
Λογισμοί φωτός...	74
9 / 1 / 1 1	
Ο πνιγμένος απ' τα μαλλιά του πιάνεται...	76
1 4 / 1 / 1 1	
Αγγελίες...απωλεσθέντων!	78
2 9 / 1 / 1 1	
Κοινωνική Αλληλεγγύη: Ο μεγάλος απών	79
6 / 2 / 1 1	
Υπάρχει Μεσαίος Χώρος;	82
1 1 / 2 / 1 1	
Ο βλαχο-φιλελευθερισμός του ΠΑΣΟΚ	85
1 2 / 2 / 1 1	
50 δις αποκρατικοποιήσεις σε 4 χρόνια... το άλλο με τον Τοτό το ξέρετε;	87
1 3 / 2 / 1 1	
Επιτακτική η ανάγκη για ένα νέο σύστημα κοινωνικών αξιών	89
1 7 / 2 / 1 1	
Σκουπιδότοποι ψυχών	91
2 4 / 2 / 1 1	
Μια "επαναστατική" μορφή απεργίας	92
2 7 / 2 / 1 1	
Απέτυχε πράγματι το μνημόνιο;	94
1 / 3 / 1 1	
Η Δεοντολογία ως απαραίτητο στοιχείο της εξόδου από την κρίση	97
1 2 / 3 / 1 1	
Υπάρχει λόγος πανηγυρισμών;	104
2 3 / 3 / 1 1	
Το σύνδρομο της Μήδειας	105
2 5 / 3 / 1 1	
Ζήτω η 25η Μαρτίου, σύντροφοι!	107
2 1 / 4 / 1 1	
Για φούντο ο Προϋπολογισμός!	108
2 2 / 4 / 1 1	
Το τέλος της Οδύσσειας	109
2 9 / 4 / 1 1	

"Μωραίνει Κύριος όν βούλεται απωλέσαι"	111
7 / 5 / 1 1	
Σμιλεύοντας την άνοιξη των παιδιών μας – Μια πρόταση για το Περιβάλλον	112
2 5 / 5 / 1 1	
Η θλιβερή κατάληξη μιας ανόητης πολιτικής	115
1 / 6 / 1 1	
Συνταγή καταστροφής	116
5 / 6 / 1 1	
Λάθος... παράδεισος	117
1 3 / 6 / 1 1	
Δικαιούμαστε μιας Συγγνώμης!	119
1 6 / 6 / 1 1	
Πράσινοι και Βένετοι	121
2 6 / 6 / 1 1	
Μια πρόταση για το Μεσοπρόθεσμο	122
4 / 7 / 1 1	
Ανδρείκελα	124
2 4 / 7 / 1 1	
Η απουσία του κράτους θα πρέπει να χαρακτηρίζει το νέο Μοντέλο Ανάπτυξης	125
4 / 8 / 1 1	
Με αρκετή δόση χιούμορ ο νέος αγορανομικός κώδικας!	129
1 5 / 8 / 1 1	
Μη "καθώς πρέπει" λόγος	130
2 8 / 8 / 1 1	
Στο τέλμα του κρατισμού	132
2 2 / 9 / 1 1	
Θέλω να γνωρίσω τον δημόσιο υπάλληλο που του πληρώνω τον μισθό	134
2 5 / 9 / 1 1	
Απελευθέρωση επαγγελματών. Η "επόμενη μέρα"	135
5 / 1 0 / 1 1	
Επιμείνετε Ελληνικά!	138
1 6 / 1 0 / 1 1	
Ξανά στο ίδιο έργο θεατές	139
1 9 / 1 0 / 1 1	
Ο Καιάδας του ΠΑΣΟΚ. Διχάζουν, συνειδητά, τον λαό!	141
2 0 / 1 0 / 1 1	
Εκσυγχρονισμός;	142
2 3 / 1 0 / 1 1	
«Μισή ντροπή δική μας, μισή ντροπή δική τους» ή η απειλή της Επιτροπείας	143
3 / 1 1 / 1 1	
Οι "δολοφόνοι" της Ανάπτυξης	146
2 7 / 1 1 / 1 1	
Διαπιστώσεις περί "Δημοκρατίας"	147
3 0 / 1 1 / 1 1	
Βλέπουμε μπροστά!	148
4 / 1 2 / 1 1	
Να κλείσει η ΕΡΤ	149
7 / 1 2 / 1 1	
Νέο-μετανάστευση	151
1 1 / 1 2 / 1 1	
Η απενοχοποίηση του Νεοφιλελευθερισμού	152
1 6 / 1 2 / 1 1	
Προσευχή	155
1 8 / 1 2 / 1 1	

Νέο-πατριωτικές μυθοπλασίες	156
2 8 / 1 2 / 1 1	
Ο ορισμός του Σοσιαλισμού	159
3 1 / 1 2 / 1 1	
Διαφορετικές ΕΥΧΕΣ!	160
3 / 1 / 1 2	
Οι πραγματικές μας ρίζες	161
9 / 1 / 1 2	
Περί νέων επενδύσεων	162
1 8 / 1 / 1 2	
Περί Δημοσίων Υπαλλήλων	163
2 9 / 1 / 1 2	
Περί καινοτομίας στην πολιτική, σκέψεις και προβληματισμοί	164
3 1 / 1 / 1 2	
Χωρίς ελπίδα	166
9 / 2 / 1 2	
Περί τιμιότητας	167
2 0 / 2 / 1 2	
Μήπως φταίμε εμείς;	168
2 7 / 2 / 1 2	
Πικρές αλήθειες	170
9 / 3 / 1 2	
Περί «κουρέματος»	171
1 4 / 4 / 1 2	
Πολιτική εκφυλισμού!	172
2 2 / 4 / 1 2	
Στις ερχόμενες εκλογές είμαστε μόνοι!	173
2 8 / 4 / 1 2	
Debate και δημοκρατία	175
1 9 / 5 / 1 2	
Προσχήματα	176
2 0 / 5 / 1 2	
Διλήμματα	177
2 4 / 5 / 1 2	
Γιατί;	178
2 4 / 5 / 1 2	
Κριτήριο ψήφου	179
2 6 / 5 / 1 2	
Η υπομονή έχει και τα όρια της	180
2 7 / 5 / 1 2	
Η πραγματική κυβέρνηση	181
2 / 6 / 1 2	
Ζητείται ελπίδα... Δύο, πιθανά, εναλλακτικά σενάρια	182
3 / 6 / 1 2	
Παραδοχές	185
4 / 6 / 1 2	
Κατάντια	186
1 4 / 6 / 1 2	
Πλάνες	187
2 4 / 6 / 1 2	
Song d'automne*	188

Για τον Συγγραφέα

Γεώργιος Ι. Αναστασόπουλος

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1965.

Μεγάλωσε στα Εξάρχεια.

Πήρε το πτυχίο Μηχανολόγου Μηχανικού από το Πολυτεχνείο Πατρών. Συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές, παίρνοντας αρχικά το Master of Science (MS) στον τομέα της Θεωρητικής και Εφαρμοσμένης Μηχανικής και στη συνέχεια το Διδακτορικό (PhD) Μηχανολόγου Μηχανικού, και τα δύο από το Northwestern University στις Η.Π.Α.

Πήγε στρατό σε Τρίπολη, Σάμο και Αθήνα.

Επέλεξε να εργασθεί στον ιδιωτικό τομέα σε μια σειρά επιχειρήσεις στην Ελλάδα και στο Εξωτερικό.

Σήμερα, είναι:

- Γενικός Διευθυντής του γραφείου Ευρώπης της εταιρείας συμβούλων PARATUS Europe,
- Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος του Φορέα Πιστοποίησης Επαγγελματιών STAREGISTER ,
- Γενικός Γραμματέας της Διεθνούς Ένωσης Φορέων Πιστοποίησης Προσωπικού IPC
- Member of Executive Forum, Coleman Research Group, Inc., and of Executive Council, GLG Research (Gerson Lehrman Group, Inc.), N.Y.
- Member of Board of Standards (Global & Presidential Board & Advisory Council), AAPM-American Academy of Project Management, Colorado,
- Member of the Personnel Certification Accreditation Advisory Board of IAS-International Accreditation Services, Los Angeles.

Διετέλεσε, επίσης:

- Γενικός Διευθυντής της "Δημοκρατικής Συμμαχίας",
- Διευθύνων Σύμβουλος του "Φόρουμ για την Ελλάδα",
- Γενικός Γραμματέας Επικοινωνιών του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών και Γενικός Γραμματέας Βιομηχανίας του Υπουργείου Ανάπτυξης την περίοδο 2007-2009,
- Πρόεδρος της Διεθνούς Ένωσης Φορέων Πιστοποίησης Προσωπικού IPC/IATCA το 2004-2007,
- Μέλος του Συμβουλίου Διαπίστευσης του ΟΗΕ (UNFCCC) για την εφαρμογή του πρωτοκόλλου του Κιότο,
- Στέλεχος του Εθνικού Συμβουλίου Διαπίστευσης (ΕΣΥΔ), πολλών οργανισμών πιστοποίησης καθώς και μέλος τεχνικών επιτροπών του ISO και της IAF.

Έχει παρουσιάσει σειρές διαλέξεων-σεμιναρίων και έχει δημοσιεύσει βιβλία και παρουσιάσει άρθρα σε διεθνή επιστημονικά περιοδικά και συνέδρια. Έχει επίσης, συμμετάσχει σε πληθώρα ερευνητικών προγραμμάτων στην Ελλάδα και στο Εξωτερικό (Ε.Ε.-ΗΠΑ).

Πρόλογος

Πολεμοφόδια για το Μέτωπο της Λογικής κατά του Κρατισμού

Σε μια περίοδο βαθέων οικονομικών αδιεξόδων είναι εντυπωσιακό πως σχεδόν όλοι αναζητούν τις λύσεις σε πολιτικές επιλογές παρόμοιες με εκείνες που έριξαν τον τόπο στα τραγικά σημερινά του χάλια. Φωνές που φωνάζουν για περισσότερο κρατισμό, για βαρύτερου φόρους και αυξημένο δημόσιο τομέα, παροχές και γραφειοκρατία είναι εκείνες που αρκετά περίεργα κάνουν την περισσότερη φασαρία και αιχμαλwτίζουν την φαντασία πολλών από τους πολίτες. Εκτός από μεμονωμένες φωνές στα μέσα ενημέρωσης σπάνια θα ακουστούν απόψεις που βάζουν το χέρι στην πληγή και θα εξηγήσουν στον κόσμο πως ο κρατισμός που μας έφερε εδώ δεν είναι και το φάρμακο που θα μας οδηγήσει στην ανάκαμψη.

Σε ένα τέτοιο πνευματικό περιβάλλον χρειάζεται πραγματικό θάρρος να πάς κόντρα στο ρεύμα και να αποκαλέσεις τα πράγματα με το όνομά τους. Ο Γιώργος Αναστασόπουλος το τόλμησε. Με το «Δέσμοι του Κρατισμού: 2009-2012 Το Ημερολόγιο της Αυτοκαταστροφής» αντεπιτίθεται στο αρτηριοσκληρωτικό κατεστημένο σαλπίζοντας εκκωφαντικά μηνύματα ελευθερίας. Μια πλατφόρμα ελευθερίας με επίκεντρο την εναντίωση στους φόρους, στις αλόγιστες παροχές και στον παρεμβατικό δημόσιο τομέα ξεπηδά από τις σελίδες του βιβλίου δείχνοντας σε αδρές γραμμές τον δρόμο της απελευθέρωσης – από την μιζέρια, την φτώχεια και την παρακμή. Το βιβλίο του Αναστασόπουλου καλύπτει και θεωρητικά κενά αλλά ταυτόχρονα κάνει και σημαντικές αναφορές σε ζητήματα πρακτικής πολιτικής.

Χαρακτηριστική, και ιδιαίτερα επίκαιρη για τα σημερινά δεδομένα της χώρας μας είναι η επίκληση δήλωσης του πρώην Προέδρου των ΗΠΑ Ρόναλντ Ρέιγκαν που, αναφερόμενος στο δημόσιο έλλειμμα τότε της χώρας του, είχε τονίσει πως αυτό δεν ήταν αποτέλεσμα χαμηλής φορολογίας αλλά προϊόν μεγάλων δαπανών. Πως είναι δυνατόν άραγε πολλοί σχολιαστές και δημόσια πρόσωπα στην Ελλάδα να επιμένουν πως τα οικονομικά μας χάλια προέρχονται από κακοδιαχείριση φιλελεύθερων αντιλήψεων όταν η χώρα είχε πάντα υψηλότερους φορολογικούς συντελεστές ενώ οι δημόσιες δαπάνες είχαν ξεφύγει – ιδιαίτερα μετά την άνοδο «σοσιαλιστικών» κυβερνήσεων στην εξουσία και το όργιο παροχών δίχως αντίκρισμα που της συνόδεψαν.

Οι ευθύνες όμως και της Αριστεράς για τα αδιέξοδα δεν είναι λιγότερες. Μπορεί επίσημα μεν τα διάφορων αποχρώσεων μαρξιστικά κόμματα να μην βρέθηκαν στην εξουσία, οι θέσεις τους όμως και η επιρροή τους ήταν πάντοτε μεγάλη, επιδρώντας πάνω στις επιλογές των όποιων κυβερνητικών σχημάτων. Η Αριστερά πάντοτε υπερθεμάτιζε της αύξησης των φορέων του δημοσίου, στήριξε και είχε και το δικό της μερτικό στις ρουσφετολογικές προλήψεις στο κράτος και ήταν αντίθετη πάντα σε πρωτοβουλίες μείωσης των οργανισμών του δημοσίου, στις ιδιωτικοποιήσεις και σε κάθε ιδέα απόλυσης στελεχών της κρατικής γραφειοκρατίας. Ο υπερδιογκωμένος δημόσιος τομέας λοιπόν οφείλει στην στήριξη και τις πιέσεις της Αριστεράς μεγάλο μέρος της μακροχρόνια ανάπτυξης και επιβίωσής του. Συνακόλουθα και τα μεγάλα ελλείμματα προέρχονται από τις εγκεφαλικές συνεισφορές των στελεχών και των παρατάξεων της λεγόμενης μαρξιστικής «προόδου».

Η χώρα είναι πράγματι εγκλωβισμένη σε έναν καταπιεστικό και παντοδύναμο κρατισμό. Που δημιουργώντας πλοκάμους συμφερόντων έχει πείσει την κοινή γνώμη πως είναι απαραίτητος για την κοινωνική πρόοδο. Συνδικαλιστικές οργανώσεις, κρατικοδίαιτα επιχειρηματικά συμφέροντα και κοινωνικά στρώματα μαθημένα στην προσοδοθηρία συμπτύσσονται, ελίσσονται, ανασυντάσσονται κι' εξελίσσονται πάνω σε συντεταγμένες που απώτερο σκοπό έχουν να μην αλλάξει το οτιδήποτε. Έτσι, οι λεγόμενες μεταρρυθμίσεις εξαντλούνται σε ημίμετρα, σε επιδρομές κατά των λαϊκών εισοδημάτων και σε προσπάθειες να παραμείνει απείραχτος ο κύριος κορμός του δημόσιου τομέα της οικονομίας. Αυτά όλα τα ατελή κι αδιέξοδα ονοματίζονται νεοφιλελεύθερα από τους επιτήδειους, επισύροντας έτσι την οργή των λαϊκών κοινωνικών στρωμάτων. Το αποτέλεσμα είναι τίποτε ουσιαστικά να μην γίνεται, ενώ η βασική πέτρα του σκανδάλου, ο ανύπαρκτος και προβληματικός δημόσιος τομέας με τα οργανωμένα παράσιτα που αναπτύσσονται γύρω του, να παραμένει αλώβητος.

Η απελευθέρωση από τα δεσμά του κρατισμού είναι περισσότερο από απαραίτητη για να ορθοποδήσει ο τόπος και να αισθανθεί τα αποτελέσματα της ανάπτυξης ο λαός μας. Ο αγώνας δυστυχώς θα είναι δύσκολος και μακροχρόνιος. Και το μέτωπο της μάχης θα είναι κατά κύριο λόγο ο χώρος των ιδεών. Γι αυτό δουλειές σαν αυτή του Γιώργου Αναστασόπουλου είναι περισσότερο από χρήσιμες. Αποτελούν το οξυγόνο που οπλίζει το μέτωπο της λογικής στον αδυσώπητο αγώνα που όλοι σήμερα δίνουμε για το μέλλον του τόπου μας...

Ανδρέας Ανδριανόπουλος

Εισαγωγή

Η τριετία 2009-2012 θα σημαδέψει με ανεξίτηλα χρώματα την σύγχρονη ιστορία της Ελλάδος. Είναι η τριετία του επιθανάτιου ρόγχου ενός συστήματος, ενός τρόπου ζωής, ενός μυθεύματος που ζήσαμε τις τελευταίες δεκαετίες. Το τεράστιο κράτος, που εξέθρεψε στρατιές αργόμισθων αφισοκολλητών, κομματικών κηφήνων και βολεμένων ημετέρων καταρρέει, αποκαμωμένο θύμα των ιδίων των εραστών του. Είναι αλήθεια πως τα παράσιτα απομυζούν το αίμα του ξενιστή τους μέχρι τον θάνατο του, αδυνατώντας να κατανοήσουν πως η εξόντωση του συνεπάγεται, ταυτόχρονα, και την δική τους καταστροφή.

Όσοι ζούμε την κρίση, την βιώνουμε σε μια ομιχλώδη διάσταση, που χαρακτηρίζεται από έντονη αβεβαιότητα, άγχος και αγωνία. Αδυνατούμε να ξεχωρίσουμε τις αιτίες της κρίσης και ως εκ τούτου δεν είμαστε σε θέση να διακρίνουμε τις λύσεις που θα μας οδηγήσουν στην επίλυσή της. Οι ελευθερίες συνθλίβονται από τις κατεστημένες κρατικιστικές ιδεοληψίες δεκαετιών. Η βία, και ο φασισμός (πολλαπλών αποχρώσεων) επιλέγονται από τους αφελείς ως ύστατη διέξοδος. Τα αδιέξοδα πολλαπλασιάζονται και η αγανάκτηση αναμειγνύεται με τον φόβο, οπλίζοντας τα χέρια του όχλου με μολότοφ, που εκτοξεύονται κατά της δημοκρατίας και της ελευθερίας.

Η χώρα βρίσκεται υπό μια ιδιότυπη κατοχή. Τι κι αν ο εθνικός στρατός κέρδισε στον εμφύλιο την μάχη στα βουνά. Η αστική τάξη ηττήθηκε, κατά κράτος, στην μάχη των ιδεών, παραδίδοντας την ηγεσία στην αριστερή διάνοηση - με κυρίαρχο εκφραστή της την γενιά του Πολυτεχνείου - που αργά, αλλά σταθερά μετέτρεψε την χώρα σε μια ιδιότυπη διεφθαρμένη σοσιαλιστική τζαμαχίρια. Επενδύοντας στα ταπεινότερα ένστικτα των πολιτών, η αριστερά θεμελίωσε ένα κράτος ημετέρων αφομοιώνοντας με τον καιρό και την συντηρητική παράταξη, που μεταμορφώθηκε σε ένα κακέκτυπο σοσιαλδημοκρατικού κόμματος με κυρίαρχο χαρακτηριστικό τα προσωπικά καπετανάτα και την παντελή έλλειψη ιδεολογικού στίγματος. Έφτασε μάλιστα σε τέτοιο σημείο η αριστερή ιδεολογική κυριαρχία, που η «δεξιά» αποκήρυξε πολλάκις κι μετ' επιτάσεως - δια στόματος των αρχηγών της - την όποια σχέση της με το, κυρίαρχο στο εξωτερικό, προοδευτικό ρεύμα του νεοφιλελευθερισμού. Μετατράπηκε έτσι, σε νεροκουβαλητή της αριστεράς, σε θλιβερό επαίτη ενός μεριδίου της νομής της εξουσίας, σε αξιολύπητη, αλυσοδεμένη, με τις αλυσίδες του κρατισμού, άρкто, που σύρεται από πανήγυρη σε πανήγυρη χορεύοντας άτσαλα στον μονότονο ρυθμό των οργάνων του σοσιαλισμού.

...Όλη η Γαλατία έχει πέσει στα χέρια των Ρωμαίων. Όλη; Όχι! Οι κάτοικοι ενός μικρού χωριού της Αρμορικής, χάρη στο μαγικό φίλτρο που παρασκευάζει ο δρυΐδης Πανοραμίξ, και που τους δίνει υπερφυσική δύναμη, συνεχίζουν να αντιστέκονται στους Ρωμαίους...

Το υλικό που περιλαμβάνει η παρούσα έκδοση αποτελεί μια σταγόνα από το «μαγικό φίλτρο» που δίνει την δύναμη για αντίσταση στην επιβολή του σοσιαλ-κρατισμού. Με μπόλικες δόσεις φιλελευθερισμού αποτελεί το μοναδικό αντίδοτο στο δηλητήριο, που διαποτίζει το σώμα του ελληνισμού οδηγώντας το στην σήψη και την παρακμή. Οι φιλελεύθεροι Έλληνες δεν καταθέτουμε τα όπλα. Αισιοδοξούμε. Γιατί γνωρίζουμε πως η Ελλάδα και η Ελευθερία έχουν κοινό πεπρωμένο.

...

*Και ακαρτέρει και ακαρτέρει
φιλελεύθερη λαλιά,
ένα εκτύπαε τ' άλλο χέρι
από την απελπισιά,*

Κι έλεες: «Πότε, α, πότε βγάνω
το κεφάλι από τσ'ερμιές;».
Και αποκρίνοντο από πάνω
κλάψες, άλυσες, φωνές.

Τότε εσήκωνες το βλέμμα
μες στα κλάιματα θολό,
και εις το ρούχο σου έσταζ' αίμα,
πλήθος αίμα ελληνικό.

Με τα ρούχα αιματωμένα
ξέρω ότι έβγαινες κρυφά
να γυρεύεις εις τα ξένα
άλλα χέρια δυνατά.

Μοναχή το δρόμο επήρες,
εξανάλθες μοναχή·
δεν είν' εύκολες οι θύρες
εάν η χρεία τες κουρταλεί.

Άλλος σου έκλαψε εις τα στήθια,
αλλ' ανάσαση καμμιά·
άλλος σου έταξε βοήθεια
και σε γέλασε φρικτά.

Άλλοι, οϊμέ, στη συμφορά σου
οπού εχαίροντο πολύ,
«σύρε νά 'βρεις τα παιδιά σου,
σύρε», έλεγαν οι σκληροί.

Φεύγει οπίσω το ποδάρι
και ολογλήγορο πατεί
ή την πέτρα ή το χορτάρι
που τη δόξα σου ένθυμεί.

Ταπεινότατη σου γέρνει
η τρισάθλια κεφαλή,
σαν πτωχού που θυροδέρνει
κι είναι βάρος του η ζωή.

Ναι, αλλά τώρα αντιπαλεύει
κάθε τέκνο σου με ορμή,
πού ακατάπαυστα γυρεύει
ή τη νίκη ή τη θανή.

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη,
χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!

(Απόσπασμα από τον Ύμνον εις την Ελευθερίαν, του Διονυσίου Σολωμού)

Γεώργιος Ι. Αναστασόπουλος

31/3/09

Και εγένετο κρίση

Η παγκόσμια κρίση με τις όποιες επιδράσεις της στην ελληνική οικονομία ξεγυμνώνει τις διαρθρωτικές αδυναμίες της ελληνικής που υπάρχουν εδώ και χρόνια.

Ο εκτεταμένος (άνω του 60%) μη αποδοτικός κρατικός τομέας και ο κρατικοδίαιτος ιδιωτικός σε συνδυασμό με την εδραιωμένη εδώ και δεκαετίες νοοτροπία των κεκτημένων διαφόρων "λαϊκών" ομάδων, καθιστούν τη χώρα μας μια παλαιού τύπου τριτοκοσμική οικονομία με απηρχαιωμένα σοσιαλιστικά χαρακτηριστικά, επιρρεπή σε λαϊκισμούς και αδύναμη να τολμήσει τις ριζικές αλλαγές που απαιτούνται – σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο – για να αντιμετωπίσει την κατάσταση.

Αν δε, δεν είχαμε ενταχθεί στη ΕΕ και δεν είχαμε ευρώ, θα ήμασταν ευάλωτοι σε κάθε λογής κερδοσκοπικές επιθέσεις και θα είχαμε υποστεί απανωτές υποτιμήσεις της δραχμούλας, που θα είχαν οδηγήσει στα ύψη ελλείμματα και τιμές εκμηδενίζοντας το εισόδημά μας. Φυσικά η παράμετρος αυτή αποσιωπάται συστηματικά από κάθε λογής "προοδευτικούς" κονδυλοφόρους και αναλυτές, που έχουν διατελέσει πολέμιοι της ένταξής μας στην ΕΕ.

Ταυτόχρονα, η συμπεριφορά και οι τοποθετήσεις των ηγεσιών της αντιπολίτευσης καθώς και των ελεγχόμενων από αυτές συνδικάτων δείχνει ότι είτε:

α) βρίσκονται σε πλήρη αδυναμία κατανόηση του εγγενούς διαρθρωτικού προβλήματος της χώρας, το οποίο απαιτεί γενναία και επώδυνα μέτρα ανάταξης, είτε ότι

β) ενσυνείδητα σαμποτάρουν τις όποιες προσπάθειες της κυβέρνησης προς δημοσιονομική εξυγίανση, αδιαφορώντας για την οικονομική επερχόμενη κατάρρευση, με μόνο στόχο την αποκόμιση πολιτικών κερδών, σε βάρος της οικονομίας και των πραγματικών συμφερόντων της χώρας μας και των πολιτών της.

Και στις δύο περιπτώσεις αποδεικνύονται κατώτεροι των περιστάσεων και ουσιαστικά ανίκανοι να συνεισφέρουν στη διαχείριση της κρίσης.

Η προσπάθεια για την έξοδο από την κρίση (είτε αναφερόμαστε στη διεθνή, είτε στην εγγενή ελληνική) δεν πρόκειται να οδηγήσει πουθενά χωρίς τη συνειδητή συνεργασία των πολιτών αυτής της χώρας και το ξερίζωμα των νοοτροπιών του "ωχαδερφισμού", της καλοπέρασης, των κεκτημένων, του δημοσιοϋπαλληλικού Greek Dream, των εύκολων λύσεων και του κομματισμού.

Δεδομένης της δυσκολίας ανατροπής όλων αυτών των χαρακτηριστικών του σύγχρονου νεοέλληνα, η παραμονή της Ελλάδος στο Club των «τριτοκοσμικών» χωρών του υπαρκτού σοσιαλισμού (μόνο η Κίνα, η Β. Κορέα και η Κούβα έχουν απομείνει) δείχνει ως η πιο πιθανή εκδοχή, και φοβούμαι πως μια "αναγέννηση" δεν θα μπορεί να επέλθει παρά μόνο μετά τους πόνους τοκετού μιας εθνικής - μεγάλης κλίμακας - κρίσης, που ελπίζω να μην οδηγήσει σε εθνική τραγωδία.

ΥΓ. Η κρίση στην χώρα μας έχει δύο διαστάσεις: την οικονομική και την ηθική. Οι ανωτέρω διαπιστώσεις ισχύουν και για τις δύο.

18/6/09

Κρίση ή... Ευκαιρία;

Τους τελευταίους μήνες, η χρηματοπιστωτική κρίση έχει μονοπωλήσει το ενδιαφέρον σε όλο τον κόσμο. Οι λόγοι για τους οποίους οδηγηθήκαμε σε αυτήν είναι λίγο-πολύ γνωστοί, ενώ άγνωστα – αλλά εξαιρετικά δυσοίωνα – παραμένουν το εύρος και η διάρκεια των επιπτώσεων, στην παγκόσμια και εγχώρια αγορά. Σε αυτό το εντεινόμενο κλίμα καταστροφολογίας με το συνεχιζόμενο αναμείγνυμα των αιτιών και την πιθανολογία για τις επιπτώσεις, ελάχιστοι είναι αυτοί που έχουν το θάρρος να αντιταχθούν. Ελάχιστοι είναι αυτοί που τολμούν να εξετάσουν το ζήτημα από μία άλλη πλευρά και που στρέφουν το βλέμμα στην επόμενη μέρα επικεντρώνοντας, με διαύγεια, στις νέες προοπτικές που παρουσιάζονται.

Γιατί – όσο «τολμηρό» κι αν ακούγεται υπό τις παρούσες συνθήκες – υπάρχουν ευκαιρίες. Αρκεί να ανατρέξουμε στη σημασία της λέξης «κρίση». Στην κινέζικη γραφή, η λέξη «κρίση» αποτελείται από δύο συνθετικά: την κρίση και την ευκαιρία. Η κρίση, δηλαδή, για τους Κινέζους έχει διττή σημασία – από τη μία συμβολίζει την αστάθεια και τον κίνδυνο, ενώ από την άλλη αντιπροσωπεύει μία νέα οπτική, μία νέα δυνατότητα. Στην ελληνική γλώσσα, επίσης, η λέξη «κρίση» έχει πολλές σημασίες. Κρίση είναι η κορύφωση μίας παθολογικής κατάστασης, αλλά και η ικανότητα για ανάλυση και εξαγωγή νηφάλιων συμπερασμάτων. Ο συνδυασμός αυτών των ερμηνειών, ίσως θα μπορούσε να είναι και η αρχή, σύμφωνα με την οποία αξίζει να κινηθούμε, σε αυτή την κρίσιμη στιγμή: ενδελεχής ανάλυση και ψύχραιμη αξιολόγηση, μετεξέλιξη της κρίσης σε ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης.

Το πρόσφατο παράδειγμα της αποκρατικοποίησης της Ολυμπιακής είναι χαρακτηριστικό. Το μήνυμα από όλη αυτή την ιστορία είναι ότι – παρά την κακή κατάσταση της εταιρίας και τα αρνητικά σχόλια και επιφυλάξεις που έτυχε το σχέδιο της κυβέρνησης – το αποτέλεσμα απέδειξε ότι υπήρχε μία ευκαιρία για όσους ήταν σε θέση να τη διακρίνουν και βέβαια να την αδράξουν, με όραμα, τόλμη και επιμονή.

Άλλωστε, το ίδιο συνέβη με το Κραχ του 1929 και την πετρελαϊκή κρίση στις αρχές της δεκαετίας του '70. Χωρίς αμφιβολία, λυπόν, τόσο τα συστήματα, όσο και οι άνθρωποι, τελικά, θα επιζήσουν από αυτή τη δύσκολη οικονομική συγκυρία. Γι' αυτό και η κρίση αυτή θα πρέπει να αποτελέσει μία νέα αφετηρία και όχι το τέρμα της διαδρομής. Μία νέα πρόκληση που θα κρίνει την ικανότητα να μαθαίνουμε από τα λάθη μας, την ευελιξία να χειριστούμε τα σημερινά – όσο δυσάρεστα κι αν είναι – δεδομένα, την ταχύτητα να επισπεύσουμε διαρθρωτικές αλλαγές και την αποφασιστικότητα να χαράξουμε μία νέα πορεία σε χρηματοοικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο.

Και βέβαια δεν υπάρχουν μαγικές συνταγές, ούτε εύκολες λύσεις στην πορεία προς την ανάκαμψη. Υπάρχει ένα μεσομακροπρόθεσμο στρατηγικό σχέδιο, που θα ενεργοποιηθεί και θα αξιοποιήσει υγιείς κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις, συστήματα και ανθρώπους.

Για να το πετύχουμε αυτό, καταρχάς, θα πρέπει να προσανατολιστούμε σε ένα σταθερότερο και ασφαλέστερο πλαίσιο οικονομικής δραστηριότητας, που, παράλληλα, όμως, θα δίνει νέα πνοή στον επιχειρηματία, τον καταναλωτή, τον πολίτη. Ένα πλαίσιο που θα στηρίζεται σε ισχυρούς, αξιόπιστους θεσμούς και εύρυθμη λειτουργία των χρηματοπιστωτικών και επενδυτικών οργανισμών, χωρίς ασφυκτικό κρατικό παρεμβατισμό, χωρίς προστατευτισμό και χωρίς υπερβολικές ρυθμίσεις, που καταστέλλουν την οικονομική δραστηριότητα. Προς αυτή την κατεύθυνση, η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει μία σειρά μέτρων, με κύριους στόχους το νοικοκύρεμα των δημόσιων οικονομικών, αλλά και το συγκερασμό μίας αναπτυξιακής στρατηγικής με κοινωνικό

χαρακτήρα. Το Υπουργείο Ανάπτυξης έχει καταθέσει και ήδη υλοποιεί μία συγκροτημένη πρόταση που στηρίζει την πραγματική οικονομία, ενισχύει την αγοραστική δύναμη των μικρομεσαίων στρωμάτων, προωθεί ένα νέο αναπτυξιακό πρότυπο με αιχμή την πράσινη ανάπτυξη, αξιοποιεί πλήρως τα κοινοτικά κονδύλια και επενδύει στη νέα κοινωνία της γνώσης.

Ταυτόχρονα, η βαθιά αμφισβήτηση, που κυριαρχεί, δε θα πρέπει να οδηγήσει σε μηδενισμό, απαξίωση των πάντων, ισοπεδωτικές αντιλήψεις και συμπεριφορές. Πρωταγωνιστικό ρόλο σε αυτή τη νέα πορεία θα διαδραματίσει η ανάδειξη μίας ισχυρής κοινωνίας πολιτών που θα επιζητά τη λειτουργία της κοινωνίας κάτω από την κυριαρχία του ορθού λόγου με νέους γνωστικούς, αξιακούς και συναισθηματικούς προσανατολισμούς, οι οποίοι θα μας επιτρέψουν να δούμε κατάματα τις παθογένειες, τις ανεπάρκειες και τις ελλείψεις μας:

Ο ωχαδερφισμός θα πρέπει να δώσει τη θέση του στην ομοψυχία και τη σκληρή δουλειά. Το προσωπικό συμφέρον να παραμεριστεί για το συνολικό.

Στο όνομα της καθολικής προσπάθειας, οι συντεχνιακές διεκδικήσεις, τα κεκτημένα και τα «προνόμια» να παραμερίσουν και όλοι μαζί – ηγεσία, κοινωνικοί εταίροι, επιχειρηματική κοινότητα και πολίτες – να κινητοποιηθούν και να «σηκώσουν τα μανίκια».

Όλοι έχουμε μερίδιο ευθύνης και όλοι μπορούμε και οφείλουμε να είμαστε μέρος της λύσης, παραφράζοντας ένα παλιό slogan.

Τώρα, είναι η στιγμή που θα πρέπει να πάρουμε υπολογισμένο ρίσκο και να καινοτομήσουμε, χωρίς γκρίνιες, μεμψιμοιρία και μετάθεση ευθυνών. Ο καθένας μας θα κριθεί από την υπεύθυνη και ειλικρινή στάση που θα κρατήσει, τις σοβαρές αποφάσεις που θα λάβει και κυρίως το αποτέλεσμα της προσπάθειας. Χωρίς να γκρινιάζουμε, χωρίς να μεμψιμοιρούμε, χωρίς να μεταθέτουμε ευθύνες και χωρίς να διεκδικούμε με επαναλαμβανόμενες κενολογίες, εντυπωσιακά σχήματα λόγου, μικροπολιτικές και «φωνές» χωρίς πρόταση. Όσον αφορά στην ηγεσία, αυτή οφείλει να έχει έγκαιρη αντίληψη και συνολική επίγνωση της κατάστασης, αλλά και να καταδεικνύει συστηματικές προσπάθειες για αποτελεσματική διαχείριση και συνεργασία των εμπλεκόμενων μερών. Δεν είναι τυχαίο ότι η ελληνική κυβέρνηση αποτελεί μία από τις πρώτες που μίλησαν και πραγματοποιήσαν ενέργειες για την αντιμετώπιση της κρίσης.

Όλα αυτά θα αποδειχθούν αποτελεσματικά υπό μια προϋπόθεση: Ότι είμαστε αποφασισμένοι να πιστέψουμε στον εαυτό μας και να βελτιωθούμε, να αναδειχθούμε ισχυρότεροι και όχι απλώς να επιβιώσουμε. Αποφασισμένοι να μετατρέψουμε την αδυναμία σε πλεονέκτημα και την κρίση σε ευκαιρία, πέραν από ιδεοληψίες και εμμονές. Αποφασισμένοι να παλέψουμε για ένα καλύτερο μέλλον για όλους μας.

Είναι στο χέρι μας να μετατρέψουμε αυτή την κρίση σε ευκαιρία και να βγούμε πιο δυνατοί και πιο σοφοί. Η πορεία, όμως, δε θα είναι ούτε δεδομένη, ούτε και εύκολη.

Αυτό είναι και το μεγάλο στοίχημα για όλους μας.

1 / 12 / 09

Τι είναι ο νεοφιλελευθερισμός;

Έντονη είναι η συζήτηση που γίνεται ανά περιόδους για τον προσδιορισμό των χαρακτηριστικών του νεοφιλελευθερισμού. Αποτελεί δε συνήθως τον αποδιοπομπαίο τράγο ή το μαύρο πρόβατο (διαλέγετε και παίρνετε όποιο ζώο προτιμάτε) αριστερών -και όχι μόνον- κονδυλοφόρων και διανοητών στον οποίο -νεοφιλελευθερισμό- αποδίδουν όλα τα κακά, σεισμούς, λιμούς και καταποντισμούς που χτύπησαν τον ανθρώπινο πολιτισμό από κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερα.

Είναι δε ο χαρακτηρισμός κάποιου ως "νεοφιλελεύθερου" ισοδύναμος με βρισιά επιπέδου τρούμπας. Κάτι σαν μιάσμα, χαρακτηρισμός αντίστοιχος με αυτόν του "κομμουνιστή" κατά την μετεμφυλιακή περίοδο.

Είναι όμως πράγματι οι νεοφιλελεύθεροι τόσο νοσηροί και σαδιστές; Αποτελεί όντως ο νεοφιλελευθερισμός τον "εκτελεστικό" βραχίονα του καπιταλισμού που έχει σαν στόχο την υπερ-εκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού έτσι ώστε το κεφάλαιο να απομυζά ακόμα περισσότερα από την εκμετάλλευση των εργαζομένων; Μια τυπική αντίληψη της σύγχρονης Ελληνικής κοινωνίας για τον φιλελευθερισμό είναι αυτή που εύγλωττα περιέγραψε και ο νυν αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας κ. Α. Σαμαράς στις 22 Νοεμβρίου 2009 σε ομιλία του στην αίθουσα του Δημοτικού Ωδείου Λάρισας όπου διαχώρισε την θέση του από «...τους νεοφιλελεύθερους που θέλουν οι πολλοί να δημιουργούν και οι λίγοι να εισπράττουν»!

Τι είναι λοιπόν αυτός ο νεοφιλελευθερισμός;

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή:

Ο σύγχρονος φιλελευθερισμός έχει τις ρίζες του στην εποχή του διαφωτισμού απορρίπτοντας τα θεμελιώδη πολιτικά αξιώματα εκείνης της περιόδου, περί (βασιλικής) ηγεμονίας που εκχωρείται εκ Θεού, κληρονομικών δικαιωμάτων και ταυτιζόμενων εκκλησιαστικών και πολιτικών εξουσιών.

Ως "πατέρας" του σύγχρονου φιλελευθερισμού θεωρείται ο Τζων Λοκ (1632-1704) ο οποίος "θεμελίωσε" και το φιλοσοφικό του υπόβαθρο. Ο Λοκ διεκήρυττε πως "σε κανέναν δεν επιτρέπεται να επιβουλεύεται την ζωή, την υγεία, την ελευθερία ή την ιδιοκτησία των άλλων".

Στον 17ο αιώνα οι φιλελεύθερες ιδέες άρχισαν να επηρεάζουν πολλές κυβερνήσεις σε όλη την Ευρώπη οδηγώντας τες συχνά σε ένοπλη σύγκρουση με τους θιασώτες της μοναρχίας.

Τον 18ο αιώνα εγκρίνεται το πρώτο φιλελεύθερο σύνταγμα, στην Αμερική, που γίνεται και η πρώτη σύγχρονη χώρα που αποκηρύσσει την μοναρχία και την κληρονομική αριστοκρατία. Η αμερικανική "Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας" περιλαμβάνει φράσεις (που αντηχούν τις αρχές του Λοκ) όπως: "Όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι, και προικίζονται από τον Δημιουργό τους με συγκεκριμένα απαραβίαστα Δικαιώματα, μεταξύ των οποίων είναι το δικαίωμα στη Ζωή, το δικαίωμα στην Ελευθερία, και το δικαίωμα στην επιδίωξη της Ευτυχίας. Πως για να εξασφαλιστούν αυτά τα δικαιώματα, ιδρύονται Κυβερνήσεις μεταξύ των Ανθρώπων, αντλώντας τις εύλογες εξουσίες τους από την συναίνεση των κυβερνημένων."

Στην διαμόρφωση των αρχών του σύγχρονου φιλελευθερισμού συνέβαλλαν μεγάλοι διανοητές όπως ο Τζων Λίλμπουρν, Ζαν-Μπαπτίστ Ζε και Ντεστούτ ντε Τρασί (1754-1836) στους οποίους και αποδίδεται η σύλληψη του όρου "laissez-faire" που εισάγει την αρχή της μη κρατικής παρέμβασης στην αγορά, είτε μέσω φόρων είτε μέσω μονοπωλίων. Παράλληλα, στοχαστές όπως ο Βενιαμίν

Φραγκλίνος, ο Τόμας Τζέφερσον, ο Άντερς Σιντένιους, ο Ντέιβιντ Χιούμ και ο Άνταμ Σμιθ οριοθέτησαν με μεγαλύτερη σαφήνεια τον φιλελευθερισμό.

Ιδιαίτερα ο Άνταμ Σμιθ (1723-1790) εισήγαγε την θεωρία πως τα άτομα μπορούν να επιτύχουν την ηθική μα και την οικονομική τους ανάπτυξη χωρίς την παρέμβαση του κράτους, και πως τα έθνη γίνονται πιο ισχυρά όταν οι πολίτες τους αφήνονται ελεύθεροι να λάβουν τις δικές τους πρωτοβουλίες. Στο μνημειώδες του έργο *"Ο Πλούτος των Εθνών"* εισάγει την θεώρηση πως η αγορά, υπό συνθήκες, δύναται να αυτορρυθμιστεί, παράγοντας περισσότερο πλούτο από μια αυστηρά ρυθμισμένη, από το κράτος, αγορά. Συμφώνησε, επίσης, με τον Χιούμ πως το κεφάλαιο και όχι ο χρυσός αποτελούν τον πραγματικό πλούτο των εθνών.

Στις αρχές του 20ου αιώνα οι φιλελεύθερες αρχές συνυπήρξαν με μικτές θεωρήσεις όπως αυτές του Κέυνς ή και παντελώς αντίθετες όπως αυτές του Μαρξ και Λένιν. Στην μεταπολεμική περίοδο ο σύγχρονος φιλελευθερισμός θα εμποτισθεί από τις ιδέες των Φρίντριχ Χάϋεκ, Καρλ Πόπερ, Τζων Γκάλμπρεθ, Τζων Ρόουλς, Ραλφ Ντάχρεντορφ, Μίλτον Φρίντμαν.

Η αντίθεση κατά της μοναρχίας των πρώτων φιλελεύθερων του 17ου και 18ου αιώνα αντικαθίσταται πλέον στην εποχή μας με την άρνηση κάθε μορφής ολοκληρωτισμού (φασισμού ή κομμουνισμού) και την επιδίωξη για περισσότερες ελευθερίες και λιγότερο κρατικό παρεμβατισμό σε πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο.

Η θορυβώδης πτώση του τείχους του Βερολίνου αποτέλεσε και την θριαμβευτική δικαίωση των αρχών του σύγχρονου φιλελευθερισμού καταρρίπτοντας μαζί με το τείχος τις θεωρίες περί της αναγκαιότητας ισχυρής κρατικής ρύθμισης στην πολιτική, οικονομική και κοινωνική ζωή των πολιτών.

Τα σύγχρονα φιλελεύθερα ρεύματα διαφοροποιήθηκαν και διαφοροποιούνται ανάλογα με το ποσοστό αποδοχής της κρατικής παρεμβατικότητας. Έτσι, εμφανίστηκαν διάφορα ρεύματα με πιο ακραία αυτά του κοινωνικού φιλελευθερισμού (social liberalism) όπου γίνεται ανεκτός ο έντονος ρυθμιστικός ρόλος του κράτους κάτι που θεωρείται ως απευκαίριο από την ονομαζόμενη σχολή των *"ακραίων"* φιλελεύθερων οικονομολόγων με τον χαρακτηρισμό *"Φιλελευθεριστές"* (libertarians) που τοποθετείται στο άλλο άκρο απορρίπτοντας κάθε κρατική παρέμβαση.

Η σχολή των Αυστριακών οικονομολόγων (με θεωρούμενο ως κορυφαίο εκφραστή της τον Φρίντριχ Χάϋεκ την οποία κόσμησαν διαχρονικά κορυφαίοι διανοητές όπως, μεταξύ άλλων, οι Καρλ Μένγκερ, Λούντβιχ Φον Μίσερ, Χένρυ Χάζλιτ) και αυτή του Σικάγο (με θεωρούμενο ως κορυφαίο εκφραστή της τον Μίλτον Φρίντμαν) επονομάζονται και ως *"νεο-φιλελεύθερες"* σχολές. Είναι ακριβώς οι θεωρήσεις αυτών των σχολών που όπλισαν την φαρέτρα της Μάργκαρετ Θάτσερ και του Ρόναλντ Ρέικαν, των δύο κορυφαίων πολιτικών ηγετών του 20ου αιώνα που έβγαλαν από την οικονομική στασιμότητα τις χώρες τους (Μ. Βρετανία και ΗΠΑ αντίστοιχα) οδηγώντας τις σε πρωτοφανή ευημερία και πρόοδο και συνέβαλλαν καθοριστικά στην κατάρρευση του κομμουνιστικού (σοσιαλιστικού) πολιτικού, οικονομικού και κοινωνικού μοντέλου. Αποτέλεσαν δε, παράδειγμα μίμησης για τις κυβερνήσεις πολλών κρατών στον υπόλοιπο κόσμο, που αξιοποιώντας τα διδάγματα αυτών των επιτυχημένων οικονομικών φιλελεύθερων μοντέλων, έδωσαν νέα ώθηση στις οικονομίες τους παράγοντας πλούτο για όλη την κοινωνία.

Είναι μάλιστα ιδιαίτερα ενδιαφέρον ότι οι καταστροφολογικές αναφορές στις υποτιθέμενες *"αδυναμίες"* του νεοφιλελευθερισμού βρίσκουν γονιμότητα έδαφος σε μια χώρα όπως η Ελλάδα. Μια χώρα που ουδέποτε εφάρμοσε κάποια στοιχειωδώς έστω φιλελεύθερη πολιτική. Μια χώρα που συστηματικά τις τελευταίες δεκαετίες διογκώνει το μέγεθος του κράτος της, εκτοξεύοντας στα ύψη ελλείμματα και χρέη υποθηκεύοντας, παράλληλα, το μέλλον των

πολιτών της και των παιδιών τους. Μια άκρως κρατικιστική χώρα που κατοικείται από έναν λαό ο οποίος έχει αρνητική άποψη για κάτι που ουδέποτε εφάρμοσε, ενώ έχει θετική άποψη για την αποτυχημένη σοσιαλ-κρατικιστική πολιτική που εφαρμόζει κατ' επανάληψιν και η οποία τον έχει οδηγήσει στο χείλος της χρεωκοπίας και της οικονομικής καταστροφής. Μια τέτοια συμπεριφορά, που στην ιατρική περιγράφεται με τον όρο της σχιζοφρένειας.

Είναι δε, ιδιαίτερα ενδιαφέρον - αλλά εκτός αντικειμένου του παρόντος σημειώματος - να μελετήσει κανείς τις αιτίες που ωθούν τη σύγχρονη ελληνική κοινωνία να αναζητά περισσότερο κράτος και λιγότερη ελευθερία ερχόμενη σε σύγκρουση με τις αρχέγονες καταβολές και παραδόσεις της. Η Ελλάδα και οι Έλληνες ήσαν πάντα εραστές της ελευθερίας και μεγαλούργησαν σε καθεστώτα και περιβάλλοντα πλήρους ελευθερίας. Ξεπερνώντας ιστορικά τους σύγχρονους φιλελεύθερους στοχαστές θα κλείσω το σύντομο αυτό σημείωμα με μια αναφορά του Αριστοτέλη, στο έργο του *"Πολιτικά"*, όπου σε μια και μόνο φράση αποδίδει όλο το νόημα και την ουσία του φιλελευθερισμού:

"Τοις δε παρά φύσιν το δεσπόμεν διόπερ ουδέ δίκαιον, βίαιον γαρ".

Μετάφραση: *Η επιβολή εξουσίας είναι αντίθετη προς τη φύση του ανθρώπου, και δεν είναι δίκαιη διότι είναι βίαιη.*

Αριστοτέλης, Πολιτικά 1253b

13/12/09

Όχι πια όνειρα... μόνον εφιάλτες!

Συμπαθάτε με, αλλά αδυνατώ να κατανοήσω το νόημα της πρόσφατης σύσκεψης των αρχηγών περί διαφθοράς, την στιγμή που η οικονομία και η χώρα βουλιάζουν κυριολεκτικά. Προφανώς η κυβέρνηση αδυνατεί να "συγκεντρωθεί", να "εστιάσει" εκεί που βρίσκεται το πρόβλημα και "περί άλλων τυρβάζει"... Ομοίως και οι ηγέτες της αντιπολίτευσης επιδεικνύουν αντίστοιχη ανευθυνότητα. Αντί να αντιδράσουν, να "σηκώσουν" την φωνή τους απαιτώντας η κουβέντα να επικεντρωθεί στην επερχόμενη χρεωκοπία της χώρας, συμφώνησαν να συμμετέχουν σε μια "χαζοχαρούμενη" παράσταση περί διαφθοράς. Στην επόμενη σύσκεψή τους - αν υπάρξει - θα πρότεινα να εντάξουν στην ατζέντα τους και το φλέγον ζήτημα της αναπαραγωγής του ερωδιού στο δέλτα του Έβρου. Αν το πράξουν το Έθνος θα τους ευγνωμονεί!

Προφανώς η πολιτική μας ηγεσία δεν θεωρεί πως η αποφυγή της χρεωκοπίας είναι αυτή που απαιτεί πρωτίστως εθνική συναίνεση περισσότερο μάλιστα από κάθε τι άλλο. Αναρωτιέμαι, δε, πως θα μπορέσουν, για παράδειγμα, να χαλιναγωγήσουν τους εκπαιδευμένους εις τον άκρατο λαϊκισμό εκλεκτούς τους αργόμισθους συνδικαλιστές, των οποίων οι αναχρονιστικές και άκρως επικίνδυνες για το μέλλον της χώρας αρχές περί κεκτημένων -και όχι μόνον- διατρέχουν οριζοντίως όλα τα εκπροσωπούμενα εις το κοινοβούλιο κόμματα.

Όχι βεβαίως πως η διαφθορά δεν αποτελεί καρκίνωμα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας. Απλά, η διαφθορά βρίσκεται πλέον παντού, στην νοοτροπία ενός ολόκληρου λαού, που εθίστηκε σε αυτήν και αποτελεί ζητούμενο και κριτήριο επιτυχίας! Η σήψη έχει πλέον προχωρήσει μέχρι το κόκκαλο. Δεν περιορίζεται μόνο εις την κορυφή αλλά τροφοδοτείται από την βάση, από την παιδεία, την οικογένεια την πολιτεία. Ο κρατισμός έθρεψε την διαφθορά και έγινε πλέον το οξυγόνο της ζωής μας. Η ελπίδα της επιτυχίας με ηθικά μέσα καγχάζεται και λοιδορείται, αποτελεί δε κοινό μυστικό πως η επιτυχία είναι μια συνταγή που έχει ως συστατικά: "Μια γερή ποσότητα Κράτους, τις κατάλληλες γνωριμίες και αρκετό θράσος".

Η ηθική χρεωκοπία του λαού μας εξελίσσεται παράλληλα με την οικονομική χρεωκοπία της χώρας δημιουργώντας ένα εφιαλτικό περιβάλλον για το μέλλον μας και για το μέλλον των παιδιών μας.

Το ότι διοικούμεθα από "ηθικούς" είλωτες, άτολμους περιφερόμενους εμποράκους ψευδών ελπίδων, φοβισμένους ικέτες της αποφυγής του "πολιτικού κόστους" είναι το λιγότερο. Διότι αν η πολιτική ηγεσία ήταν το πρόβλημα, μια αλλαγή αυτής θα μας οδηγούσε στη λύτρωση. Το πρόβλημα όμως βρίσκεται πιο βαθιά, μέσα μας, στις ψυχές μας, στις νοοτροπίες μας, στις επιλογές μας... στους ίδιους μας τους εαυτούς.

Το πρόβλημα είναι πως έχουμε πάψει πια να κάνουμε όνειρα.... μόνον εφιάλτες!

Επιτρέποντας στις ωφελιμιστικές και σαγηνευτικές ωδές του λαϊκισμού και της ευζωίας να βρουν πρόσφορο έδαφος στις ψυχές και στο νου μας επιλέξαμε και τολμήσαμε να διαβούμε τα στενά των Σειρήνων δίχως να βάλουμε κερύ στ' αυτιά μας μα και δίχως να δεθούμε στο κατάρτι. Έτσι, δέσμοι πια των ίδιων των παθών μας και άξιοι της μοίρας που εμείς δημιουργήσαμε, περιμένουμε να μας κατασπαράξουν, σε ένα δράμα που απ' ότι φαίνεται δεν υπάρχει ο "από μηχανής Θεός".

25 / 12 / 09

«Αποδημητικές» επιχειρήσεις – Μια σύγχρονη μορφή μετανάστευσης

Οι κυβερνητικές πολιτικές περί επιχειρηματικότητας θυμίζουν το ανέκδοτο με τον Χότζα που υπέβαλε σε δίαιτα στον γάιδαρο του -για λόγους οικονομίας- μέχρι που εκείνος ψόφησε. Και αναφέρομαι στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν την μικρομεσαία επιχείρηση ο οποία αποτελεί το κύτταρο και τον τροφοδότη της ελληνικής οικονομίας. Φαίνεται πως οι κυβερνώντες εκτιμούν πως οι μικρομεσαίοι αποτελούν την κότα που παράγει το χρυσό αυγό ή ακόμη χειρότερα μια αγελάδα που μπορούν να αρμέγουν συνεχώς δίχως να τη ταΐζουν ποτέ.

Σε πρόσφατη κουβέντα μου με φίλο -απελπισμένο- μικρομεσαίο μου περιέγραψε στην πλήρη διάσταση το παράπονό του και συνάμα το μέγεθος του προβλήματος: *"Η αγορά "στεγνώσε", πελάτες "θλέπεις με το κιάλι", το κράτος μας βομβαρδίζει με εισφορές, τακτικές και έκτακτες και δεν μας επιστρέφει ούτε την προπέρσινη παρακράτηση φόρου... μόνο να παίρνουν ξέρουν"* και συμπλήρωσε *"και τώρα μας στέλνουν και τους εφοριακούς ελέγχους να μας αποτελειώσουν"* για να ολοκληρώσει λέγοντας *"αλλά από μένα δεν έχουν να πάρουν μία, διότι δεν υπάρχει μία, ούτε για "λαδωτικά" ούτε για πρόστιμα"*.

Στην αφελή μου ερώτηση *"τι προτίθεται να κάνεις;"* η απάντησή του ήταν άμεση και απόλυτη: *"Κλείνω πριν με κλείσουν... μεταφέρω την εταιρεία στο εξωτερικό σε ένα περιβάλλον με λιγότερους φόρους, κράτος που θα με σέβεται και δεν θα μου επιφυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις, χωρίς διαφθορά εφοριακούς... Με την ενιαία αγορά θα δραστηριοποιούμαι όπου θέλω, όπως και σήμερα, κι επιπλέον θα εξασφαλίσω την ψυχική μου ηρεμία!"* Τον άκουσα έκπληκτος και προβληματισμένος. Τις επόμενες μέρες συζητώντας με πολλά στελέχη της αγοράς, επιχειρηματίες και λογιστές ανακάλυψα πως η επιλογή του φίλου μου αποτελεί ήδη ειλημμένη απόφαση και πολλών άλλων μικρομεσαίων. Επικεφαλής μεγάλου λογιστικού γραφείου με ενημέρωσε πως *"εκπαιδεύουμε ήδη τα στελέχη μας για να κρατάμε τα βιβλία των πελατών μας με βάση τις απαιτήσεις της νομοθεσίας ξένων χωρών!"*

Είναι, λοιπόν, προφανές πως στην αγορά το νερό έχει ήδη μπει στο αυλάκι... Οι επιχειρήσεις μας μεταναστεύουν! Και δεν μεταναστεύουν, ψάχνοντας φθηνότερα εργατικά χέρια, αλλά το πράττουν για να αμυνθούν στον επερχόμενο διωγμό της κρατικής φορομνηχτικής πολιτικής, της κρατικής διαφθοράς και κυρίως της κρατικής αυθαιρεσίας!

Για όσους δεν κατανοούν την σοβαρότητα αυτής της ιδιότυπης μετανάστευσης πρέπει να σημειώσω πως για την Ελληνική οικονομία οι επιπτώσεις της θα είναι πιο δυσάρεστες ακόμη και από την χρεωκοπία μιας επιχείρησης. Διότι στην χρεωκοπία - όπως και στην μετανάστευση - το κράτος χάνει τους φόρους του, όμως με την μετανάστευση οι κύκλοι εργασιών των επιχειρήσεων αποδημούν κι αυτοί από την χώρα.

Η κυβέρνηση θα καταλάβει - αν καταλάβει - το τι συμβαίνει σε έναν περίπου χρόνο, όταν δει τα στατιστικά των επιχειρήσεων που μπήκαν σε πτώχευση ή εκκαθάριση και των φόρων και των εισφορών που δεν θα μπορεί να μαζέψει.

Οι κυβερνήτες μας, βεβαίως, που ως επί το πλείστον δεν έχουν ποτέ τους δραστηριοποιηθεί στην αγορά, πόσο μάλλον να έχουν δημιουργήσει ή διευθύνει μια μικρομεσαία επιχείρηση, ζουν στον δικό τους, αγγελικά πλασμένο, κόσμο. Αδυνατούν να αναγνωρίσουν και να κατανοήσουν τις αγωνίες και τις τάσεις της αγοράς, βραχυκυκλώνουν μέσα στα πλοκάμια της κρατικής

γραφειοκρατίας και της κυβερνητικής αλαζονείας και σχεδιάζουν, επί χάρτου νέους φόρους, νέες εισφορές, νέους ελεγκτικούς μηχανισμούς, "κλείνοντας το μάτι" στην διαφθορά ή στην καλύτερη περίπτωση "σφυρίζοντας αδιάφορα", ενίοτε συμβιβαζόμενοι και με αυτή αφού αδυνατούν να γεμίσουν αλλιώς τα άδεια τους ταμεία.

Μόνο που σύντομα θα βρεθούν προ εκπλήξεως. Ο "γάιδαρος" από το πολύ φόρτωμα είτε θα ψοφήσει είτε θα "λακίσει" - όπως λέει και ο λαός - και οι κυβερνώντες ως άλλος Χότζας θα αναρωτηθούν με απελπισία και αγανάκτηση:

«Γιατί; Δεν με νοιάζει τόσο πολύ που τον έχασα. Εκείνο που με στενοχωρεί είναι ότι παιδεύτηκα τόσο καιρό να τον ξεμάθω να τρώει και μόλις ξέμαθε ψόφησε!»

(Δημοσιεύθηκε στην Καθημερινή, 25/12/09)

3 / 1 / 10

Ανεπαρκή τα μέτρα για την έξοδο από την κρίση

Βρισκόμαστε ήδη στο κατώφλι του 2010 και εν αναμονή των οικονομικών μέτρων της κυβέρνησης. Αντιπαρέρχομαι τα προεκλογικά πυροτεχνήματα του ΠΑΣΟΚ, περί του πόσο έτοιμοι ήσαν, ή του τόσο εύστοχου "λεφτά υπάρχουν"! Σκοπός του σημειώματος δεν είναι να αναδείξει τις ανακολουθίες του λόγου και του έργου μιας κυβέρνησης που μόλις συμπλήρωσε τις 100 πρώτες της μέρες και ήδη φιλοδοξεί να κατακτήσει μια θέση στο βιβλίο Γκίνες στην κατηγορία του "μεγαλύτερος ψεύτης". Σκοπός, επίσης, του παρόντος σημειώματος δεν είναι ούτε να αναδείξει ανακολουθίες και ερασιτεχνισμούς, όπως οι άστοχες δηλώσεις του πρωθυπουργού περί πτώχευσης ή η "εμπνευσμένη" διαδικασία του διορισμού των Γενικών Γραμματέων που σε λίγο θα διεκδικήσει, και από αυτή ακόμη την "Λάμψη", τον τίτλο του μακροβιότερου σήριαλ.

Σκοπός μας, σήμερα, είναι να αποκωδικοποιήσουμε τα μηνύματα που στέλνει το οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης και να αξιολογήσουμε την "γραμμή" που δείχνει να επιλέγει για την αντιμετώπιση της κρίσης.

Στο σημείο αυτό, πρέπει να τονίσουμε, πως η κατάσταση της οικονομίας μας όντως απαιτεί τολμηρές παρεμβάσεις που θα ανατρέψουν βραχυπρόθεσμα την κατηφορική της ορμή, θα την οδηγήσουν, μεσοπρόθεσμα, σε μια σταθερή πορεία με τελικό στόχο μια μακροπρόθεσμη, συνεχώς, ανοδική τάση.

Βασικό αξίωμα, στην διοίκηση επιχειρήσεων, για την επιτυχή επιλογή των διορθωτικών ενεργειών που απαιτούνται για να άρουν μια μη συμμόρφωση (βλ. την σημερινή καταστροφική κατάσταση) αποτελεί, αρχικά, ο εντοπισμός των αιτιών της μη συμμόρφωσης, δηλαδή, στην περίπτωσή μας, των αιτιών που μας οδήγησαν στην οικονομικώς δυσχερή θέση που βρισκόμαστε. Στη συνέχεια θα πρέπει να επιλεγούν τα κατάλληλα μέτρα που να απαντούν στα αίτια των μη συμμορφώσεων και η εφαρμογή των οποίων θα οδηγήσει στην άρση των μη συμμορφώσεων.

Τα μέχρι σήμερα μέτρα της κυβέρνησης κινούνται προς μια και μόνον λογική. Σε αυτή της επιβολής προσθέτων φόρων. Φόροι για την ακίνητη περιουσία, φόροι για την κινητή περιουσία (βλ. Ι.Χ.), μείωση έως εξαφάνιση του αφορολογήτου, φόροι επί των επιδομάτων, παγώματα μισθών, φόροι επί των φόρων, πράσινοι φόροι, κλπ. Είναι πραγματικά ενδιαφέρον το πώς η κυβέρνηση εξαντλεί την δημιουργική της φαντασία στο να εφευρίσκει νέους φόρους, να τροποποιεί παλιούς και με κάθε τρόπο να προσπαθεί να φορολογήσει ό,τι -τέλος πάντων- μπορεί να φορολογηθεί. Βεβαίως και ο πιο αμόρφωτος νοικοκύρης γνωρίζει την απάντηση στο απλοϊκό ερώτημα:

- "Όταν στο νοικοκυριό μας τα φέρνουμε δύσκολα τι κάνουμε;"

- "Πρώτα μειώνουμε τα έξοδα μας και στη συνέχεια προσπαθούμε να αυξήσουμε τα έσοδα μας", θα μας απαντήσει.

Κοινή λογική! Η κυβέρνηση προφανώς την στερείται! Δεν εξηγείται αλλιώς το γιατί αρνείται πεισματικά να μειώσει τα έξοδα της και προσπαθεί αγωνιωδώς να αυξήσει μόνο τα έσοδα της!

Σύμφωνα, λοιπόν, με την κυβερνητική λογική το βαθύτερο αίτιο των προβλημάτων της χώρας είναι η χαμηλή φορολογία, άρα αφού δεν έχουμε αρκετά έσοδα, αυξάνοντας τους φόρους λύνουμε το πρόβλημα μας. Και να το θέσουμε πιο λαϊκά η κυβέρνηση επιλέγει τη -εύκολη- λογική του "μας λείπουν χρήματα, ας αρπάξουμε απ' όπου βρούμε".

Βεβαίως η πολιτική αυτή, της φορολογικής αφαίμαξης, δεν αντιμετωπίζει τα βαθύτερα αίτια, τις ρίζες των προβλημάτων της Ελληνικής Οικονομίας. Διότι, είναι γνωστό τοις πάση ότι το πρόβλημα της Ελληνικής Οικονομίας δεν είναι οι χαμηλές φορολογικές κλίμακες ή μόνο η φοροδιαφυγή. Τα αίτια της κρίσης, τα καρκινώματα που απομυζούν την ζωτικότητα της οικονομίας μας βρίσκονται στο υπέρογκο, σπάταλο και αναποτελεσματικό κράτος, στην κακοδιαχείριση και διαφθορά που το συνοδεύουν. Βρίσκονται, επίσης, στα κρατικά και ιδιωτικά μονοπώλια και ολιγοπώλια που ανθούν με την κρατική ευλογία. Βρίσκονται, τέλος, στην κρατικιστική νοοτροπία ενός ολόκληρου λαού που εκπαιδεύτηκε στην λογική του βολέματος και της ήσσονος προσπάθειας.

Τι μέτρα λαμβάνει προς αυτή την κατεύθυνση η κυβέρνηση; Και για να μην κατηγορηθούμε ότι μένουμε σε επίπεδο διαπιστώσεων γινόμαστε πιο σαφείς:

Τι μέτρα λαμβάνει η κυβέρνηση για:

- Την μείωση ή και κατάργηση των, κρατικών φορέων, οργανισμών, πάσης φύσεως ινστιτούτων, απίθανων εποπτευόμενων και επιδοτούμενων από το κράτος νπδδ και νπιδ, που είτε αν είναι χρήσιμοι μπορούν να λειτουργήσουν αυτοχρηματοδοτούμενοι, είτε αν δεν είναι χρήσιμοι μπορούν να κλείσουν οριστικά;
- Την συρρίκνωση, αφομοίωση και κατάργηση υπηρεσιών της ονομαζόμενης "κεντρικής κυβέρνησης" όχι μόνο στα λόγια με την συνένωση τίτλων υπουργείων αλλά στην πράξη, καταργώντας υπηρεσίες ή εκχωρώντας τις αρμοδιότητες τους στον ιδιωτικό τομέα;
- Την πλήρη αποκρατικοποίηση Δημόσιων Οργανισμών και ΔΕΚΟ όπως στις μεταφορές, την Ενέργεια, Ταχυδρομεία κλπ ;
- Την πλήρη και χωρίς όρους απελευθέρωση όλων των επαγγελματιών με αντικατάσταση της αδειοδότησης τους με κριτήρια πιστοποίησης της ασφαλούς και μόνον άσκησης αυτών, χωρίς ποσοτικούς ή τιμολογιακούς κρατικούς παρεμβατισμούς; Ταξί, φορτηγά, συμβολαιογράφοι, τεχνίτες, δικηγόροι, αποτελούν μόνο λίγα από τα επαγγέλματα που θα μπορούσαν να αναφερθούν.
- Την άρση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων;
- Την πλήρη απελευθέρωση των ωραρίων εργασίας καταστημάτων με αυστηρό έλεγχο τήρησης της εργατικής νομοθεσίας;
- Την πλήρη κατάργηση των αργομισθιών των χιλιάδων συνδικαλιστών;
- Την πλήρη απελευθέρωση της αγοράς εργασίας;

Φοβούμαι πως προς αυτή την κατεύθυνση δεν θα δούμε τομές. Και τούτο διότι η κυβέρνηση αυτή, όπως και οι προηγούμενες, είναι δέσμιες της λογικής του πολιτικού κόστους. Αρνούνται να συγκρουστούν με κατεστημένα, συνδικάτα, ρετιρέ, επιτήδειους και χαραμοφάδες γιατί, πολύ απλά, φοβούνται.... φοβούνται για την Θεσούλα τους!

Η εστίαση κυρίως σε φορολογικά μέτρα για την αντιμετώπιση της κρίσης αποδεικνύει την δειλία της κυβέρνησης. Αποδεικνύει την αδυναμία της, την άρνησή της, να επιβάλλει τις τομές, που επιβάλλουν οι περιστάσεις... τι τομές που έχει ανάγκη ο τόπος. Είναι μια μέτρια κυβέρνηση, μετρίων στελεχών, εγκλωβισμένη στην κακομοιριά και στη μιζέρια της εξασφάλισης της επιβίωσης της. Μια κυβέρνηση φοβισμένων κρατιστών που αδυνατούν να διανοηθούν και να τολμήσουν το άλμα που απαιτούν οι περιστάσεις... καταδικάζοντας την χώρα στην υπανάπτυξη και τον ωχαδερφισμό.

Κάποια στιγμή οι φόροι θα μας τελειώσουν, η φορολογητέα βάση θα εξαντληθεί... και τότε τι θα γίνει; Ποιός θα καλύψει τότε τα ελλείμματα του αδηφάγου, σπάταλου και διαρκώς γιγαντωνόμενου

δημόσιου τομέα; Η διέξοδος στην λογική των φόρων αποτελεί προσωρινή και αντι-αναπτυξιακή λύση. Συνειδητά η κυβέρνηση απλά παρατείνει το πρόβλημα. Συνειδητά η κυβέρνηση επιλέγει να μην δίνει λύση. Και το ερώτημα είναι: Με ποιό δικαίωμα; Με ποιό δικαίωμα οι σημερινοί κρατούντες υποθηκεύουν το μέλλον των παιδιών μας. Με ποιό δικαίωμα καταδικάζουν την Ελλάδα στη μιζέρια;

Φοβούμαι πως ήταν απόλυτα σωστός και τραγικός συνάμα, γνωστός κωμικός μας όταν έλεγε: *"Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει... και αυτή είναι η κατάρα της... διότι έτσι δεν της δίνεται ποτέ και η ευκαιρία να αναστηθεί"*.

21/6/10

Το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον

Στα χρόνια μου μαθαίναμε, από το δημοτικό κιόλας, τις ιστορίες της Παλαιάς Διαθήκης. Μικρές ιστορίες σαν παραμύθια, με απλοϊκούς συμβολισμούς και προφανή μηνύματα. Σε μία από αυτές ο Φαραώ, είδε στον ύπνο του, πως βγήκαν από το Νείλο ποταμό επτά παχιές αγελάδες κι έβοσκαν. Κατόπιν είδε, πως βγήκαν και άλλες επτά ισχνές και αδύνατες. Οι ισχνές όμως έφαγαν τις παχιές, αλλά έμειναν και πάλι αδύνατες και κοκκαλιάρικες. Ο Ιωσήφ, όταν τον κάλεσε ο Φαραώ, εξήγησε τα όνειρα του λέγοντας ότι θα έλθουν πρώτα επτά χρόνια μεγάλης ευφορίας της γης. Θα επακολουθήσουν όμως και άλλα επτά χρόνια πείνας. Ο λιμός θα είναι βαρύς και η δυστυχία μεγάλη.

Την μικρή αυτή ιστορία, που διδαχθήκαμε από παιδάκια στο δημοτικό, φαίνεται πως λησμονήσαμε μεγαλώνοντας. Δεν δικαιολογείται αλλιώς, παρά με μαζική αμνησία ή παραφροσύνη, η συμπεριφορά ενός ολόκληρου λαού (του δικού μας του λαού!) τα τελευταία 30 έτη. Μια συμπεριφορά που εκφράσθηκε με την κατασπατάληση των πόρων μας. Εθνικών πόρων μα και πλουσιοπάροχα "δωρισθέντων" πόρων από την "ανεπιθύμητη" Ευρωπαϊκή Ένωση (των κουτόφραγκων κατά την άποψη των εδωδίων ευφυών δειγμάτων της φυλής μας). Αλλά ακόμη χειρότερη από την κατασπατάληση των πόρων μας ήταν η εκποίηση των αξιών μας, αξιών που ως έθνος και φυλή σμιλέψαμε για αιώνες γράφοντας ενίοτε, βασισμένοι σε αυτές, χρυσές σελίδες στην παγκόσμια ιστορία.

Αρκούν άραγε 30 χρόνια για να γκρεμίσει κανείς αξίες αιώνων; Αρκούν 30 έτη κρατισμού να ακυρώσουν την επιχειρηματικότητα μια φυλής που χάνεται στα βάθη των αιώνων;

Συζητούσα, πρόσφατα, με συνεργάτη μου από το εξωτερικό και μάλιστα από χώρα θεωρούμενη ως σύγχρονη υπερδύναμη. Το αντικείμενο της συζήτησης αφορούσε τις ελληνικές ρίζες της Μασσαλίας και των πόλεων της ευρύτερης περιοχής γνωστής ως Côte d'Azur. Αρχικά δεν με πίστευε πως σχεδόν όλες οι παραθαλάσσιες πόλεις της Μεσογείου από την Κριμαία στον Εύξεινο Πόντο μέχρι το Γιβραλτάρ (Ηράκλειος Στήλες) στην Ισπανία αποτελούσαν κέντρα εμπορικής και πολιτισμικής ανάπτυξης των αρχαίων προγόνων μας. Αναγκάστηκα να "κατεβάσω" από το internet τα σχετικά τεκμήρια για να τον πείσω! Το πιο αξιοπρόσεκτο όμως ήταν η αδυναμία του να κατανοήσει το πως ήταν εφικτό να αναπτυχθεί και να συντηρηθεί το πολύπλοκο αυτό δίκτυο των αποικιών δίχως την ύπαρξη ενός μεγαλεπήβολου "κεντρικά οργανωμένου" σχεδίου, και χωρίς την παραμικρή στρατιωτική εκστρατεία!

Τις αποικίες μας, φυσικά, δεν τις δημιούργησαν δημόσιοι υπάλληλοι! Δεν σχεδιάστηκαν σε κάποιο ινστιτούτο στρατηγικών μελετών της Αρχαίας Ελλάδας και δεν υποστηρίχθηκαν από μια καλοκουρντισμένη στρατιωτική μηχανή! Η κινητήρια δύναμη που κρυβόταν από πίσω τους δεν ήταν άλλη από την επιχειρηματικότητα, την ανάγκη της επιβίωσης λόγω μειωμένων ευκαιριών και πόρων στη μητρόπολη, την αναζήτηση νέων αγαθών, την επέκταση των αγορών.

Αλλά ακόμη και στις πιο σκοτεινές περιόδους της ιστορίας μας, όπως στην περίοδο της Τουρκοκρατίας ο Ελληνισμός διέπρεψε και ουσιαστικά επιβίωσε στις ελεύθερες χώρες της Ευρώπης αναπτύσσοντας την επιχειρηματικότητα, που χρηματοδότησε την εθνική μας παλιγγενεσία.

Τι συνέβη λοιπόν, τα τελευταία 30 έτη; Πως ναρκώθηκε ένας ολόκληρος λαός; Ποιά είναι τα αίτια της ταπεινωτικής μας επιτήρησης;

Η απάντηση στα παραπάνω ερωτήματα δεν είναι απλή.

Το γεγονός όμως είναι πως αν και ο σοσιαλκρατισμός δεν ταιριάζει με την νοοτροπία του Έλληνα, αποτέλεσε την τελευταία 30ετία την κυρίαρχη πολιτική νοοτροπία που επικράτησε σε όλο το πολιτικό φάσμα, περιλαμβανομένης και της παραδοσιακά ονομαζόμενης δεξιάς!

Ταυτόχρονα επιβλήθηκε η "ηθική της λαμογιάς" μέσω μιας πολιτικής που από το 1981 και μετά στηρίχθηκε στο να εκτρέφει τα ελαττώματα της φυλής μας απαξιώνοντας και ενοχοποιώντας συστηματικά τις όποιες αρετές της. Η κατάπτωση του νεο-ελληνισμού ξεκίνησε και κορυφώθηκε πρώτα σε ηθικό και μετά σε οικονομικό επίπεδο.

Η αίσθηση του αδιεξόδου, που νοιώθουμε όλοι σήμερα, οφείλεται στον πλήρη ηθικό αποπροσανατολισμό μας, ουσιαστικά μιλούμε για μιας μορφή τύφλωσης της ψυχής μας. Αναγνωρίζουμε πως η αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχισθεί αλλά ταυτόχρονα παραμένουμε γαντζωμένοι στα "προνόμια" και τις νοοτροπίες που αποτέλεσαν τον δούρειο ίππο του Ελληνισμού. Λειτουργούμε ως εξαρτημένοι ναρκομανείς που ενώ κάποια στιγμή συνειδητοποιούν πως το πάθος τους είναι αρρώστια που τους οδηγεί στον θάνατο, αδυνατούν να απεξαρτηθούν και όταν το προσπαθούν βιώνουν το "σύνδρομο έλλειψης" αναζητώντας συνεχώς την ευδαιμονία του τεχνητού κόσμου τους.

Υπάρχει διέξοδος;

Το μόνο σίγουρο είναι πως μετά από κάθε τραγωδία επέρχεται η κάθαρση. Ο ήρωας λυτρώνεται μέσω μιας διαδικασίας που πάντα είναι επίπονη κι ενίοτε μοιραία. Σε επίπεδο έθνους αυτό σημαίνει πως η κάθαρση θα επέλθει μέσα από οδυνηρά βιώματα τα οποία λειτουργώντας παιδευτικά θα επαναφέρουν τον λαό μας στο δρόμο της συνειδητής αρετής. Η ένταση της οδύνης εξαρτάται από την περίοδο που θα απαιτηθεί για την αφύπνιση του έθνους μας. Η φύση των βιωμάτων εξαρτάται από την ένταση τους απαιτούμενου ερεθίσματος για την αφύπνιση του σε νάρκωση οργανισμού. Μακάρι η οικονομική εξαθλίωση να αποδειχθεί λυτρωτική και να μην χρειασθεί να οδηγηθούμε σε εθνικές περιπέτειες.

Σε κάθε περίπτωση το μέλλον μας είναι στα χέρια μας, την τύχη μας την ρυθμίζουμε εμείς οι ίδιοι. Μην ξεχνούμε πως...

"Την πεπρωμένην μοίραν αδύνατά εστί αποφυγέειν και θεώ,"

(Το πεπρωμένο είν' αδύνατο και σ' αυτό το θεό να τ' αποφύγει)

Ηρόδοτος (Α'91)

...ιδίως όταν αυτό το πεπρωμένο το έχουμε σμιλέψει εμείς οι ίδιοι με τις αποφάσεις μας και τις πράξεις μας.

24 / 6 / 10

Αντί παραίτησης

Με είχε πιάσει μια μελαγχολία προχθές. Αιτία; Σκεφτόμουν την κατάσταση που επικρατεί στον χώρο της φιλελεύθερης παράταξης. Προσπαθούσα σε μια σπάνια στιγμή ηρεμίας να ξεκαθαρίσω με τον εαυτό μου το τι πραγματικά νοιώθω. Κι αυτό διότι για πρώτη φορά αισθάνομαι ιδιαίτερα άβολα, στον φυσικό μου πολιτικό χώρο. Ασυναίσθητα μπήκα στην δίνη του χρόνου κάνοντας μια αναδρομή, σκαλίζοντας τις πιο αραχνιασμένες μνήμες μου, σε ό,τι είχε σχέση με 'μένα και την πολιτική.

Και άρχισα να θυμάμαι...

Θυμάμαι το 1970 να παίρνει μετάθεση ο εκπαιδευτικός πατέρας μου από την Μεσσηνία στην Δράμα διότι - όπως ο ίδιος μου είπε αργότερα - δεν είχε ενστερνιστεί πλήρως τις αρχές της επανάστασεως.

Θυμάμαι την ίδια περίοδο τον πατέρα μου να με συμβουλεύει να χαμηλώνω την ένταση της φωνής του πικ-άπ όταν έβαζα τον 45άρη δίσκο "Επιφάνεια" του Μ. Θεοδωράκη.

Θυμάμαι τον εορτασμό στην πηγάδα του Μελιγαλά, στην μνήμη των πολιτών που σφαγιάσθηκαν από τους κουμουνιστές κατά τον εμφύλιο.

Θυμάμαι το 1973, την αλαφιασμένη μητέρα μου να με παίρνει βιαστικά από το δημοτικό σχολείο μου στα Εξάρχεια, μέσα στα δακρυγόνα, λόγω της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Θυμάμαι το ίδιο βράδυ τους θείους μου να έρχονται σπίτι μας για να ακούσουν με τον πατέρα μου το τι πραγματικά συμβαίνει από το ελληνικό δελτίο της Ντόιτσε-Βέλλε στα βραχεία. Θυμάμαι την ίδια περίοδο να προβληματιζόμαστε με τον 'ξαδερφό μου το Γιώργο, γιατί το δίφραγκο στην πίσω του πλευρά έχει ένα πουλί και γράφει "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ" ενώ οι γονείς μας λένε πως δεν υπάρχει δημοκρατία.

Θυμάμαι την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο, το πατέρα μου να φεύγει επιστρατευμένος για τις Σέρρες, κι εγώ με τα ξαδέρφια μου ν' ακούμε στο τρανζιστοράκι μου -για πρώτη φορά στην ζωή μας- μόνα μας ειδήσεις. Όλοι πιτσιρικάδες 7-9 χρόνων.

Θυμάμαι το Νοέμβριο του 1974 γαντζωμένος από το χέρι του πατέρα μου, βράδυ στην Πανεπιστημίου, ανάμεσα σε χιλιάδες κόσμου που κρατούσαν από ένα αναμμένο λευκό κερί. Δεν υπήρχαν πανό, σημαιάκια ούτε καν προβολείς, παρά μόνο κάποιες στοιχειώδεις μικροφωνικές εγκαταστάσεις απ' όπου ακούγαμε την προεκλογική ομιλία του Κωνσταντίνου Καραμανλή, σε απόλυτη καταnuκτική ησυχία.

Θυμάμαι τον Δεκέμβριο του 1974 τους γονείς μου να λένε πως θα ψηφίσουν στο δημοψήφισμα για τον Βασιλιά.

Θυμάμαι το αποτέλεσμα να μην τους χαροποιεί.

Θυμάμαι το 1977, τον κύριο με το ζιβάγκο και την 2η συνεχόμενη νίκη της Νέας Δημοκρατίας.

Θυμάμαι τη γιορτή στο Ζάππειο για την είσοδο της Ελλάδος στην ΕΟΚ, τον Κωνσταντίνο Καραμανλή και τον Γεώργιο Ράλλη να υπογράφουν τη συμφωνία, και η Αθήνα να είναι σημαιοστολισμένη με τις σημαίες των 10 χωρών μελών της ΕΟΚ.

Θυμάμαι τον Οκτώβριο 1981, να πηγαίνω στην Εμ. Μπενάκη για να πάρω αυτοκόλλητα ΟΝΝΕΔ.

Θυμάμαι το σύνθημα του ΚΚΕ για αλλαγή, 2η κατανομή και στόχο το 17%.

Θυμάμαι όλη την Αθήνα γεμάτη με αφίσες ΠΑΣΟΚ και τους οπαδούς του να φωνάζουν *"ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο"*.

Θυμάμαι στις 19 Οκτωβρίου 1981 να επιστρέφουμε με το ΛΑΔΑ μας από το χωριό, όπου ψήφισαν οι γονείς μου, και ο σκεπτικός πατέρας μου να σχολιάζει πως *"η Ελλάδα θα βρει άσχημα τον μπελά της με δαύτους"*.

Θυμάμαι το Φθινόπωρο του 1982, πρωτοετής πια στο Πανεπιστήμιο στην Πάτρα, να δέχομαι καθημερινές επισκέψεις κνιτών οι οποίοι, καταβροχθίζοντας τα πορτοκάλια μου, προσπαθούσαν να με πείσουν πως θα πρέπει να παλέψω για τα *"προβλήματα"* μου!

Θυμάμαι το '82, στην πρώτη Γενική Συνέλευση της Πολυτεχνικής σχολής στο Παράρτημα, να προβληματίζομαι για τον αν η ΔΑΠ ή ο ΔΑ είναι η παράταξη της Νέας Δημοκρατίας.

Θυμάμαι να παίρνει απάντηση η απορία μου όταν ένας συμπαθής ευτραφής φοιτητής ανέβηκε στο βήμα ως εκπρόσωπος της ΔΑΠ, και δεκάδες κουτιά αναψυκτικών εκσφενδονίστηκαν εναντίον του, ενώ το αμφιθέατρο σειόταν από την ιαχή: *"Ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει δεξιά"*.

Θυμάμαι πως τον συμπάθησα, πιστεύοντας πως αυτό που γινόταν δεν ήταν ούτε δίκαιο, ούτε δημοκρατικό.

Θυμάμαι σε συνέλευση του έτους μου να καταψηφίζω την κατάληψη ενώ οι άλλοι 79 συμφοιτητές μου ψήφιζαν υπέρ, γιατί ο καθηγητής μας έκοψε όλους στα μαθηματικά. Αργότερα κατάλαβα πως τη στιγμή εκείνη εκτινάχθηκε στα ύψη η αναγνωρισιμότητα μου!

Θυμάμαι στο τέλος του 1982 να γράφομαι στην ΔΑΠ, με τον υπεύθυνο πόλης Στέφανο Σ. να με διαβεβαιώνει πως *"εμείς είμαστε ελεύθεροι άνθρωποι και δεν το έχουμε σε τίποτα να κάνουμε την ΔΑΠ, ΠΑΔ"*!

Θυμάμαι το απόγευμα μιας Τετάρτης της άνοιξης του 1983 να γράφω την πρώτη μου πολιτική ομιλία για την πρώτη, επίσης, ΓΣ του νεοσύστατου συλλόγου Μηχανολόγων Μηχανικών την επομένη.

Θυμάμαι ανεβασμένος πάνω σε ένα κάθισμα του Αμφιθεάτρου του Β' κτιρίου, περικυκλωμένος από τους πρωτοετείς συμφοιτητές μου, να μιλάω για πρώτη φορά δημοσίως, ως εκπρόσωπος της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ.

Θυμάμαι τα κουτιά από τα αναψυκτικά που έπεφταν επάνω μου, τους αριστερούς να φωνάζουν συνθήματα, τα κείμενα να γλιστρούν από τα χέρια μου αλλά να συνεχίζω από στήθους την ομιλία και τους συμφοιτητές μου να ουρλιάζουν *"αφήστε τον να μιλήσει"*.

Θυμάμαι στις πρώτες μου φοιτητικές εκλογές του 1983, η ΔΑΠ της σχολής μου από τελευταία και με ποσοστά κάτω του 10% να βγαίνει 3η με 17% και 2 έδρες στο 7-μελές ΔΣ.

Θυμάμαι στο πρώτο μου ΔΣ να απαιτώ να με γράψουν ως εκπρόσωπο της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ κι όχι ως ανεξάρτητο, όπως κι έγινε.

Θυμάμαι να πηγαίνω στο *"κρυφό σχολειό"* σε σεμινάρια για τον νεοφιλελευθερισμό που διοργανώνονταν μυστικά διότι η επίσημη γραμμή της ΟΝΝΕΔ δεν τα επέτρεπε. Εκεί μας μούσαν στις διδασχές των Χάγιεκ, Τ. Σ. Μιλ, Φρήντμαν κλπ, ο Ανδρέας Ανδριανόπουλος, ο Γιάννης Λούλης, ο Γιάννης Λοβέρδος και ο Κώστας Καραμανλής, ο ανιψιός του Εθνάρχη.

Θυμάμαι νυχτερινές αφισοκολλήσεις στην *"μη φιλική προς τη δεξιά"* Πάτρα.

Θυμάμαι να μας παρακολουθεί η ασφάλεια.

Θυμάμαι να τρώμε ξύλο από τους κνίτες αλλά και

Θυμάμαι να τρώμε ξύλο κι από τους "δικούς μας" ρέηντζερς...

Θυμάμαι, όμως κάθε χρονιά την ΔΑΠ να ανεβαίνει από ένα σκαλί, η αριστερά να συνθλίβεται στα αμφιθέατρα μας από τον φιλελεύθερο λόγο και οι νέοι πρωτοετείς να μην φοβούνται να κολλήσουν στην καρδιά τους το σήμα της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ.

Θυμάμαι εκείνο το συγκεκριμένο απόγευμα που ο φίλος μου Στάθης μου γνώρισε μια χαριτωμένη πρωτοετή, που έγινε και η σύντροφος της ζωής μου μέχρι σήμερα.

Θυμάμαι τον συμφοιτητή μου Νίκο Μ. σε Εκλογο-απολογιστική Συνέλευση της σχολής μας, να παίρνει την κιμωλία σχεδιάζοντας στον πίνακα τις καμπύλες προσφοράς-ζήτησης, για να εξηγήσει στους Κνίτες το πως πραγματικά προσδιορίζονται οι τιμές στην ελεύθερη αγορά, σε ένα κατάμεστο αμφιθέατρο που - κατά τα 2/3 - να τον χειροκροτεί!

Θυμάμαι το φίλο μου Πάνο Σ. στη Γ.Σ. της δικής του σχολής να δίνει ένα πενηντάρικο στον επικεφαλής των αναρχοαυτόνομων αριστερών για να *"πάει να κουρευτεί"*!

Θυμάμαι το 1987, την νύχτα της παραμονής των φοιτητικών εκλογών, το γαλάζιο πλέον *"μεταμορφωμένο"* Παράρτημα να ζει ένα ατελείωτο πανηγύρι, με κιθάρες και τραγούδια της γαλάζιας γενιάς. Την επομένη η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ήταν πρώτη σχεδόν σε όλες τις σχολές, σε όλο το Πανεπιστήμιο Πατρών και φυσικά σε ΟΛΗ την Ελλάδα. Οι δρόμοι γύρω από το παράρτημα είχαν ξεχειλίσει από νέες και νέους που φώναζαν: *"ΔΑΠ-ΔΑΠ δυνατή, πρωτοπόρα μαζική"*.

Θυμάμαι την ίδια χρονιά στο πρώτο συνέδριο της ΟΝΝΕΔ στο Caravel να εκδημοκρατίζεται επιτέλους και η δική μου παράταξη.

Θυμάμαι, μεταπτυχιακός πια φοιτητής στις ΗΠΑ, να οργανώνω την τοπική ΔΑΠ και ΟΝΝΕΔ, και να τις εκπροσωπώ στο συνέδριο της ΟΝΝΕΔ στη Θεσσαλονίκη το 1992.

Θυμάμαι την προδοσία του 1993 του Αντώνη Σαμαρά που γκρέμισε τις ελπίδες μας για μια φιλελεύθερη Ελλάδα παραδίδοντας την χώρα στους πράσινους εθνικούς προμηθευτές των προγραμματικών συμβάσεων - αναθέσεων.

Θυμάμαι κι άλλες παρόμοιες προδοσίες, αλλά αυτή του '93 μας πλήγωσε βαθιά.

Θυμάμαι τις ελπίδες για μια εθνική αναγέννηση με την επανεκλογή της ΝΔ το 2004.

Θυμάμαι το 2007 να καλούμαι να υπηρετήσω την πολιτική της Νέας Δημοκρατίας από το πόστο της κυβέρνησης ως ΓΓ Επικοινωνιών του ΥΜΕ και ΓΓ Βιομηχανίας του ΥΠΑΝ.

Θυμάμαι τον αδυσώπητο βρώμικο πόλεμο των media όταν τολμούσαμε.

Θυμάμαι όμως κι άλλες τόσες φορές που δεν τολμήσαμε.

Θυμάμαι την εκλογική μας συντριβή του 2009.

Θυμάμαι τις εσωκομματικές εκλογές του 2009 και την απόφαση των απογοητευμένων, από την πρόσφατη ήττα, ψηφοφόρων της ΝΔ για ένα θεαματικό πισωγύρισμα 17 χρόνων.

Θυμάμαι να παρακολουθώ και να στηρίζω κάθε στιγμή, από διαφορετικά μετερίζια, την εξέλιξη της μεγάλης φιλελεύθερης παράταξης σε ένα σύγχρονο πολυσυλλεκτικό ευρωπαϊκό κόμμα στηρίζοντας όλες τις προσπάθειες εκσυγχρονισμού της και ανανέωσής της.

Αλλά...

Αρνούμαι όμως να γυρίσω 17 χρόνια πίσω...

Αρνούμαι να ξαναρχίσω από την αρχή...

Αρνούμαι τον λαϊκισμό και την μισαλλοδοξία...

Αρνούμαι την μετάλλαξη της μεγάλης φιλελεύθερης παράταξης σε μια νέα ΠΟΛΑΝ...

Αρνούμαι να με θεωρούν, στην ίδια μου την παράταξη, "μίαςμα" επειδή είμαι φιλελεύθερος και να πρέπει να αποφεύγω να χρησιμοποιώ αυτή τη λέξη...

Αρνούμαι την λογική του "γιαλατζί" κοινωνικού φιλελευθερισμού...

Αρνούμαι να μετατρέπομαι σε δεκανίκι της κάθε Παπαρήγα...

Αρνούμαι την λογική του κρατισμού...

Αρνούμαι να ντρέπομαι για τις θέσεις του κόμματός μου...

Αρνούμαι την συντήρηση και τον συμβιβασμό...

Αρνούμαι την μετριότητα και την υποταγή...

μα πάνω από όλα...

Αρνούμαι να ζήσω μόνο με μνήμες!

Αρνούμαι να ζήσω στη σκιά της ΝΔ που αγάπησα...

Της ΝΔ που δεν υπάρχει πια...

Αντίο...

26/6/10

Η γοητεία του τίποτα

Στην ομιλία του κατά την έναρξη του 8ου Συνεδρίου της Νέας Δημοκρατίας στο Φάληρο ο Πρόεδρος της κ. Σαμαράς επανέλαβε για πολλοστή φορά την ιδεολογική τοποθέτηση του κόμματος στον χώρο του "κοινωνικού φιλελευθερισμού" αναφέροντας συγκεκριμένα:

"...Μιλάω για τον Κοινωνικό Φιλελευθερισμό που διευρύνει την εμβέλεια της Νέας Δημοκρατίας και δεξιότερα και αριστερότερα. Γιατί ο Κοινωνικός Φιλελευθερισμός ξεπερνά τα παραδοσιακά τείχη που χωρίζουν πολιτικά τους ανθρώπους..."

Ωραία και παχιά λόγια χωρίς καμία ουσία. Η πρώτη αστοχία του συλλογισμού αυτού βρίσκεται σε αυτή καθ' εαυτή την λογική που τοποθετεί τον φιλελευθερισμό κάπου στον άξονα αριστεράς-δεξιάς* (βλ. σημείωση). Η τοποθέτηση αυτή έχει αποδειχθεί αρκετά ανεπαρκής. Στη πράξη οι συντηρητικοί τείνουν να είναι πιο φιλελεύθεροι σε οικονομικά ζητήματα, ενώ οι σοσιαλιστές σε θέματα που άπτονται της ατομικής ελευθερίας. Έτσι, αν θέλαμε να χρησιμοποιήσουμε τον παραδοσιακό άξονα αριστεράς-δεξιάς σε θέματα που άπτονται των ατομικών ελευθεριών οι φιλελεύθεροι θα τοποθετούνταν αριστερά και σε θέματα οικονομίας δεξιά!

Είναι, λοιπόν, απορίας άξιο πως ο "κοινωνικός φιλελευθερισμός" του κ. Σαμαρά καταφέρνει και ταυτόχρονα "διευρύνει την εμβέλεια της Νέας Δημοκρατίας και δεξιότερα και αριστερότερα"!!!

Έχει μάλιστα κι έτοιμο το σκεπτικό του ισχυρισμού αυτού στην συνέχεια της φράσης του: *"...Γιατί ο Κοινωνικός Φιλελευθερισμός ξεπερνά τα παραδοσιακά τείχη που χωρίζουν πολιτικά τους ανθρώπους"!!!* Προφανώς για να το λέει αυτός, έτσι θα είναι! Η επιχειρηματολογία αυτή πρόκειται περί κορυφαίου συλλογισμού του κ. Σαμαρά που διεκδικεί το βραβείο της "πιο εύπεπτης μαπαρούφας" κάτι αντίστοιχου των "χρυσών βατόμουρων" στον χώρο του κινηματογράφου. Τα μικρότερα σε ηλικία παιδάκια δίνουν μια αντιστοίχου βεληνεκούς απάντηση στις ερωτήσεις που απαιτούν επεξήγηση: *"Γιατί...έτσι!"*

Ένα απλό ερώτημα του καλόπιστου παρατηρητή θα ήταν το γιατί με την έναρξη του συνεδρίου ο νέος αρχηγός σπεύδει να προκαταλάβει την ιδεολογική ταυτότητα του κόμματος και δεν αφήνει να εξελιχθεί ένας σχετικός διάλογος και με το πέρας του συνεδρίου να διαμορφωθεί η ιδεολογική πλατφόρμα του κόμματος; Αν ιδεολογία, καταστατικές αλλαγές, αλλαγές συμβόλων είναι προκαθορισμένα τότε τι χρειαζόταν το συνέδριο; Για να χειροκροτήσουν τα πλήθη τις αποφάσεις του "πεφωτισμένου" ηγέτη;

Ας επιστρέψουμε όμως στο βασικό μας θέμα:

Η επιμονή στην χρήση του αδόκιμου όρου "κοινωνικός φιλελευθερισμός" υποδηλώνει -λογικά- δύο γεγονότα:

Πρώτον, την υποσυνείδητη υποταγή των συντηρητικών πολιτών της χώρας μας στην αριστερή κουλτούρα. Και αυτό γιατί ουσιαστικά ντρέπονται να πουν αυτό που πραγματικά είναι! Εφευρίσκουν, έτσι, ένα όρο που απαλύνει τις συνειρμικές εντυπώσεις του κακού "φιλελευθερισμού".

Είτε, δεύτερον, ως έντονα κρατιστές, άρα μη φιλελεύθεροι, ψάχνουν για έναν ιδεολογικό αυτοπροσδιορισμό ετεροκαθορισμένο ως προς την σοσιαλιστική κυρίαρχη τάση.

Είτε ισχύει το πρώτο, είτε το δεύτερο, η ηγεσία της ΝΔ δεν τολμά (ή δεν επιθυμεί) να αυτοκαθοριστεί ως φιλελεύθερη, αλλά εφευρίσκει "αδόκιμους" όρους (όπως ο κοινωνικός φιλελευθερισμός) σε μια καθαρά αμυντική λογική. Επιπλέον, ο όρος αυτός καθ' εαυτός εκτός από "αδόκιμος" υποδηλώνει και την ιδεολογική σύγχυση των εμπνευστών του. Το "κοινωνικός" αποτελεί την απόδοση στα ελληνικά του "social". Ο όρος "σοσιαλισμός" αποτελεί απλή λεκτική μεταφορά στην ελληνική του "socialism". Αν προσπαθούσαμε να αποδώσουμε στα Ελληνικά τον όρο "social-liberalism" μεταφράζοντας θα καταλήγαμε στο "κοινωνικός φιλελευθερισμός" και με την λογική της λεκτικής μεταφοράς στο "σοσιαλ-φιλελευθερισμός"!

Εκ των ανωτέρω συνάγεται πως με την χρήση τους όρου "κοινωνικός φιλελευθερισμός" είμαστε ολίγον σοσιαλιστές και ολίγον φιλελεύθεροι, είμαστε δηλαδή, ολίγον κρατιστές και ολίγον αντικρατιστές, είμαστε, με λίγα λόγια, ότι μας βολεύει!

Αποδεικνύεται, έτσι, πως ο "κοινωνικός φιλελευθερισμός" μπορεί να σημαίνει πολλά, μπορεί να σημαίνει και τίποτα. Είναι ένας βολικός όρος αυτοπροσδιορισμού της ιδεολογίας του "λίγο απ' όλα". Μιας ιδεολογίας που από την πρώτη ανάγνωση προδίδει την καιροσκοπική και ιδιαιτέρως λαϊκίζουσα προοπτική της. Μιας ιδεολογίας που κρύβει πίσω από ένα φανταχτερό περιτύλιγμα το απόλυτο τίποτα.

Αυτή την **ιδεολογική κενότητα** επιλέγει ως ιδεολογία της η Νέα Δημοκρατία.

Χάρισμα της.

*ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Εδώ και πολλές δεκαετίες, η συνηθισμένη άποψη για την πολιτική – δηλαδή ο νοητικός «χάρτης» που χρησιμοποιούσαμε σχεδόν όλοι μας, αναφορικά με τις πολιτικές πεποιθήσεις – συνίσταται στην ευθεία «αριστεράς-δεξιάς». Η ευθεία αυτή απεικονίζεται ως ακολούθως:

<----- αριστερά ----- κέντρο ----- δεξιά ----->

Όταν εμπλουτίζεται, η ευθεία αναπαριστάται και ως εξής:

<--- άκρα αριστερά --- κομμουνισμός --- σοσιαλισμός --- κέντρο --- συντηρητισμός --- άκρα δεξιά --- φασισμός --->

Το μοντέλο αυτό είναι παραπλανητικό και άκρως προβληματικό. Δεν παρέχει τη δυνατότητα τοποθέτησης για εκατομμύρια ανθρώπων που δεν εμπίπτουν αμιγώς σε κάποια παραλλαγή της αριστεράς ή της δεξιάς. Στην πραγματικότητα, αποκλείει τα εκατομμύρια πολιτών που δεν θεωρούν πως οι χαρακτηρισμοί «αριστερός», «δεξιός», «σοσιαλιστής», «συντηρητικός» περιγράφουν επακριβώς τις πεποιθήσεις τους. Το πραγματικό πολιτικό φάσμα της εποχής μας είναι πολύ πιο πολύπλοκο από το παραδοσιακό υπεραπλουστευμένο μοντέλο.

Επίσης, η ευθεία «αριστεράς-δεξιάς» δεν παρέχει χρήσιμες πληροφορίες για τις διαφορές μεταξύ των διαφόρων πολιτικών κατηγοριών. Δεν μας εξηγεί ποιες είναι οι σημαντικές διαφορές μεταξύ των φιλελεύθερων, των συντηρητικών, των φασιστών κλπ. Δεν μας δίνει πληροφορίες για τις απόψεις αυτών και άλλων πολιτικών ομάδων.

Συνεπώς, το μοντέλο της «αριστεράς-δεξιάς» αποτελεί σήμερα μια στρεβλή, παραμορφωμένη, ανακριβή απεικόνιση της σύγχρονης πολιτικής σκηνής, έναν λανθασμένο και παραπλανητικό πολιτικό μονοδιάστατο χάρτη.

Η ανάγκη για έναν νεότερο, πιο ακριβή και πιο ενδελεχή πολιτικό χάρτη ήταν πλέον επιτακτική. Ο Πίνακας του Nolan αναπτύχθηκε ως μια σύγχρονη εναλλακτική λύση σε ένα ελλιπές και

προβληματικό μοντέλο απεικόνισης της ιδεολογικής τοποθέτησης . Ο David Nolan, δημοσίευσε για πρώτη φορά την τρέχουσα – δισδιάστατη - μορφή του πίνακα σε ένα άρθρο του με τίτλο «Ταξινόμηση και Ανάλυση των Οικονομικο-πολιτικών Συστημάτων» στο τεύχος του Ιανουαρίου του 1971 του “The Individualist”, του μηνιαίου περιοδικού της Ένωσης για την Ατομική Ελευθερία (Society for Individual Liberty, SIL).

Η κατηγοριοποίηση των πολιτικών ομάδων σύμφωνα με τον Πίνακα του Nolan είναι η ακόλουθη:

(Το κείμενο και το σχήμα της σημείωσης παρατίθενται κατόπιν αδείας από το F.W. Taylor Foundation -www.taylorfoundation.eu/)

1 / 7 / 10

Από το ημερολόγιο ενός "τυφεκιοφόρου"

Πρέπει να πέρασαν πολλά χρόνια από την στιγμή που είχε κληθεί προς στρατολόγηση. Η επιλογή του τότε ήταν προφανής. Και η πορεία του στο στράτευμα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί επιτυχής. Μια σειρά από νίκες με ισχυρότερο και πιο οργανωμένο αντίπαλο δεν είναι κάτι που ξεχνιέται εύκολα. Η συνέχεια ήταν αναμενόμενη. Χωρίς εκπλήξεις και παλινωδίες. Εικοσιοκτώ χρόνια, επίσημα, στρατευμένος. Εικοσιοκτώ χρόνια στα πεδία της μάχης πίσω από την ίδια σημαία. Εικοσιοκτώ χρόνια μνήμες.

Είχε μέσα του προεξοφλήσει ότι τίποτε δεν θα μπορούσε να του αλλάξει τη ζωή. Ήταν τόσο σίγουρος που ούτε καν μπορούσε να το διανοηθεί. Η ανθρώπινη φύση σιχαίνεται τις εκπλήξεις. Βολεύεται στην θαλπωρή του δεδομένου. Επιζητεί την αδράνεια.

Ακόμη και την στιγμή που η ψυχή του υπόγραφε την παραίτησή του δεν το είχε συνειδητοποιήσει. Σαν φάντασμα τριγυρνούσε στις αναμνήσεις του. Η υπογραφή μιας παραίτησης είναι εύκολη, η παραγραφή μιας ζωής δεν είναι απλή υπόθεση... Ακόμη και για τα φαντάσματα.

Από την άλλη ένοιωθε μια πρωτόγνωρη ελευθερία. Η κατάσταση στο στρατόπεδο τους τελευταίους μήνες είχε καταντήσει αποπνικτική. Είναι αλήθεια πως με τίποτα δεν μπορούσε να "χωνέψει" πως ο παλιός λιποτάκτης επέστρεψε με δόξα και τιμή στη θέση του διοικητή. Πραγματικά απορούσε για τους συντρόφους του. Από την άλλη αμφέβαλλε και για τον ίδιο του τον εαυτό. Γιατί οι άλλοι μπόρεσαν να συγχωρήσουν; Γιατί η δική του καρδιά παρέμενε ψυχρή σαν πέτρα; Γιατί η συγνώμη δεν μπορούσε να την ζεστάνει; Γιατί ένοιωθε τόσο ξένος στο δικό του το "σπίτι"; Αδυνατούσε να απαντήσει. Τίποτα δεν ήταν πια γι' αυτόν προφανές. Η ζωή του είχε πάψει να είναι δεδομένη...

Με ξηλωμένα γαλόνια, με ξηλωμένες μνήμες, με ξηλωμένα όνειρα, φορτώθηκε το δισάκι του και βρέθηκε περιπλανώμενος στον δρόμο.

Ήταν το πρώτο πρωινό που θα ξυπνούσε χωρίς να ακούσει το πρωινό σάλπισμα, χωρίς να παρίσταται στην έπαρση της σημαίας. Ακόμη κι αν το σάλπισμα είχε προ πολλού αντικατασταθεί με ένα προ-μαγνητοφωνημένο "θόρυβο" και η σημαία είχε καεί το βράδυ ενός Δεκέμβρη...

Τώρα πια ήταν επίσημο: Ήταν μόνος του...

Και όμως η ψυχή του ένοιωθε ανάλαφρη. Η "έξοδός" του ήταν λυτρωτική. Ίσως γιατί είχε κουρασθεί να ξυπνά με μαγνητοφωνημένα εμβλήματα και να "αναρτά" ανύπαρκτες σημαίες. Ίσως γιατί πίστευε πως το στρατόπεδο είχε αλωθεί, όχι από εξωτερικό εχθρό, αλλά από μέσα, από τους δικούς του φύλακες. Τα όνειρά του, οι ιδέες του, οι αρχές του είχαν εκπέσει. Όλα όσα πίστευε και για όσα είχε αγωνισθεί είχαν σιγά-σιγά εκφυλισθεί. Όσα είχε στρατολογηθεί για να τα πολεμήσει είχαν σταδιακά μετατραπεί σε δικές του αρχές. Σαν ένα δηλητήριο που εισχωρεί στο αίμα σου μέρα τη μέρα, σταγόνα-σταγόνα, μέχρι τον απόλυτο εθισμό, μέχρι του να μην μπορείς να ζήσεις χωρίς αυτό.

Ένοιωσε πως οι πολλές μικρές του νίκες είχαν μετατραπεί σε μια μεγάλη ήττα. Χωρίς ποτέ να το καταλάβει κανείς... Ο εχθρός ήταν αποτελεσματικός... Είχε εισχωρήσει πρώτα στις ψυχές τους, είχε αλώσει τις αρχές τους, είχε ταριχεύσει τις ιδέες τους. Δεν χρειάστηκε καν να δοθεί κάποια μάχη. Η ήττα ήρθε σαν λογική κατάρρευση, χωρίς κανείς να το καταλάβει, χωρίς να μπορέσει κανείς να αντιδράσει. Η ήττα ήταν η μόνη λογική επιλογή. Ήταν μια ήττα που πανηγυρίστηκε. Αυτή η ήττα έμοιαζε με νίκη, οι σύντροφοί του πίστευαν ότι ήταν μια μεγάλη νίκη.

Είναι σίγουρος πως κάποιοι μπορεί και να καταλάβαιναν το τι πράγματι συνέβη. Κάποιοι ίσως και να γνώριζαν πως ο εχθρός ήταν ήδη μέσα. Είναι γλυκιά όμως η θαλπωρή του στρατοπέδου. Και η ψευδαίσθηση της ασφάλειας γλυκύτερη. Άσε που πολλοί σύντροφοι του είναι πια στα γραφεία. Άλλοι κουράστηκαν και άλλοι ξέμαθαν να πολεμάνε. Πάνε πια οι εποχές της ιδεολογίας. Τα πάντα τα ορίζει το συμφέρον. Δεν είναι εποχές για μεγάλα ρίσκα, ούτε για μεγάλες νίκες.

Συμβιβαστήκαμε με την ήττα, γίναμε μέρος της, δεν μπορούμε καν να ζήσουμε χωρίς αυτή. Κάθε μέρα υποχωρούμε ένα μικρό βήμα. Αργά αλλά συστηματικά. Κάθε μέρα, χωρίς αντίσταση, χωρίς ντροπή. Η ζωή μας όλη είναι μια καθημερινή υποχώρηση, ένας ατιμωτικός συμβιβασμός, μια τελετή παράδοσης της σημαίας.

Σχεδόν, μονολογούσε, χαμένος μέσα στις σκέψεις του, περιφερόμενος χωρίς προορισμό. Δεν πρόλαβε ούτε καν να αποστρατευτεί... Δεν πρόλαβε ούτε καν να ακούσει το *"ευδοκίμως τερματίσας την υπηρεσίαν του"*. Θα έχανε και την σύνταξη του. Και ήταν τόσο κοντά!

Το κρύο ήταν τσουχτερό. Κοίταξε ψηλά. Τα τελευταία αστέρια αχνο-φαίνονταν καθώς ο ήλιος κυριαρχούσε στον ουρανό. Η ψυχή του λούσθηκε με τις πρώτες ηλιαχτίδες φορτίζοντάς τον με μια ανεξήγητη αισιοδοξία.

Δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το τι επρόκειτο να συμβεί. Ένοιωθε πάντως πως το πρωινό παγωμένο αεράκι έφερνε μια απροσδόκητη είδηση. Μια ελπίδα ζωής. Ένα χαρμόσυνο σάλπισμα. Ήταν σίγουρος πως είχε πράξει το ορθό. Ανυπομονούσε να ζήσει... Ανυπομονούσε να δώσει τη δική του μάχη... Ανυπομονούσε να νικήσει μετά από χρόνια... Είχε αρχίσει να ξημερώνει.

27/8/10

Άσμα ασθμαινόντων ηγετών

Ερασιτέχνες της πολιτικής
μαθητευόμενοι Μάγοι
Κυβερνούν
Εν Αγνοία
Στοιχειωδών Κανόνων
Αγοράς
Αρχών
και Ήθους
εν πλήρη Αλαζονεία
και υπερφίαλη αναλγησία
Κωπηλατούν αρειμανίως
στο τρικυμιώδες πέλαγος της ανοησίας
στο πέρας του οποίου
καραδοκούν
η Σκύλλα και η Χάρυβδη
Φύλακες άγρυπνοι
των στενών της
Νέμεσης.

29/8/10

Ο φόβος

Έλαβε τέλος πια το παραμύθι...
με το μαντρί και τον κακό το λύκο!

Το μαντρί τ' αφάνισαν
τα πρόβατα τα ίδια
όταν για τσοπάνη τους
διαλέξανε τον λύκο...

Από την ώρα, μάλιστα, που
μπήκε στο μαντρί,
έπαψε πια ο κίνδυνος
να βρίσκεσαι απ' έξω

Και τι θ' απογενούμε πια
χωρίς παραμύθι,
χωρίς μαντρί
και λύκο;

Ο φόβος,
που μέχρι σήμερα
εφύλαγε τα έρμα,
ήταν μια κάποια λύσις...

4 / 9 / 10

Μια (ακόμη) ατυχής κυβερνητική "πρωτοβουλία"

(δημοσιεύθηκε στην Καθημερινή του Σαββάτου, 4 Σεπτεμβρίου, 2010.)

Αφορμή για το παρόν σημείωμα αποτέλεσαν αναφορές (1) και σχολιασμοί οικονομικών "σελίδων" στο διαδίκτυο σχετικά με τον απολογισμό των προγραμμάτων στήριξης των μικρομεσαίων επιχειρήσεων από το ΤΕΜΠΜΕ για το 2010:

"Τα δύο φιλόδοξα προγράμματα του ΤΕΜΠΜΕ, για την παροχή ρευστότητας προς εξόφληση υποχρεώσεων των επιχειρήσεων σε προμηθευτές, ταμεία και εφορίες, με την εγγύηση του δημοσίου, έχουν αποτύχει παταγωδώς. Τους τελευταίους μήνες, μέχρι και τις 13 Αυγούστου, δόθηκαν με εγγυήσεις του ΤΕΜΠΜΕ μόνο 193 δάνεια συνολικά και από τα δύο προγράμματα που εφαρμόζονται, συνολικού ύψους 12 εκατ. ευρώ, ποσό που σε άλλες εποχές έδιναν οι τράπεζες σε λίγες ώρες!"(2)

Είναι πραγματικά θλιβερό να διαπιστώνει κανείς πως ένα επιτυχημένο και ζωντανό πρόγραμμα μπορεί να οδηγηθεί στην απαξίωση και την αποτυχία. Ιδίως καταμεσής της χειρότερης οικονομικής κρίσης που διέρχεται η χώρα, όταν η έλλειψη ρευστότητας "πνίγει" το επιχειρείν και τα "λουκέτα" μετατρέπονται σε καθεστώς, ενώ η ανεργία καλπάζει με πρωτόγνωρους ρυθμούς.

Θα ήθελα να υπενθυμίσω πως όταν το πρόγραμμα Στήριξης Μικρομεσαίων του ΤΕΜΠΜΕ πρωτοξεκινούσε (παράλληλα με την έναρξη της κρίσης) τον Δεκέμβριο του 2008 ο αρμόδιος τομεάρχης του ΠΑΣΟΚ κος Χρυσόχοϊδης δήλωνε στις 19 Δεκεμβρίου του 2008 (3) *"...με λύπη μας διαπιστώνουμε ότι πρόκειται περί μιας τεράστιας φούσκας"* προβλέποντας μάλιστα πως *"θα αρκούσε να καλύψει περίπου 600 έως 700 επιχειρήσεις"*.

Όταν σε 1 μόλις μήνα λειτουργίας του προγράμματος είχαν χρηματοδοτηθεί οι πρώτες 739 επιχειρήσεις ο κος Χρυσόχοϊδης επανήλθε δριμύτερος δηλώνοντας στις 21 Ιανουαρίου του 2009 (4): *"...το πρόγραμμα όλο αντιμετωπίζει μια παταγώδη αποτυχία σε ό,τι αφορά τη ροή του χρήματος προς την πραγματική οικονομία"*.

Το πρόγραμμα ΤΕΜΠΜΕ τον Αύγουστο του 2009 (σε 8 δηλαδή ουσιαστικούς μήνες λειτουργίας του) είχε εγγυηθεί 50.034 δάνεια προς ισάριθμες επιχειρήσεις, αξίας 4.824.078.315,74 €, διασφαλίζοντας μέσω των όρων του 200.000 θέσεις εργασίας.

Είναι, επίσης, σημαντικό να τονιστεί ότι η διεκπεραίωση όλου αυτού του τεράστιου όγκου φακέλων σε ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, υλοποιήθηκε από έναν *"δημοσίου χαρακτήρα"* οργανισμό όπως το ΤΕΜΠΜΕ, στελεχωμένο από μόλις 40 άτομα. Αξίζει, μάλιστα, να σημειωθεί πως από την στιγμή που οι τράπεζες έστελναν τα αιτήματά τους, το ΤΕΜΠΜΕ ανταποκρινόταν άμεσα, εγκρίνοντας ή απορρίπτοντας τις εγγυήσεις σε 1 μόλις εργάσιμη μέρα! Η εξαιρετική αυτή απόκριση, από την μία, και η δυνατότητα ταχείας επεξεργασίας όλου αυτού του όγκου δεδομένων, από την άλλη, ήταν εφικτή χάρις στο (customized) λογισμικό, που είχε αναπτυχθεί εσωτερικά (in house), χωρίς δηλαδή να ακολουθηθεί η - τόσο συνηθισμένη για το δημόσιο - χρονοβόρα και ενίοτε δαπανηρή διαδικασία προμήθειας και ανάθεσης σε εξωτερικό οίκο.

Η επιτυχία του προγράμματος δεν διέφυγε της προσοχής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Το πρόγραμμα χαρακτηρίστηκε ως benchmarking project και από την αρμόδια επίτροπο κα Χούμπνερ η οποία στις

25 Φεβρουαρίου του 2009 (5) δήλωνε: *"Το πρόγραμμα ΤΕΜΠΜΕ μπορεί να αποτελέσει καλό παράδειγμα και για άλλα κράτη μέλη καθώς λειτουργεί επιτυχώς και διευκολύνει την πρόσβαση στη χρηματοδότηση."*

Επιπλέον, με καίριες και αστραπιαίες παρεμβάσεις της τότε αρμόδιας πολιτικής ηγεσίας του ΥΠΑΝ (κκ Κ. Χατζηδάκη και υπογράφοντα) στην ΕΕ, τον Μάρτιο του 2009, εξασφαλίσθηκε η έγκριση της 2ης φάσης του προγράμματος εισάγοντας μάλιστα μια νέα διαδικασία που να μην επιβαρύνει το έλλειμμα και το χρέος της χώρας.

Σήμερα, έναν μόλις χρόνο μετά, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έχει καταφέρει ουσιαστικά να αδρανοποιήσει το πρόγραμμα. Από τις 8 Μαρτίου του 2010 (6) που η Υπουργός Ανταγωνιστικότητας κα Κατσέλη εξήγγειλε τις νέες φιλόδοξες δράσεις του προγράμματος ύψους 2 δις ευρώ, μέχρι σήμερα, τον Αύγουστο του 2010, το ταμείο έχει εγγυηθεί μόλις 193 δάνεια αξίας 12 εκ. €!

Ένας βασικός λόγος της αποτυχίας του προγράμματος είναι η αδυναμία της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ να διαπραγματευθεί με τις Τράπεζες ένα αξιοπρεπές επιτόκιο δανεισμού. Ενώ δηλαδή το 2009 τα δάνεια μέσω του ΤΕΜΠΕ επιβαρύνονταν με επιτόκιο euribor + 2,1 μονάδες (καταλήγοντας σε επιτόκια της τάξεως του 4% έναντι 7-8% που παρείχαν οι τράπεζες), στο τρέχον πρόγραμμα το επιτόκιο συμφωνήθηκε στο euribor + 6 μονάδες (καταλήγοντας σε επιτόκια της τάξεως του 8-9% έναντι 7-8% που παρέχουν οι τράπεζες). Επιπλέον, η προμήθεια του ΤΕΜΠΜΕ αυξήθηκε σε 6 έως 8 φορές της προμήθειας που ίσχυε πριν.

Ένας δεύτερος ουσιαστικός λόγος αποτυχίας του προγράμματος είναι η αδυναμία της σημερινής κυβέρνησης να κινητοποιήσει τις τράπεζες, ώστε να προωθούν ενεργά το πρόγραμμα στους πελάτες τους. Για την επίτευξη αυτού του, κρίσιμου για την επιτυχία του προγράμματος στόχου, απαιτείται *"μαεστρία"* και *"διαπραγματευτική"* δεινότητα. Στις αρχές του 2009 οι τράπεζες ουσιαστικά *"μπλόκαραν"* το πρόγραμμα, προωθώντας τα δικά τους δάνεια, αφού δεν τους απέδιδε τα περιθώρια κέρδους που επιθυμούσαν. Αυτό άλλαξε με τον σχεδιασμό και την εφαρμογή μιας συγκεκριμένης στρατηγικής από την πολιτική ηγεσία του ΥΠΑΝ, που υλοποιήθηκε μέσα από επίμονες και συστηματικές διαπραγματεύσεις με τους εκπροσώπους των τραπεζικών ιδρυμάτων, επιτυγχάνοντας στην αρχή την μερική και στην συνέχεια σχεδόν την πλήρη συμμετοχή όλων των τραπεζών. Κάτι που γίνεται εμφανές εκ τους αποτελέσματος αλλά και προκύπτει αβίαστα από μια προσεκτική μελέτη της μεταβολής των δεικτών του προγράμματος σε μηνιαία βάση. Με λίγα λόγια, το θετικό αποτέλεσμα των πρώτων φάσεων του προγράμματος ΤΕΜΠΜΕ δεν ήταν ένα τυχαίο γεγονός, αλλά επετεύχθη ως προϊόν ευφυούς σχεδιασμού, προσπάθειας και συστηματικής εργασίας της πολιτικής ηγεσίας του ΥΠΑΝ, της διοίκησης των τραπεζών, και, φυσικά, της διοίκησης και στελεχών του ιδίου του ΤΕΜΠΜΕ.

Τα 193 δάνεια του 2010, δεν αποτελούν μόνον δείκτη αποτυχίας των προγραμμάτων χρηματοδότησης των μικρών και μικρομεσαίων επιχειρήσεων από το ΤΕΜΠΜΕ, αλλά κυρίως δείκτη της κυβερνητικής προσπάθειας, εργατικότητας, επιμονής, ικανότητας και ευφυΐας. Ας μου επιτραπεί να μην αποδώσω χαρακτηρισμούς γι' αυτή την πολιτική, είναι κάτι που άλλωστε αποφεύγω. Το σίγουρο είναι πως τα σχόλια του κου Χρυσοχοΐδη για το πρόγραμμα ΤΕΜΠΜΕ αποδείχτηκαν τελικά εύστοχα, αναφορικά όμως με τα αποτελέσματα το έργου της δικής του κυβέρνησης.

Αναφορές:

- (1) <http://www.kerdos.gr/default.aspx?id=1315418&nt=103>
- (2) <http://www.banksnews.gr/portal/home-page/124-top-story/981----lr----->
- (3) <http://news.in.gr/economy/article/?aid=969540>
- (4) <http://www.chrisochoidis.gr/2009/01/20/o-plithorismos-peftei-i-akribeia-menei>

(5) http://www.ypan.gr/c_announce/45_5181_cms.htm

(6) <http://loukakatseli.gr/que/node/721>

6 / 9 / 10

Τους γελοίους ή τους γελωτοποιούς;

Δεν συμφωνούν με το μνημόνιο πλείστοι των υποψηφίων (στις αυτοδιοικητικές εκλογές) ταυτιζόμενοι με το λαϊκό αίσθημα δυσφορίας που, λογικά, προκαλεί η εφαρμογή των αυστηρών και δυσάρεστων μέτρων του.

Ο λαϊκισμός εξ' άλλου ήταν πάντα ο εύκολος δρόμος για πολιτική επιτυχία στην χώρα μας.

Όσοι λένε την πικρή αλήθεια τιμωρούνται από τον λαό.

Αντίθετα οι λαοπλάνοι ανταμείβονται αδρά και απλόχερα με την ψήφο των κολακευόμενων.

Όταν φυσικά θα έρθει -και σύντομα- η ώρα της χρεοκοπίας όλοι αυτοί θα κρυφτούν ενώ ο λαός θα κλαίει και θα ωρύεται, εξαπολύοντας κατάρες κατά των ΑΝΙΚΑΝΩΝ λαοπλάνων κυβερνητών του, που ο ίδιος φυσικά εκλέγει κατ' επανάληψιν.

Όποιος δεν μ' αγαπάει με κάνει και γελάω

Όποιος μ' αγαπάει με κάνει και κλαίω

Προφανώς ως λαός προτιμούμε αυτούς που μας κάνουν και γελάμε...

Τους γελοίους ή τους γελωτοποιούς...

Διαλέγετε και παίρνετε!

12/9/10

Όλη μας η ζωή σε εννέα γράμματα: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

"Αν και το μυαλό μας δουλεύει φιλελεύθερα, η καρδιά μας πάλλεται στον ρυθμό της γαλανόλευκης!"

Η έννοια του φιλελευθερισμού δεν χαρακτηρίζεται από κάποια διεθνιστική διάσταση όπως αρκετοί του πολέμιοι προσπαθούν να του προσάψουν. Η ιδέα της πατρίδας και η φιλελεύθερη προσέγγιση έχουν ένα κοινό: Την Ελευθερία! Οι προγονοί μας έχυσαν το αίμα τους για την Ελευθερία. Όχι για κάποιο πολιτικό σύστημα αλλά για να μπορούν τα παιδιά τους να ορίζουν την τύχη τους, το ριζικό τους.

Ο φιλελευθερισμός έρχεται απλά να κωδικοποιήσει έμφυτες ανθρώπινες συμπεριφορές. Και αυτή είναι η διαφορά του από τις "τεχνητές" ιδεολογίες όπως ο μαρξισμός-λενινισμός που στηρίζονται σε ένα όραμα για μια ουτοπική κοινωνία.

Ο φιλελευθερισμός ερμηνεύει την ανθρώπινη φύση και συμπεριφορά, όπως αυτή αναπτύσσεται και λειτουργεί έμφυτα στον άνθρωπο. Το μικρό παιδί εκδηλώνει αυθόρμητα την αίσθηση της ιδιοκτησίας και ορίζει ξεκάθαρα στον εαυτό του και στο περιβάλλον του τα όρια της, κρατώντας, για παράδειγμα, σφιχτά στην αγκαλιά του το δικό του αρκουδάκι. Ο ίδιος ο αγώνας της επιβίωσης των ειδών, όπως τεκμηριώθηκε επιστημονικά από την θεωρία της εξέλιξης του Δαρβίνου, δίδεται στον στίβο του ανταγωνισμού όπου ο ικανότερος, ο ευφυέστερος, ο ισχυρότερος επιβιώνει οδηγώντας επιτυχώς την "φυλή" του στον δρόμο της εξέλιξης.

Με το πέρασμα των αιώνων ο άνθρωπος διδάχθηκε, από την φύση, πως η εξέλιξη επιταχύνεται σε καθεστώς ελευθερίας. Ειδικότερα, μάλιστα, σε καθεστώς ελευθερίας δράσης και ελευθερίας σκέψης. Η ελευθερία δημιουργεί τις συνθήκες για να υπάρξουν τα κίνητρα. Χωρίς κίνητρα η ζωή χάνεται. Οι πρωτοβουλίες εξανεμίζονται. Η πρόοδος φρενάρει. Το "συμφέρον" αποτελεί μονόδρομο για την επιβίωση. Χωρίς το "συμφέρον" παύει το ενδιαφέρον, εξανεμίζεται η προσπάθεια, δεν παράγεται έργο, επέρχεται θάνατος.

Η ίδια η ζωή είναι συνυφασμένη με την δημιουργία, την πρόοδο, την επιβράβευση (αμοιβή), το κέρδος. Η ελευθερία εξασφαλίζει απλά το ιδανικό περιβάλλον για να ανθίσει ο καρπός της προσπάθειας. Αποτελεί το "δώρο του Θεού" στους πρωτόπλαστους. Ένα δώρο τόσο ιερό που ακόμη και ο ίδιος ο "Θεός" δεν τόλμησε να το στερήσει από τους άφρονες Αδάμ κι Εύα, επιτρέποντας τους να γευθούν τον καρπό της αμαρτίας, που ουσιαστικά θα τους οδηγούσε στην οδυνηρή αποβολή τους από τον Παράδεισο.

Οι θρησκείες δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να κωδικοποιούν με απλά λόγια τις βέλτιστες πρακτικές της ανθρώπινης εξέλιξης από τα πανάρχαια χρόνια μέχρι σήμερα. Και σε όλες τις περιπτώσεις η ελευθερία της βούλησης αποτελεί το κυρίαρχο συστατικό της επιτυχημένης κοινωνίας. Οι λοιποί κανόνες κοινωνικής οργάνωσης και συμπεριφοράς κρίνονται ως προς την επιτυχία τους από αυτό ακριβώς το κριτήριο: Κατά πόσον δηλαδή εξασφαλίζουν την μέγιστη ατομική ελευθερία στα μέλη τους.

Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, πως η μέγιστη έκφραση ελευθερίας και υπεράσπισης των ατομικών δικαιωμάτων σε οργανωμένες κοινωνικές ομάδες επιτυγχάνεται μέσω της δημοκρατίας, σε αντίθεση με τα πιο περιοριστικά μοντέλα της ολιγαρχίας ή της μοναρχίας.

Δεν είναι, επίσης, τυχαίο ότι η μέγιστη οικονομική ανάπτυξη έχει επιτευχθεί από αρχαιοτάτων χρόνων υπό καθεστώτα οικονομικής ελευθερίας.

Ιστορικά παρατηρούμε πως η διασφάλιση των ατομικών ελευθεριών και της οικονομικής ευημερίας επιτυγχάνεται σε μέγιστο βαθμό, σε δημοκρατικά καθεστώτα που λειτουργεί το σύστημα της οικονομίας της αγοράς. Αν και η συνύπαρξη των δύο αυτών συνθηκών (ατομικές ελευθερίες και οικονομία της αγοράς) δεν είναι πάντα δεδομένη, όταν και όπου καταφέρνουν να συνδυαστούν τότε αποδίδουν το βέλτιστο επίπεδο ευημερίας.

Σε επίπεδο ατόμου, λοιπόν, επιδιώκουμε την απρόσκοπτη -κατά των δυνατών - άσκηση των ατομικών δικαιωμάτων, μέσω της διασφάλισης των ατομικών ελευθεριών. Σε επίπεδο αγοράς, επιδιώκουμε την απρόσκοπτη άσκηση των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, μέσω της διασφάλισης της οικονομικής ελευθερίας.

Σε επίπεδο έθνους, αντίστοιχα, επιδιώκουμε την διασφάλιση του περιβάλλοντος εντός του οποίου οι πολίτες θα αποφασίζουν ελεύθερα για το μέλλον τους. Κάτι που προϋποθέτει δύο συνθήκες:

- Πρώτον, ότι η πλειοψηφία των οι πολιτών - κι όχι ένας ή μια μειοψηφία από αυτούς- αποφασίζουν για το δικό τους συλλογικό τους μέλλον, άρα υπάρχει καθεστώς δημοκρατίας.

- Δεύτερον, πως οι πολίτες - κι όχι κάποιος(οι) έξω από αυτούς- αποφασίζουν για το δικό τους συλλογικό τους μέλλον, άρα υπάρχει καθεστώς Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Η Εθνική Ανεξαρτησία, λοιπόν, η Δημοκρατία, η Οικονομία της Αγοράς και τα Ατομικά Δικαιώματα έχουν ένα κοινό παρανομαστή: Την Ελευθερία.

Η Εθνική Ανεξαρτησία, η Δημοκρατία, η Οικονομία της Αγοράς και τα Ατομικά Δικαιώματα δεν αποτελούν παρά εκφάνσεις της ουσίας της Ελευθερίας.

Γι' αυτό η Ελευθερία αποτελεί το υπέρτατο αγαθό.

Γι' αυτό για την Ελευθερία, σε όλες της μάλιστα τις εκφάνσεις, έχυσαν αίμα μάρτυρες, ήρωες, γνωστοί και άγνωστοι αγωνιστές, λαοί ολόκληροι, αποδεικνύοντας έμπρακτα πως αποτελεί υπέρτατο αγαθό, ανώτερο κι αυτού του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης.

Οι φίλοι μάλιστα της ελευθερίας (φίλοι της ελευθερίας = φιλελεύθεροι) δεν περιορίζονται εντός των στενών ορίων πολιτικών ή κομματικών διαχωρισμών.

Οι αγωνιστές της Γαλλικής Επανάστασης, οι εργάτες διαδηλωτές της πρωτομαγιάς (για την ακρίβεια της 4ης Μαΐου) στο Σικάγο του 1884, οι "ρέμπελοι" ποπολάρει, οι μάρτυρες του αγώνα του '21, οι Αγγλίδες «σουφραζέτες» το 1909, οι Μακεδονομάχοι μας και οι ήρωες του έπους του '40, οι μαχητές της εθνικής αντίστασης, οι νέοι του Πολυτεχνείου του '74, οι σύγχρονοι ήρωες όπως ο Ισαάκ Σολωμού στην Κύπρο και οι Χριστόδουλος Καραθανάσης, Παναγιώτης Βλαχάκος κι Έκτορας Γιαλοψός που θυσιάστηκαν την νύχτα των Ιμίων έχουν ένα κοινό: Τον αγώνα τους, μέχρι θανάτου, για κάποια μορφή Ελευθερίας. Ήσαν όλοι τους "φιλελεύθεροι" αγωνιστές!

Δεν χρειάζεται όμως κάποιος να γίνει ήρωας για να υπερασπιστεί την ελευθερία.

Κάθε μέρα, κάθε στιγμή, όλοι εμείς οι απλοί πολίτες δίνουμε τον δικό μας αγώνα για να υπερασπίσουμε την ελευθερία, την δημοκρατία την εθνική ανεξαρτησία. Και τέτοιες στιγμές υπάρχουν πολλές: Είναι κάθε στιγμή που δεν καταπατούμε την λωρίδα ανάγκης στις εθνικές οδούς, κάθε στιγμή που δεν καπνίζουμε σε δημόσιο χώρο, κάθε στιγμή που αποφασίζουμε να μην "κλέψουμε" τους συμπολίτες μας (είτε φοροδιαφεύγοντας, είτε αισχροκερδώντας), κάθε στιγμή που δεν συμμετέχουμε και καταδικάζουμε μια κατάληψη, κάθε στιγμή που αγωνιούμε για την μόρφωση (και όχι την βαθμολογία) των παιδιών μας, κάθε στιγμή που σεβόμαστε τα δικαιώματα, την

περιουσία, τον κόπο και τις αγωνίες των συμπολιτών μας και των άλλων κοινωνικών ομάδων, κάθε στιγμή που δεν υποθηκεύουμε το μέλλον των παιδιών μας ή μολύνοντας το περιβάλλον είτε συμβάλλοντας στην διόγκωση του χρέους της χώρας μας.

Κάθε απλός πολίτης μπορεί να είναι ένας μικρός καθημερινός ήρωας. Ένας υπερασπιστής των ατομικών μας δικαιωμάτων, του δικαιώματος "του συναλλάσσεσθε", της δημοκρατίας και της εθνικής μας ανεξαρτησίας.

Κάθε απλός πολίτης, τελικά, μπορεί να είναι φιλελεύθερος.

18/9/10

Η Ελλάδα καινοτομεί εφευρίσκοντας μια νέα μορφή επιχειρήσεων, τις "Ιδιωτικές ΔΕΚΟ"

Πανηγυρίζουν οι "ανόητοι" για την διάσωση των ναυπηγείων, και την μετα-"πώληση" τους από τους Γερμανούς (ThyssenKrupp Marine Systems) στους Άραβες (Abu Dhabi Mar). Πως επιτεύχθηκε όμως αυτό; Για άλλη μια φορά με την εγγύηση του Ελληνικού δημοσίου! Με εγγυημένες, δηλαδή, αγορές αμυντικού υλικού εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ για πολλά χρόνια. Υλικού που ουδείς γνωρίζει αν χρειαζόμαστε, τότε το χρειαζόμαστε, αν θα μπορούσαμε να το αγοράσουμε φθηνότερα από αλλού και τότε θα παραδοθεί, αν παραδοθεί. Η νέα συμφωνία για τα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά πετάει αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ του φορολογούμενου λαού στην μαύρη τρύπα των πολλών δις που έχουν προηγηθεί.

Ουσιαστικά μιλάμε για κρατικοποίηση των ναυπηγείων υπό αραβικό μάνατζμεντ. Και δεν προβληματίζει κανέναν που οι Γερμανοί ήθελαν άρον-άρον να τα ξεφορτωθούν. Ναυπηγεία που αδυνατούν να λειτουργήσουν ανταγωνιστικά υπό καθεστώς ελεύθερης αγοράς, αδυνατούν να προσελκύσουν πελάτες, εξαρτώμενα αποκλειστικά από τις κρατικές προμήθειες και λειτουργούντα υπό την ουσιαστική διοίκηση των συνδικάτων, του ΠΑΜΕ και των λοιπών αργόμισθων επαγγελματιών κηφήνων, γνήσιων τέκνων της μεταπολιτευτικής σοσιαλιστικής Ελλάδος.

Αποτελεί, μάλιστα, απορίας άξιο η ευκολία με την οποία η κυβέρνηση υπογράφει μια τέτοια "προγραμματική σύμβαση" ενώ είναι γνωστό πως κάτι τέτοιο αντιβαίνει - τύποις και ουσίας - τις σχετικές επιταγές της ΕΕ. Για να ξεπεράσει βεβαίως κι αυτόν τον σκόπελο των "κουτόφραγκων" η "πονηρή" μας κυβέρνηση μηχανεύθηκε την ακόλουθη λύση:

Δεσμεύεται να λειτουργήσουν τα ναυπηγεία, για αρκετά χρόνια, υπό το αποκλειστικό καθεστώς της "αμυντικής βιομηχανίας" ώστε να δικαιούνται να προβαίνουν σε "προγραμματικές συμβάσεις", διάβαζε απ' ευθείας αναθέσεις, διότι αλλιώς οι προγραμματικές θα εκληφθούν ως κρατική επιδότηση και στρέβλωση της αγοράς! Με την απόφαση αυτή η κυβέρνηση αποκλείει ουσιαστικά την μόνη τους ελπίδα ανάκαμψης. Αυτή της ελεύθερης αγοράς και του ανταγωνισμού. Προφανώς γνωρίζουν πολύ καλά όλοι τους (κυβέρνηση, άραβες, διοίκηση συνδικαλιστών, εργαζόμενοι) πως αυτά τα ναυπηγεία δεν έχουν καμία ελπίδα και διάθεση να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητά τους. Και γιατί να το κάμουν άλλωστε όταν μπορούν να επιβιώνουν πλουσιοπάροχα πίνοντας "στην υγεία" των κορόιδων φορολογούμενων;

Η νέα συμφωνία για τα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά αποτελεί μνημείο της αρρωστημένης εφευρετικότητας και της ανώμαλης σκέψης των σοσιαλιστικών εγκεφάλων που μας κυβερνούν. Εισάγει με επιτυχία την πατέντα των "ιδιωτικών ΔΕΚΟ"! Ενώ, δηλαδή, η επιχείρηση διατηρεί όλα τα χαρακτηριστικά μιας ΔΕΚΟ (ελλείμματα, αμφίβολη ποιότητα προϊόντα, στρατιές αργόμισθων συνδικαλιστών, κρατικές εγγυήσεις, προνομακικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας, ουσιαστική μονιμότητα, λογαριασμό που πληρώνεται από τον φορολογούμενο) η ιδιοκτησία "τύποις" ανήκει σε ιδιώτη! Για άλλη μια φορά, εμείς - οι ξύπνιοι ελληνάρες - ρίχνουμε στάχτη στα μάτια των αφελών ευρωπαίων και συνεχίζουμε το γνώριμό μας παιχνίδι του κρατισμού και της λαμογιάς. Αυτό ακριβώς που μας έχει οδηγήσει στο χείλος της χρεωκοπίας.

Προφανώς η κρίση δεν μας έχει διδάξει τίποτε.

Είμαστε πραγματικά άξιοι της τύχης μας.

Λαός και ηγεσία...

ΥΓ. Για όσους αναρωτούνται τι θα πρέπει να γίνει στη συνέχεια.

Η λύση είναι απλή:

1. Άμεση άρση των κρατικών εγγυήσεων και παραγγελιών.
2. Δικαστική διεκδίκηση από την ThyssenKrupp Marine Systems των δις που έχουν ήδη καταβληθεί από το ελληνικό δημόσιο για τις εκπρόθεσμες παραγγελίες.
3. Οι ιδιοκτήτες Γερμανοί (ThyssenKrupp Marine Systems) να κινήσουν την διαδικασία να βρουν αγοραστή (λύση που τους συμφέρει) ή να θέσουν τα ναυπηγεία σε εκκαθάριση.
4. Το κράτος ΔΕΝ συμμετέχει σε καμία διαπραγμάτευση πωλητών με υποψηφίους αγοραστές και δεν παρέχει ουδεμία εγγύηση σε κανέναν.
5. Το ΥΠΕΘΑ προκηρύσσει ανοικτό διεθνή διαγωνισμό για να προμηθευτεί ό,τι πραγματικά χρειάζεται το πολεμικό μας ναυτικό.

20/9/10

Το ΔΝΤ θα μας πειθαρχήσει, ή θα μας υποτάξει;

Πολλοί φίλοι με ρωτούν, τι άποψη έχω για το ΔΝΤ και τον ρόλο του ΔΝΤ στη ροή των πολιτικών εξελίξεων της χώρας μας. Ιδίως μετά την σύσταση του άτυπου αντιμνημονιακού μετώπου που απαρτίζουν ΚΚΕ, ΣΥΝ, ΝΔ συν μερικά ακόμη αποκόμματα της αριστεράς και της άκρας δεξιάς.

Η απάντηση στο ερώτημα δεν είναι απλή, αλλά το θέμα είναι αρκετά ενδιαφέρον και θα αφιερώσω αρκετές αναρτήσεις αναλύοντας ακριβώς αυτόν το ρόλο του ΔΝΤ.

Ως μια πρώτη παρατήρηση θέλω να υπογραμμίσω πως αποτελεί ντροπή για την Ελλάδα και τους Έλληνες που καταφύγαμε στο ΔΝΤ. Μπορούσαμε να το αποφύγουμε;

Όχι, όπως τα καταφέραμε μέχρι την περασμένη Άνοιξη σίγουρα όχι.

Έπρεπε όμως, πολύ νωρίτερα, μόνοι μας να επιδείξουμε την σοβαρότητα και την ωριμότητα να "γυρίσουμε" τα ελλείμματα, να μειώσουμε το σπάταλο κράτος, να κόψουμε τα δανεικά, να προβούμε στις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις που θα διόρθωναν τις παθογένειες του συστήματος (οικονομικού, πολιτικού μα κυρίως ηθικού = νοοτροπιών). Και σε αυτό το σημείο οι ευθύνες των τελευταίων κυβερνήσεων της ΝΔ είναι αδιαμφισβήτητες. Γιατί δε το πράξαμε;

Φταίει ο Καραμανλής;

Όχι μόνο, όχι αποκλειστικά.

Ο κρατισμός και οι συνέπειές του έχουν μπολιάσει για τα καλά την μεγάλη πλειοψηφία του λαού μας.

Εκπαιδευτήκαμε στην πλούσια ζωή με δανεικά, στις παχυλές κοινοτικές επιχορηγήσεις, στα αβίαστα κρατικά προνόμια. Ξεχάσαμε τι πάει να πει μόχθος, εγκράτεια, οικονομία, σύνεση.

Η καλοπέραση μας εκφύλισε ως λαό.

Οι αρετές της φυλής υποτάχθηκαν στην υλιστική ευμάρεια.

Αργά η γρήγορα, με αυτά τα μυαλά, η χρεοκοπία ήταν αναπόφευκτη.

Έτσι, το ΔΝΤ ήρθε απλώς για να διασφαλίσει τα συμφέροντα των δανειστών μας.

Όμως τους δανειστές μας δεν τους έμπασε στο σπίτι μας το ΔΝΤ, αλλά εμείς οι ίδιοι.

Δεν έχουμε καμία μα καμία δικαιολογία για την κατάντια μας.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, οι λαϊκιστές πολιτικοί μας εξακολουθούν να χαϊδεύουν τα αυτιά των πολιτών υποσχόμενοι λαγούς με πετραχήλια. Αποκορύφωμα αυτής της πολιτικής ήταν η ωραιοποίηση της τραγικής μας κατάστασης και το παραλήρημα υποσχέσεων για μια ανώδυνη και γρήγορη ανάκαμψη από τον κ. Α. Σαμαρά χθες και προχθές στη Θεσσαλονίκη... Όπως ακριβώς έπραξε και ο κ. Κ. Παπανδρέου πέρσι από τον ίδιο χώρο.

Τα "παραμύθια" όμως δεν γίνονται πια πιστευτά.

Οι πολίτες απαιτούν να δοθεί οριστικό τέρμα στην κολακεία.

Αν θέλουμε να πάμε μπροστά χρειαζόμαστε μόνο αλήθειες... πικρές, αλλά αλήθειες.

26/9/10

Τσοπάνηδες ή κοπάδι; Ο ρόλος των πολιτών στις αυτοδιοικητικές εκλογές

Η ψήφος μας στις επερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές μπορεί και πρέπει να αποτελέσει πράξη πολιτικής ωριμότητας αλλά και συνειδητής στήριξης των αυτοδιοικητικών θεσμών.

Αρκετοί πολίτες απηυδισμένοι από την ευρύτερη απαξίωση των πολιτικών πρακτικών των τελευταίων δεκαετιών προσανατολίζονται στο να απέχουν. Η τάση αυτή είναι πιο έντονη στις νεότερες ηλικίες όπου και κυριαρχεί η αντίληψη πως *"τίποτα δεν αλλάζει"*, άρα η καταγραφή ενός ισχυρού ρεύματος αποχής ίσως να *"ταρακουνήσει"* το πολιτικό κατεστημένο. Καλώς ή κακώς η αντίληψη αυτή είναι πλήρως εσφαλμένη. Και αυτό διότι η αποχή αλλά και η άκυρη ψήφος, με βάση το ισχύον, στη χώρα μας, σύστημα υπολογισμού εκλογικών αποτελεσμάτων, δεν καταγράφονται ως τέτοιες. Πρακτικά και ουσιαστικά κάθε πολίτης που απέχει ή ρίχνει άκυρο, *"ψηφίζει"* άθελα του τα κόμματα με βάση το ποσοστό που λαμβάνουν στις εκλογές. *"Ψηφίζει"*, δηλαδή, κατά 40% ΠΑΣΟΚ κατά 30% ΝΔ κλπ. Αν πραγματικά κάποιος επιθυμεί να αντισταθεί στο πολιτικό κατεστημένο πρέπει να συμμετέχει στις εκλογές ψηφίζοντας τον πολιτικό σχηματισμό της αρεσκείας του, άρα καταψηφίζοντας τους πολιτικούς σχηματισμούς τους οποίους επιθυμεί να *"τιμωρήσει"*.

Η αποχή όμως αποτελεί την χειρίστη επιλογή των πολιτών και από μια άλλη οπτική γωνιά. Αν μας ενοχλεί το σύστημα, δεν θα το αλλάξουμε ποτέ παραχωρώντας, με την αποχή μας, σε τρίτους το δικαίωμα να αποφασίζουν αντί για 'μας. Η ανανέωση των θεσμών, των νοοτροπιών και των πολιτικών οργανισμών είναι στο δικό μας χέρι. Ο καλύτερος τρόπος αντίστασης είναι η συμμετοχή. Όποιος πιστεύει ότι επιτέλους κάτι πρέπει να αλλάξει σε αυτόν τον τόπο, οι δημοκρατικές διαδικασίες, και μόνον αυτές, του παρέχουν αυτή τη δυνατότητα. Απέχοντας επιτρέπουμε στους οπαδούς του κατεστημένου να διαιωνίζουν την κυριαρχία τους. Μόνο με την συμμετοχή όλων μας μπορούμε να αναδείξουμε μια διαφορετική πολιτική άποψη, μια διαφορετική κουλτούρα, μια διαφορετική πρακτική.

Το επόμενο δίλημμα που τίθεται σε αυτές τις εκλογές είναι το κατά πόσον θα πρέπει να αποτελέσει η ψήφος μας καταδίκη ή όχι του περίφημου *"μνημονίου"*. Δίλημμα που τίθεται από μερίδα κομμάτων της αριστεράς, με επικεφαλής την ΝΔ! Το να επιλέγει κανείς να θέσει ένα τέτοιο δίλημμα σε αυτοδιοικητικές εκλογές, ιδίως μετά την πρόσφατη προσπάθεια αναδιοργάνωσης της τοπικής αυτοδιοίκησης, με την εφαρμογή του *"Καλλικράτη"*, αποτελεί παλαιοκομματισμό και μάλιστα του χειρίστου είδους. Και αυτό διότι, αυτοί που θέτουν αυτό το δίλημμα, διαστρέφουν το νόημα της εκλογικής διαδικασίας, με μοναδικό σκοπό να μεγιστοποιήσουν το κομματικό τους όφελος, κεφαλαιοποιώντας την, δικαιολογημένη, δυσανεξία των πολιτών, που προκάλεσαν τα αντιδημοφιλή μέτρα για την αποφυγή της χρεοκοπίας της χώρας. Πρακτικά, οι εμπνευστές αυτής της πολιτικής μας λένε: *"Μην σας απασχολεί αν ο υποψήφιος που σας προτείνουμε είναι ένας ανίκανος βλαξ! Πρέπει να τον (μας) ψηφίσετε για να τιμωρήσετε το κακό ΔΝΤ που επέβαλε τα επώδυνα οικονομικά μέτρα."* Βεβαίως δεν μας λένε, και ούτε τους ενδιαφέρει, τι θα συμβεί αν τους ακούσουμε και ο κάθε *"γκούφ"*, που μας προτείνουν, εκλεγεί! Με ποιές ικανότητες άραγε θα διαχειρισθεί τον Δήμο ή την Περιφέρειά του; Ποιός θα *"λουστεί"* τα ελλείμματα που θα δημιουργήσει; Και το σημαντικότερο ποιός θα πληρώσει τα *"σπασμένα"*; Πάλι εμείς, φυσικά! Μας αντιμετωπίζουν, λοιπόν, για πολλοστή φορά σαν *"κουκιά"*. Αρκετά υποτιμητικό και προσβλητικό για όλους μας θα σχολίαζα.

Επειδή όμως είμαστε σκεπτόμενα άτομα, που δεν οδηγούνται ως *"πρόβατα επί σφαγήν"*, στις επερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές αξιολογούμε, κρίνουμε, αποφασίζουμε και συμμετέχουμε. Λαμβάνοντας, πάντα, υπ' όψιν:

Πρώτον, ότι συμμετέχουμε σε αυτοδιοικητικές εκλογές και όχι σε δημοψήφισμα για το ΔΝΤ.

Δεύτερον, ότι σε καμία περίπτωση δεν απέχουμε.

Τρίτον, ότι επιλέγουμε του υποψηφίους κρίνοντας τις διοικητικές ικανότητές τους, τα ηθικά τους χαρακτηριστικά, την αξιοπιστία τους, την επαγγελματική τους σταδιοδρομία και σε καμία περίπτωση την κομματική τους προϋπηρεσία, τις εντυπωσιακές υποσχέσεις τους ή τις όποιες κομματικές γραμμές/εντολές/χρίσματα.

Τέλος, λειτουργούμε στην επιλογή τοπικού άρχοντα, και μην το ξεχνάμε ποτέ αυτό, ωσάν να θέλαμε να προσλάβουμε ένα γενικό διευθυντή στην επιχείρησή μας ή κάποιον στον οποίο θα του εμπιστευθούμε να διαχειρισθεί την περιουσία μας. Με αυτό το σκεπτικό δεν θα προβούμε ποτέ σε λάθος επιλογή.

Καλό βόλι!

5 / 10 / 10

Δεν ήμασταν εμείς...

«Η Ελλάδα θυσιάστηκε για να σωθεί η ευρωζώνη. Και για να γίνει αυτό, σας εκπαιδεύουν να αισθάνεστε ένοχοι γι' αυτό που είστε. Σκοπός τους είναι η απενοχοποίηση των τραπεζών, η μεταφορά του βάρους της αποτυχίας από τους ώμους των ελίτ σε εκείνους των απλών ανθρώπων»

ΝΑΟΜΙ ΚΛΑΪΝ, Καναδέζα δημοσιογράφος και ακτιβίστρια.

"Σημαία" έκαναν οι αντιμνημονιακοί κονδυλοφόροι (από ΝΔ, ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ) τις -εκτός τόπου και χρόνου- "συνομωσιολογικές" δηλώσεις της ανωτέρω κυρίας ακτιβίστριας.

Ήτι τάχα μας εκμεταλλεύθηκαν οι Ευρωπαίοι και το ΔΝΤ... Ενώ εμείς "Παναγίες"!

Όχι!

Δεν ήμασταν εμείς που μετατρέψαμε τις επιδοτήσεις σε κατανάλωση αντί για υποδομές!

Δεν ήμασταν εμείς που κοροϊδεύαμε την ΕΕ δηλώνοντας ψευδείς ποσότητες για να εκταμιεύσουμε υπέρογκες επιδοτήσεις (κλοπή δηλαδή)!

Δεν ήμασταν εμείς που δανειζόμαστε ακατάπαυστα ως χώρα και ως άτομα για να καταναλώνουμε δημιουργώντας ένα πλασματικό βιοτικό επίπεδο!

Δεν είμαστε εμείς που ιδρύσαμε τις προβληματικές, τις ΔΕΚΟ και τους λοιπούς σπάταλους φορείς!

Δεν είμαστε εμείς που θεσπίσαμε τις προγραμματικές συμβάσεις για να ταΐζουμε με τρις τους εθνικούς προμηθευτές!

Δεν είμαστε εμείς που ανάγαμε το θράσος και την λαμογιά σε εθνικές αρετές!

Δεν ήμασταν εμείς που αυτοκαταστρεφόμασταν κλείνοντας δρόμους, καταλαμβάνοντας λιμάνια, καταστρέφοντας η μια συντεχνία την άλλη!

Δεν ήμασταν εμείς που επιδιώκαμε να διορισθούμε ΟΛΟΙ στη δημόσιο!

Δεν ήμασταν εμείς που εκπαιδεύμαστε κι εκπαιδεύαμε τα παιδιά μας στην νοοτροπία της ήσσονος προσπάθειας!

Δεν ήμασταν εμείς που καταστρέψαμε την παιδεία μας!

Δεν ήμασταν εμείς που διαλύσαμε τα σχολεία μας με τις καταλήψεις!

Δεν ήμασταν εμείς που βεβηλώσαμε τα ιερά και τα όσιά μας καίγοντας την σημαία μας!

Δεν είμαστε εμείς.... κάποιιοι άλλοι ήσαν!

11 / 10 / 10

Με ποιό δικαίωμα;

Πόσο υπερόπτης πρέπει να είσαι για να χαρακτηρίζεις τον ίδιο σου το λαό ως "διεφθαρμένο" στους ξένους;

Ανεξαρτήτως από το αν πράγματι είναι ή όχι διεφθαρμένος.

Ανεξαρτήτως από το αν το δηλώνεις δημοσίως ή ιδιωτικώς.

Ιδίως αν είσαι ο Πρωθυπουργός των Ελλήνων!

Των Ελλήνων!

Μιας φυλής που έγραψε αμέτρητες χρυσές σελίδες στην παγκόσμια ιστορία.

Εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Μόνο ο ίσκιος που ρίχνει το γένος των Ελλήνων στον ματωμένο τούτο τόπο απαιτεί ΣΕΒΑΣΜΟ!

Με ποιό δικαίωμα απευθύνεστε κε Παπανδρέου με τέτοιους χαρακτηρισμούς για τον λαό που σας τίμησε με την ψήφο του;

Η τοποθέτησή σας αποτελεί ΠΡΟΣΒΟΛΗ προς το έθνος μας.

Το έθνος, το γένος, την φυλή των Ελλήνων.

Εσείς νοιώθετε Έλληνας κε Παπανδρέου; ...ή νοιώθετε ΞΕΝΟΣ;

Διότι μόνον ένας ξένος θα δήλωνε μια τόσο απαξιωτική έκφραση. Επαναλαμβάνω, ακόμη κι αν είναι αλήθεια.

Μόνο αναφερόμενος για "ιθαγενείς" θα μπορούσε να μιλήσει ένας ηγέτης τόσο απαξιωτικά, τόσο περιπαικτικά.

Ο κύριος "υπεράνω"!

Λειτουργώντας ως αλλόφυλος σατράπης.

Ή κατοχικός ηγέτης-μαριονέττα.

Λυπούμαι κε Παπανδρέου για λογαριασμό σας.

Τούτος ο λαός μπορεί να ανεχθεί την φτώχεια, τον κατατρεγμό ακόμη και τον θάνατο.

Όχι όμως και την προσβολή. Όχι τον ευτελισμό. Όχι την διαπόμπευση.

Εφαρμόστε όσα μνημόνια θέλετε, μειώστε όσους μισθούς θέλετε, επιβάλλετε ακόμη περισσότερους φόρους, ελάτε στην Βουλή των Ελλήνων και αποκαλέστε μας όπως θέλετε.

Μεταξύ μας, εντός του οίκου μας.

Αλλά όχι στους ξένους.

Κανείς δεν σας εκχώρησε αυτό το δικαίωμα κε Παπανδρέου.

Για μας είσθε ήδη ένας από αυτούς.

Είσθε ένας ξένος.

21/10/10

Η αβάστακτη προχειρότητα του fast track

Σχετικά με τη θεαματική αποτυχία της fast-track επένδυσης στον Αστακό ο υπουργός Επικρατείας κ. Χάρης Παμπούκης δήλωσε από τη Βουλή: «Είμαι πραγματικά πολύ οργισμένος! Είμαι σχεδόν εξαγριωμένος! Οι άνθρωποι δεν είναι σοβαροί...» και σημείωσε: «...Βεβαίως, όταν έχεις δύο εταιρίες τέτοιου μεγέθους, υποθέτεις βάσιμα ότι υπάρχει η έξωθεν καλή μαρτυρία, πως είναι σοβαροί άνθρωποι που πολύ καλά κάναμε και την καλωσορίσαμε. Δεν επιχαίρω για τις εξελίξεις και επικρίνω όσους το κάνουν. Δυστυχώς, η κοινοπραξία αυτή αποδείχτηκε μη σοβαρή. Τους εγκαλώ και είμαι ιδιαιτέρως εξοργισμένος, διότι εμείς ανταποκριθήκαμε πλήρως στις υποχρεώσεις μας και κάναμε ό,τι έπρεπε» προσθέτοντας «έχω μια χώρα λαβωμένη και είμαι οργισμένος. Παρασυρθήκαμε ότι είχαμε να κάνουμε με σοβαρές εταιρίες. Το ζήτημα όμως είναι η αξιοπιστία της χώρας...».

Στη συνέχεια ο κ. Παμπούκης δήλωσε: «Η ιδιωτική επένδυση στον Αστακό δεν σχετίζεται με το Μνημόνιο Κατανόησης που υπογράφηκε στη Νέα Υόρκη μεταξύ της ελληνικής κυβέρνησης και της Κυβέρνησης του Κατάρ, το οποίο είναι μεταγενέστερο και αναφέρεται αποκλειστικά και μόνο σε διακρατικές συνεργασίες και όχι σε ιδιωτικές επενδύσεις».

Ο συλλογισμός του κ. Παμπούκη προκαλεί κάποια εύλογα ερωτήματα:

- Δεδομένου ότι το κονσόρτσιουμ του Αστακού απαρτίζεται από εταιρίες που ελέγχονται από το κράτος του Κατάρ, πως οι ίδιοι άνθρωποι που από τη μια χαρακτηρίζονται ως "μη σοβαροί", από την άλλη αναγνωρίζονται ως αξιόπιστοι για τις ακόμη μεγαλύτερες επενδύσεις που περιλαμβάνονται στο Μνημόνιο Κατανόησης, που υπογράφηκε στη Νέα Υόρκη μεταξύ της ελληνικής κυβέρνησης και της Κυβέρνησης του Κατάρ;
- Ποιός αξιολόγησε την "σοβαρότητα" των επενδυτών (που χαρακτηρίζονται εκ των υστέρων ως "μη σοβαροί") πριν δεσμευθεί και εκτεθεί δημοσίως η κυβέρνηση;
- Είχε εκπονηθεί ανάλυση επικινδυνότητας όπως θα ανέμενε κανείς από μια στοιχειωδώς σοβαρή κυβέρνηση για ένα τόσο κρίσιμο έργο; Πότε συντάχθηκε, από ποιόν και ποιους κινδύνους είχε εντοπίσει;
- Όταν η υπουργός Περιβάλλοντος Τ. Μπιρμπίλη υπογράμμιζε χθες ότι "επρόκειτο για ιδιωτική επένδυση που δεν είχε προετοιμαστεί σωστά", τι και από ποιούς ακριβώς εννοούσε;

Το συμπέρασμα είναι πως η κυβέρνηση ψάχνει εναγωνίως για επενδύσεις, αλλά δεν πράττει το παραμικρό για να διορθώσει τα κακώς κείμενα του οίκου μας. Με αμφισβητούμενης συνταγματικότητας νομολογίες τύπου fast-track, με ανεξέλεγκτα συνδικάτα τύπου ΠΑΜΕ, με αδιόρθωτη διεφθαρμένη γραφειοκρατία, με κουκουλοφόρους, με υποχρεωτικούς αργόμισθους συνδικαλιστές, με εχθρική νοοτροπία απέναντι σε κάθε επιχειρηματικότητα, με το κέρδος να θεωρείται αμαρτία και με φορολογικό σύστημα που αλλάζει κάθε μέρα και αναδρομικά, πολύ δύσκολα θα συγκινηθούν οι όποιοι επίδοξοι επενδυτές.

22/10/10

Σειρήνων ωδή

Οι σειρήνες του λαϊκισμού από αρχαιοτάτων χρόνων σαγηνεύουν τα αυτιά των θυμάτων τους προκαλώντας τους μια θανάσιμη ψευδαίσθηση ευφορίας.

Το ότι στη συνέχεια τα κατασπαράσσουν αποτελεί μια μικρή ενοχλητική λεπτομέρεια, αδιάφορη όμως πλέον για τα θύματα.

23/10/10

"Φορολαγνεία", μια κλασσική σοσιαλιστική συνταγή

(Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα Αποκαλύψεις 23/10/10)

"Ο τρόπος να συντρίψουμε τους αστούς είναι να τους λιώσουμε ανάμεσα στις μυλόπετρες της φορολογίας και του πληθωρισμού."

Βλαντίμιρ Ίλιτς Ουλιάνοβ-Λένιν

Με νέους φόρους ύψους 5 δις ευρώ ετοιμάζεται η κυβέρνηση να υποδεχθεί το νέο έτος. Την ίδια στιγμή που η ίδια αδυνατεί, ή δεν επιθυμεί, να ελέγξει το μέγεθος του αντιπαραγωγικού κεντρικού κράτους καθώς και τις προκλητικές επιδοτήσεις των αδηφάγων ΔΕΚΟ και των πάσης φύσεως σπάταλων κρατικών φορέων, ινστιτούτων και λοιπών παρασιτικών, κατά το πλείστον, οργανισμών.

Γίνεται αντιληπτό και στον πιο αδαή παρατηρητή πως όλη η εφευρετικότητα των κυβερνητικών εγκεφάλων εξαντλείται στην επινόηση νέων φόρων (μέχρι και φόρο πολυτελείας για την κλασσική πίττα με γύρο μηχανεύθηκαν οι "αθεόφοβοι", με πρόσχημα τάχα ότι η κατανάλωση του παραδοσιακού και ευτελούς αυτού εδέσματος παχαίνει!).

Η επιμονή των κυβερνητικών "σαϊνιών" στη φορολογία έρχεται απλά να επιβεβαιώσει την συνέπεια στην σοσιαλιστική τους παιδεία και την κρατικιστική τους νοοτροπία. Όσοι μάλιστα κατηγορούν τα κυβερνητικά "green-boys" για νεοφιλελεύθερες πολιτικές πλανούνται οικτρά. Και τούτο διότι η υπέρμετρη φορολογία υπήρξε πάντοτε και διαχρονικά το ευαγγέλιο των κρατιστών και των σοσιαλιστών. Αντίθετα, η μείωση της φορολογίας αποτέλεσε και αποτελεί την αιχμή του δόρατος των φιλελεύθερων πολιτικών.

Οι νέοι φόροι, που έρχονται να προστεθούν σε μια σειρά φόρων που θεσπίσθηκαν στο 2010, αποτελούν το "σχοινί" της κρεμάλας στην οποία οδηγούν επιχειρήσεις και μικρομεσαίους, μισθωτούς και συνταξιούχους οι σύγχρονοι δήμιοι της οικονομίας μας, οι σοσιαλιστές. Λαμβάνοντας υπ' όψιν το ελκυστικό φορολογικό περιβάλλον των γειτονικών μας χωρών και το καθεστώς της ελεύθερης διακίνησης επιχειρήσεων και κεφαλαίων εντός ΕΕ, γίνεται άμεσα αντιληπτό σε κάθε πολίτη πως μιλούμε για μια αυτοκτονική οικονομική πολιτική.

Αδυνατούμε να κατανοήσουμε τι νόημα έχει πλέον να επιχειρεί κανείς στην Ελλάδα. Αν προσθέσουμε στην εξοντωτική έκτακτη και τακτική φορολογία, τις κρυφές εισφορές πάσης φύσεως υπέρ τρίτων, την γραφειοκρατία και την διαφθορά του δημοσίου, την συστηματική ανακολουθία λόγων και πράξεων της κυβέρνησης, το ανελαστικό πλαίσιο αγοράς εργασίας, τα σοσιαλιστικού τύπου ρυθμιζόμενα ωράρια λειτουργίας καταστημάτων και την ατιμώρητη φασιστική νοοτροπία και πρακτική των εκάστοτε συντεχνιών και συνδικαλιστικών ηγεσιών τους, τότε καταλήγουμε στο εύλογο συμπέρασμα πως το επιχειρείν στην Ελλάδα όχι μόνο δεν είναι ευπρόσδεκτο αλλά διώκεται αμείλικτα ως ενέργεια προσομοιάζουσα του εγκλήματος του κοινού ποινικού δικαίου.

Η επιμονή των σοσιαλιστών στα εξοντωτικά φορολογικά μέτρα επιδεικνύει μεν ιδεολογική συνέπεια προς τις σοσιαλιστικές τους καταβολές αποδεικνύει δε την υψηλή επικινδυνότητα που συνεπάγεται η προφανής τους άγνοια ή αναισθησία. Όσο δε αυτή η πολιτική παρατείνεται, τόσο αυξάνεται η πιθανότητα η παρούσα κυβέρνηση να έχει την θλιβερή τιμή να επιθέσει την ταφόπλακα επί του πτώματος της ελληνικής οικονομίας. Βεβαίως, αφού πρώτα θεσμοθετηθεί και καταβληθεί ο επιβαλλόμενος φόρος ταφής!

1 / 11 / 10

Φθινοπωρινόν Ελεγείον

Είχε πια σκοτεινιάσει όταν ο καλοντυμένος κύριος
σηκώθηκε βαριεστημένα από ένα πρόχειρο κατάλυμα
που είχε στήσει κάτω από μια παλιά γέφυρα.
Κανείς δεν πίστευε πως ο γόνος μιας παλιάς
ιστορικής οικογένειας είχε οδηγηθεί στην πτώχευση.
Οι αριστοκρατικοί κύκλοι του γύριζαν την πλάτη αδιάφορα
ενώ οι δανειστές του κατάσχεσαν ήδη όλη του την
κινητή και ακίνητη περιουσία.
Είχε κατασπαταλήσει τους παχυλούς μισθούς του,
δανειζόταν ασύστολα,
ταξίδευε σε όλο τον κόσμο (πάντα πρώτη θέση)
και χάριζε πλούσια δώρα στις όμορφες κυρίες.
Δεν είχε πια που να πάει.
Κανείς δεν τον περίμενε, κανείς δεν τον νοιαζόταν.
Η φτώχεια είχε αγγίξει την ίδια του την ψυχή.
Κοίταξε τα άστρα που τρεμόσβηναν στο φθινοπωρινό σούρουπο.
Το κρύο είχε αρχίζει να γίνεται τσουχτερό.
Δεν είχε πια καμία ελπίδα.
Δεν του είχε απομείνει ούτε ένα χαμόγελο.
Δεν πίστευε πλέον σε τίποτα.
Έβγαλε αργά το πορτοφόλι του,
το άνοιξε γνωρίζοντας πως ήταν κενό.
Υπήρχε μόνο μια παλιά ταυτότητα.
Την κοίταξε αφηρημένα,
το βλέμμα του έπεσε στο πεδίο εθνικότητα.
Έγραφε με κεφαλαία γράμματα: ΕΛΛΗΝ

1 / 11 / 10

Απορία

Ποιό μνημόνιο θα μας σώσει από την ηθική χρεοκοπία;

6 / 11 / 10

Υπάρχει ελπίδα; - Τι μας διδάσκει η σύγχρονη διαχείριση κρίσεων

"Το να ξυπνάς νωρίς δεν επισπεύδει το χάραμα." αναφέρει μια παλιά Μεξικανική παροιμία.

Η ανυπομονησία πριν ένα κρίσιμο συμβάν είναι γεγονός πως δεν επιταχύνει την έλευσή του. Και είναι σίγουρο πως βρισκόμαστε σήμερα σε ένα τέτοιο σημείο, που και διάχυτη είναι η ανυπομονησία για τις επερχόμενες εξελίξεις αλλά και αισθητή η προσμονή για το έναυσμα που θα σηματοδοτήσει ένα νέο ελπιδοφόρο ξεκίνημα.

Στον κόσμο των μαθηματικών το σημείο αυτό ονομάζεται *"σημείο καμπής"* (singularity point). Ένας άλλος δόκιμος επιστημονικός όρος που περιγράφει το φαινόμενο το οποίο βιώνουμε σήμερα είναι αυτός της *"ασυνέχειας"* (discontinuity).

Στην θεωρία της διαχείρισης κρίσεων μιλάμε, ουσιαστικά, για το σημείο εκείνο που δεν είναι εφικτό να προσδιορίσει κανείς τις επερχόμενες εξελίξεις και η αβεβαιότητα για το τι μας επιφυλάσσει το μέλλον εκτινάσσεται στο άπειρο. Η έκβαση των γεγονότων μπορεί να είναι ιδιαίτερα θετική ή απόλυτα αρνητική έως καταστροφική. Συνήθως οι πιθανότητες για μια θετική ή αρνητική εξέλιξη μοιράζονται στο 50%-50%. Τα ποσοστά αυτά αυξομειώνονται ανάλογα με την προετοιμασία για την διαχείριση της κρίσης. Την προετοιμασία που έχει προηγηθεί, φυσικά, κατά την διάρκεια της περιόδου ηρεμίας, πριν την εκδήλωση της κρίσης. Η ύπαρξη κατάλληλης προετοιμασίας αυξάνει τις πιθανότητες υπέρ μιας θετικής έκβασης της κρίσης, ενώ μια ανεπαρκής ή ελλιπής προετοιμασία αυξάνει, προφανώς, τις πιθανότητες υπέρ μιας αρνητικής έκβασης της κρίσης. Η αποδοχή αυτής της πραγματικότητας, θα οδηγήσει στην συνειδητοποίηση του ότι: Με σωστό σχεδιασμό, μπορεί να υπάρξει και η θετική πλευρά σε μία κρίση.

Η χώρα μας βρίσκεται σήμερα ακριβώς σε ένα τέτοιο σημείο καμπής. Και δυστυχώς στην προηγηθείσα περίοδο ηρεμίας δεν προετοιμάσθηκε επαρκώς. Αντιθέτως, μάλιστα, αγνόησε επιδεικτικά όλα τα πρόδρομα συμπτώματα τα οποία έκρουαν τον κώδωνα του κινδύνου προ της επερχόμενης κρίσης. Για να γίνει κατανοητό το μέγεθος της ανεπάρκειάς μας -κατά τα προηγούμενα έτη- και της πολιτικής αδυναμίας του αποτελεσματικού χειρισμού της τρέχουσας κρίσης από το σύνολο της υφιστάμενης πολιτικής ηγεσίας παραθέτουμε τα χαρακτηριστικά της κρίσης ενός οργανισμού (οργανισμός= άτομο, εταιρεία, χώρα. Στην περίπτωση μας βιώνουμε την τρίτη περίπτωση, μια κρίση σε εθνικό επίπεδο):

1. Είναι κλιμακούμενη σε ένταση.
2. Καταλήγει σε στενό έλεγχο του οργανισμού από *"κυβερνητικά"* όργανα και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. (Στην περίπτωση μας μιλάμε για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΔΝΤ και φυσικά τα παγκόσμια μέσα ενημέρωσης).
3. Παρεμβαίνει στις συνήθεις λειτουργίες του οργανισμού. (Ήδη βιώνουμε αυτό το χαρακτηριστικό αφού η συνήθης λειτουργία της αγοράς έχει απορρυθμιστεί και σε πολλές περιπτώσεις παραλύσει, ενώ ολόκληρες κοινωνικές ομάδες αλλάζουν βιαίως τρόπο ζωής και καθημερινές συνήθειες).
4. Διακινδυνεύει την θετική δημόσια εικόνα του οργανισμού. (Εδώ και μήνες η χώρα μας διαπομπεύεται δημοσίως και παγκοσμίως).
5. Ζημιώνει και τραυματίζει με κάθε τρόπο την διάθεση των προϊόντων (υπηρεσιών) του οργανισμού. (Είναι γνωστές οι επιπτώσεις της κρίσης στην μείωση του τουριστικού κύματος προς

την χώρα μας, ενώ ταυτόχρονα οι ελληνικές επιχειρήσεις αντιμετωπίζονται με ιδιαίτερη καχυποψία στις όποιες διεθνείς τους συναλλαγές).

Όπως και η κάθε κρίση, έτσι και η δική μας, εξελίσσεται σε 4 φάσεις (τα επονομαζόμενα "Στάδια της Κρίσης"):

Αρχικά βιώνουμε το "*Στάδιο προδρόμων συμπτωμάτων*" (*Prodromal crisis stage*). Είναι η περίοδος πριν το 2009, όπου μπορούσε κανείς να εντοπίσει μόνον τα διάσπαρτα πρόδρομα συμπτώματα της επερχόμενης κρίσης. Κάποια από αυτά μπορούσαν να διακριθούν με ευκολία στο ιδιαίτερα αυξανόμενο επίπεδο διαφθοράς του δημοσίου, στην γιγάντωση της ζήτησης των πελατειακών σχέσεων μεταξύ πολιτών και πολιτικών, στην καταπάτηση ελευθεριών από συντεταγμένες κοινωνικές ομάδες (μπλόκα, καταλήψεις κλπ), στις εκθέσεις διεθνών οργανισμών που καταδείκνυαν τον αλόγιστο κρατισμό και την αδιανόητη σπατάλη δανειακών κονδυλίων ή ευρωπαϊκών προγραμμάτων στήριξης και επιδοτήσεων καθώς και στα άρθρα και στις δηλώσεις ολίγων τολμηρών πολιτών οι οποίοι αυτομάτως στιγματίζονταν ως "*αδίστακτοι και αιμοδιψείς νεοφιλελεύθεροι*" και ρίπτονταν στην πυρά της πολιτικής απαξίωσης και του προσωπικού ευτελισμού.

Στην συνέχεια περνάμε στο "*Στάδιο κορύφωσης της Κρίσης*" (*Acute crisis stage*). Στο σημείο αυτό βρεθήκαμε ουσιαστικά στην αρχή του 2010 όταν η χώρα αντιμετώπισε την πρακτική αδυναμία πληρωμών οδηγούμενη στο χείλος του γκρεμού της χρεοκοπίας. Η παρέμβαση της ΕΕ και του ΔΝΤ οριοθετεί και τεχνικά το σημείο κορύφωσης της κρίσης. Είναι ακριβώς το σημείο που βρισκόμαστε και σήμερα αφού η χρεοκοπία δεν έχει ακόμη αποφευχθεί (σύμφωνα με τους δείκτες CMA η Ελλάδα μέχρι και τον Νοέμβριο του 2010 φιγουράρει πρώτη στην λίστα των υπό χρεοκοπία χωρών, παγκοσμίως, με πιθανότητα χρεοκοπίας 52,72%). Η εφαρμογή όλων των μέτρων που προβλέπονται από το σχέδιο διάσωσης (το γνωστό μνημόνιο), η ειλικρινής (και όχι προσχηματική) εισαγωγή των απαραίτητων μεταρρυθμίσεων και η μείωση του μεγέθους τους υπερτροφικού και σπάταλου ελληνικού κράτους, αποτελούν, ουσιαστικά, μονόδρομο για να μπορέσουμε να περάσουμε το γρηγορότερο δυνατόν στην επόμενη φάση:

Το "*Στάδιο Επιπτώσεων*" (*Chronic crisis stage*) αποτελεί μια χρονική περίοδο, απροσδιόριστη προς το παρόν, όπου η χώρα μας θα "πληρώνει" την τιμωρία της για το αμάρτημα του ασύστολου δανεισμού και της κατασπατάλησης των ποσών αυτών σε καταναλωτικές και μη αναπτυξιακές δαπάνες. Οι επιπτώσεις αυτές θα περιλαμβάνουν υψηλά επίπεδα ανεργίας, πτώση της αγοραστικής αξίας του εισοδήματος των πολιτών, μείωση βιοτικού επιπέδου, παρατεταμένη ύφεση και κοινωνική δυσφορία που πιθανότατα να οδηγήσει σε κοινωνικές αναταραχές.

Τέλος, το "*Στάδιο Επιπτώσεων*" θα το διαδεχθεί το "*Στάδιο Επίλυσης*" (*Crisis resolution stage*), όπου η οικονομική και κοινωνική ζωή θα ομαλοποιηθούν ξανά, η ανάπτυξη θα επανέλθει μειώνοντας την ανεργία, αυξάνοντας το εισόδημα των πολιτών και ενισχύοντας την αίσθηση ευημερίας, η οποία δεν θα στηρίζεται πλέον στα ξύλινα πόδια των δανειακών, αλλά στην συνετή διαχείριση του λιτού -πλέον- δημόσιου τομέα και στις πραγματικές παραγωγικές δυνατότητες αυτού του τόπου.

Στην χώρα μας δυστυχώς περισσεύουν οι επί παντός επιστητού ειδικοί που διαθέτουν γιατρικά "*δια πάσα νόσο και ασθένεια*". Υπόσχονται ανώδυνη και ταχεία έξοδο από την κρίση παραγνωρίζοντας τα όποια χαρακτηριστικά της, επενδύοντας στον πόνο και την απογοήτευση των πολιτών, στην φυσική αδράνεια προς το ξεβόλεμα και στην επί δεκαετίες περιτέχνως διαμορφωθείσα κρατικιστική νοοτροπία.

Μιλούμε για πολιτικούς ηγέτες-λαϊκιστές (ΝΔ-ΚΚΕ-ΣΥΝ κλπ "δημοκρατικές" δυνάμεις), που περιενδύονται τον χιτώνα των "*αντιμνημονιακών*". Και όπως αναφέρει και ο Μάριος Πλωρίτης: "*Έτσι, στήνεται και τρανεύει και μακροημερεύει η Μεγάλη της Λοβιτούρας Σχολή, όπου*

αλληλοδιδάσκονται πολιτεία και πολίτες, μανδαρίνοι και παρίες, προνομιούχοι και πληθείοι – και όπου όλοι οι «ι-σμοί» (κομματικοί, ιδεολογικοί κτλ.) περιενδύονται το μέγα άμφιο του εκφασισμού..."

Μιλούμε για πολιτικούς ηγέτες-λαϊκιστές (ΝΔ-ΚΚΕ-ΣΥΝ κλπ "δημοκρατικές" δυνάμεις), που ως σύγχρονοι σοφιστές, επιδίδονται στη διατύπωση σοφισμάτων, μέσω των οποίων υποστηρίζουν παράδοξες απόψεις, παραβιάζοντας συγκαλυμμένα τους νόμους της λογικής. Βλέπετε, από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα ουδέποτε η χώρα μας δεν κατάφερε να απαλλαγεί από τους "ευκαιριακούς εμπορίσκους ελπίδων" αντί "ευτελούς τιμήματος".

Η ανάλυση που παρατέθηκε ανωτέρω αποδεικνύει πως η πραγματική ελπίδα βρίσκεται μόνο στον επίπονο δρόμο της αρετής (αυτόν δηλαδή των οδυνηρών μα αναγκαίων μεταρρυθμίσεων και της δραστηκής μείωσης του κράτους) και όχι στον εύκολο δρόμο της κακίας (των εύκολων και ευχάριστων "λύσεων"). Ιδίως όταν η εύκολη λύση προσφέρεται από όλους αυτούς τους κρατικοθεμεμένους πολιτικούς, συνδικαλιστές και "εθνικούς" προμηθευτές, που εξέθρεψαν την αρρωστημένη νοοτροπία που οδήγησε όλα αυτά τα χρόνια την χώρα στο χείλος του γκρεμού.

Για όλους αυτούς προτείνουμε την σύσταση του Αυστριακού φιλοσόφου Ludwig Wittgenstein: *"Για ό,τι δεν μπορεί κανείς να μιλήσει, καλύτερα να μένει σιωπηλός."*

12 / 11 / 10

Περιφερειάρχου ψήφου κριτήριο

" Η δυστυχία αυτού του κόσμου είναι ότι οι ηλίθιοι είναι γεμάτοι αυτοπεποίθηση ενώ οι έξυπνοι γεμάτοι αμφιβολίες."

Ο ηλίθιος του Ντοστογιέφσκι

...Εξ ου κι ανερυθρίαστα όχι μόνο θέτουν υποψηφιότητα αλλά ζητούν να τους ψηφίσουμε κι' όλες!

Θα επικρατήσει έστω η όποια στοιχειώδης αξιοπρέπεια των ψηφοφόρων ή, οδεύοντας προς την κάλπη, θα τεθούν οι συνειδήσεις σε καραντίνα, επιτρέποντας την υποταγή της επιλογής τους στην ξεδιάντροπη λογική των φιλο-πτωχευτικών αντιμνημονιακών κραυγών;

Η αυτοχειρία αποτελεί ενίοτε μια κάποια λύση, ιδιαιτέρως προσφιλή σε φανατικές θρησκευτικές κοινότητες (αιρετικές κοινότητες, μάρτυρες τζιχάντ), σε φασιστικές κοινωνίες (καμικάζι) ή σε ομάδες που ενεργούν υπό ψυχολογική πίεση (χορός του Ζαλόγγου).

Το φαινόμενο δεν έχει παρατηρηθεί ακόμη σε περιφερειακές εκλογές. Για όλα πάντως υπάρχει η πρώτη φορά!... Και μετά θα φταίνε (ξανά) οι πολιτικοί!

28/11/10

Αν η εργασία ήταν επιλογή μας

Πριν μερικούς μήνες βρέθηκα στην μακρινή Σαγκάη. Το πρώτο βράδυ του ταξιδιού επιστρέφοντας από το δείπνο μου στο ξενοδοχείο, θα ήταν περασμένες 11.00, με έκπληξη παρατήρησα πολλά μικρά καταστήματα να είναι ανοικτά σε αντίθεση με τα πολυκαταστήματα που ήσαν κλειστά. Ζητώντας από τον τοπικό μου συνεργάτη να μου εξηγήσει το φαινόμενο αυτός μου απάντησε πως "τώρα είναι η ευκαιρία να βγάλουν μεροκάματο και οι μικροί"! Στη συνέχεια με ενημέρωσε πως όλοι είναι ελεύθεροι να δουλεύουν όποτε θέλουν και πως τα μεγάλα καταστήματα είναι κλειστά διότι δεν τα συμφέρει να καταβάλουν λειτουργικά έξοδα για τους λίγους νυχτερινούς πελάτες οι οποίοι όμως είναι αρκετοί για να συντηρήσουν πολλά μικρά οικογενειακά καταστήματα.

Αντίστοιχο καθεστώς παρατήρησα και στην μετα-σοβιετική Ρωσία όπου τα καταστήματα λειτουργούν επτά μέρες την εβδομάδα, από το πρωί μέχρι αργά το βράδυ.

Φυσικά, όλα αυτά θεωρούνται ταμπού στην χώρα μας, η οποία έχει επιβάλλει στην αγορά ένα καθεστώς βίαιης υποχρεωτικής αργίας με πρωτεργάτη το κράτος σε αгаστή συνεργασία με τα αριστερά (κι όχι μόνο) συνδικαλιστικά όργανα, των οποίων οι εκπρόσωποι έχουν τόση σχέση με την εργασία όση ο διάβολος με το λιβάνι. Όταν μάλιστα κάποια επιχείρηση τολμήσει να λειτουργήσει παίρνουν το νόμο στα χέρια τους επιβάλλοντας με την βία τις αναχρονιστικές, αντιπαραγωγικές δοξασίες τους.

Τον μεσαίωνα αριστερού σκοταδισμού που βιώνει η Ελλάς και τον μακάριο ύπνο των εμπνευστών του έρχεται να διακόψει η επερχόμενη οικονομική χρεοκοπία στην οποία μας οδηγούν αυτές ακριβώς οι νοοτροπίες και πρακτικές. Σαν, μάλιστα, να μην συμβαίνει τίποτα όλοι τούτοι οι υπέρμαχοι των ανελεύθερων ιδεοληψιών τσιρίζουν σαν υστερικοί όταν τίθεται θέμα απελευθέρωσης και εκσυγχρονισμού του καθεστώτος εργασίας των καταστημάτων. Εστιάζουν μάλιστα την επιχειρηματολογία τους σε δύο βασικά επιχειρήματα για να υπερασπιστούν τις αναχρονιστικές δοξασίες τους:

Πρώτον, πως τάχα θύματα μιας τέτοιας ρύθμισης θα είναι οι εργαζόμενοι οι οποίοι θα κληθούν να εργασθούν περισσότερες ώρες και

Δεύτερον, πως τάχα οι πολυεθνικές θα καταπιούν τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις.

Το πρώτο επιχειρήμα τους αποτελεί ένα βλακώδες σόφισμα αφού έτσι δείχνουν ή να αγνοούν την υφιστάμενη εργατική νομοθεσία είτε να αμφισβητούν την δυνατότητα εφαρμογής της. Είναι προφανές πως αύξηση των βαρδιών θα σημαίνει χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας, που θα αποτελέσει ευλογία για τον μαστιζόμενο από ανεργία ιδιωτικό τομέα.

Όσον αφορά το δεύτερο επιχειρήμα τους, αποτελεί αντικείμενο σαρκασμού το όψιμο ενδιαφέρον των κρατικοδίαιτων αργόμισθων συνδικαλιστών για τις ιδιωτικές μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Οι οποίες, και με βάση την εμπειρία του εξωτερικού, τίποτα δεν έχουν να χάσουν από τα πολυκαταστήματα σε καθεστώς ελεύθερου ωραρίου, αλλά, αντίθετα, έχουν πολλά να κερδίσουν αξιοποιώντας το ισχυρό όπλο των μειωμένων λειτουργικών εξόδων που διαθέτουν. Φυσικά, αυτά ισχύουν για επιχειρηματίες που επιθυμούν να εργασθούν και όχι για όσους φοβούνται μην χάσουν το μεσημεριανό τους "ραχάτι"!

Η απελευθέρωση του ωραρίου καταστημάτων θα οδηγήσει άμεσα, ιδίως εν μέσω κρίσης, σε:

- Αύξηση του τζίρου της αγοράς, δίνοντας το φιλί ζωής σε χιλιάδες επιχειρήσεις. Το ελεύθερο ωράριο θα ενισχύσει την κατανάλωση όχι μέσω της αύξησης πωλήσεων των βασικών αγαθών (αυτά ούτως ή άλλως θα αγορασθούν) αλλά μέσω "*πρόσθετων*" συναλλαγών οι οποίες, απλά, δεν εκτελούνται σήμερα διότι δεν υπάρχει η έκθεση του καταναλωτή στην αγορά.
 - Απελευθέρωση δυνάμεων ανταγωνισμού που αποτελούν την κινητήρια δύναμη της επιχειρηματικότητας και της καινοτομίας.
 - Άμεση μείωση της ανεργίας μέσω της δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας. Συγκεκριμένα, αν μόνο το 20% των επιχειρήσεων επιλέξει να επεκτείνει το ωράριο του κατά 4 ώρες ημερησίως σε εβδομαδιαία βάση εργασίας, με ελάχιστη απασχόληση ενός μόνου υπαλλήλου, θα προσφερθούν στην αγορά 120.000 περίπου νέες θέσεις εργασίας ισοδυνάμου πλήρους απασχόλησης!
 - Βελτίωση του επιπέδου εξυπηρέτησης των πολιτών οι οποίοι θα μπορούν να προγραμματίσουν καλύτερα τον χρόνο τους αφού πλέον θα έχουν τη δυνατότητα να επιλέγουν αυτοί το πότε θα ψωνίζουν.
 - Περισσότερα έσοδα για το κράτος και τα ασφαλιστικά ταμεία από τους φόρους που θα προκύψουν από την αύξηση του τζίρου των καταστημάτων αλλά και τις εργοδοτικές εισφορές που θα προκύψουν από τις νέες προσλήψεις.
- Και όλα αυτά θα συμβούν χωρίς καμία δημόσια δαπάνη!
- Μόνο με μια απλή νομοθετική ρύθμιση που θα απελευθερώνει άμεσα και πλήρως τα ωράρια λειτουργίας καταστημάτων!

6 / 12 / 10

Σαν σήμερα;

Επιλεκτική ευαισθησία

Πράγματι...

Σε κάνει να αναρωτιέσαι
πως η μνήμη των ανθρώπων λειτουργεί
με φωτεινές ή σκοτεινές διαλείψεις
τροφοδοτούμενες από ιδεολογικά ιερατεία
σταλινικών εμπνεύσεων
οπλίζοντας τα χέρια άβουλων ανδρείκελων
με θρησκευτικό φανατισμό
αδιέξοδων ιδεοληψιών
κοινών δολοφόνων
ψυχών και σωμάτων.

Χτίζουν με όνειρα

- ελπίδων –

Νέων

ιδεολογικές καταβόθρες,
καιάδες νεανικής ακμάδας,
γκιλοτίνες δημοκρατίας,
γκούλαγκ λόγου,
κρεματόρια ελευθερίας...

Με μια μολότωφ

έκαψαν την ψυχή μας!

12 / 12 / 10

Ο τζίτζικας και ο μурμήγκας

“Κάποτε ήταν ένα τζίτζικι και ένα μурμήγκι. Το τζίτζικι είχε φτιάξει την φωλιά του στα κλαδιά ενός δέντρου ενώ το μурμήγκι στις ρίζες του.

Ήταν καλοκαίρι και μόλις ανέτειλε ο ήλιος, το μурμήγκι ξεκινούσε την εργασία του. Έβγαινε από την φωλιά του και έψαχνε να βρει διάφορους σπόρους. Όταν έβρισκε κάποιον, τον φορτωνόταν στην πλάτη και τον μεταφέρει στην φωλιά του όπου τον αποθήκευε. Μερικές φορές οι σπόροι ήταν τόσο μεγάλοι που έπρεπε να τους κομματιάσει πριν τους μεταφέρει και αυτό σήμαινε διπλάσιο κόπο για το μурμήγκι. Εργαζόταν από την ανατολή μέχρι την δύση του ηλίου.

Από την άλλη μεριά, το τζίτζικι, ξυπνούσε αφού είχε σχεδόν μεσημεριάσει. Έβγαινε από την φωλιά του και αφού έτρωγε κάτι πρόχειρα, έπιανε το τραγούδι που μερικές φορές το συνέχιζε ακόμα και μετά τα μεσάνυχτα. Εκτός από το να τρώει και να τραγουδάει δεν έκανε τίποτα άλλο όλη μέρα. Τι όλη μέρα δηλαδή, την μισή μέρα αφού όπως είπαμε ξυπνούσε το μεσημεράκι.

Έτσι περνούσαν οι μέρες η μία μετά την άλλη και ήρθε ο καιρός που έφυγε το καλοκαίρι και έδωσε την θέση του στο φθινόπωρο. Ο ουρανός συννέφιασε, ψιλή βροχή άρχισε να πέφτει και τα φύλλα των δέντρων ένα-ένα ξεράθηκαν και έπεσαν στην γη.

Το μурμήγκι έχοντας αρκετές προμήθειες για να περάσει μέχρι την άνοιξη, καθόταν και απολάμβανε τον ήχο που έκαναν οι σταγόνες της βροχής καθώς έπεφταν πάνω στα ξερά φύλλα. Από την άλλη μεριά, το τζίτζικι έψαχνε απεγνωσμένα να βρει κάτι να φάει αλλά δεν υπήρχε τίποτα αφού όλα τα φύλλα, όπως είπαμε, είχαν ξεραθεί. Μην αντέχοντας άλλο την πείνα, πήγε στον γείτονα του, το μурμήγκι, και του είπε:

- Καλέ μου γείτονα, σε παρακαλώ, δώσε μου κάτι να φάω γιατί όλα τα φύλλα έχουν ξεραθεί και δεν υπάρχει τροφή πουθενά.

- Καλά, όλο το καλοκαίρι τι έκανες; Ρώτησε το μурμήγκι.

- Α! Το καλοκαίρι δεν πρόλαβα να μαζέψω τροφές γιατί είχα πολύ κέφι και τραγούδαγα όλη μέρα.

- Ε! Αφού τραγούδαγες το καλοκαίρι, ήρθε τώρα ο καιρός να χορέψεις. Είπε το μурμήγκι και γύρισε να δει κάτι αργοπορημένα πουλιά που πετούσαν προς το νότο.”

Ο Αίσωπος στο τέλος του διδακτικού του μύθου, αφήνει στον αναγνώστη να μαντέψει τη σκληρή τύχη που επιφύλασσε η τύχη στον άφρονα τζίτζικα. Και δίχως να υπάρχει η ελπίδα κάποιου από μηχανής Θεού, που θα παρέμβει για να διασώσει τον δυστυχή μελλοθάνατο.

Σήμερα, τα πράγματα δεν είναι πολύ διαφορετικά. Ο μοίρα του σύγχρονου νεοέλληνα θα μπορούσε αναμφίβολα να ταυτισθεί με αυτήν του τραγικού τζίτζικα. Σπατάλησε τέσσερα ολόκληρα πλαίσια στήριξης και δεκαετίες επιδοτήσεων σε ανόητες παρεμβάσεις βιτρίνας και επιπλέον δανείσθηκε και μερικές ακόμη δεκάδες δις για να συντηρήσει τον νεόκοπο καταναλωτισμό που δημιουργήσε ο πακτωλός των Ευρωπαϊκών κονδυλίων σύγκλισης.

Παράλληλα διαμόρφωσε την περίφημη πλέον «προοδευτική» κουλτούρα, εκτρέφοντας την θρασύτητα, τον ωχαδερφισμό και τον κρατισμό και υπό το πρόσχημα της μεταπολιτευτικής «απελευθέρωσης» από τα δεσμά του κράτους της δεξιάς, διέλυσε θεσμούς, ήθη και αξίες. Ανέδειξε

τα ελαττώματα της φυλής ως αρετές και την λαμογιά ως σύγχρονο ιδανικό , αποθεώνοντας τον υλισμό και την λογική της ελάσσονος προσπάθειας.

Και μη αρκούμενος στην ηθική του κατάπτωση ο νεοέλληνας διέσυρε το όνομα του και την ιστορία του, συμπεριφερόμενος ως αφερέγγυος συνεταίρος και κοινός απατεωνίσκος ως προς τους πολίτες της Ευρώπης που μοιράσθηκαν μαζί του εκτός από το πορτοφόλι τους το όραμα ενός κοινού μέλλοντος, εκμεταλλευόμενος την αφέλειά τους και την, ασυγχώρητη, εμπιστοσύνη που του έδειξαν.

Και σα να μην έφταναν όλα αυτά υποθήκευσε οικονομικά το μέλλον των ιδίων του των παιδιών! Διότι δεν αρκέστηκε μόνο στην άφρονα κατασπατάληση των επιδοτήσεων και πλαισίων στήριξη που του εμπιστεύθηκαν οι ευρωπαίοι εταίροι του, αλλά για να συντηρήσει τις ακόρεστες καταναλωτικές του ορέξεις προχώρησε σε αλόγιστο δανεισμό τεραστίων ποσών, μεταφέροντας τις υποχρεώσεις αποπληρωμής των στις επόμενες γενιές.

Οποία ντροπή και κατάπτωση να κατακρεουργείς το μέλλον των ιδίων σου των παιδιών! Θα πρέπει να ανατρέξει κανείς σε αρχαιοελληνικές τραγωδίες και σε μυθολογικές περιγραφές για να συναντήσει αντίστοιχες τραγικές φιγούρες σαν της Μήδειας που θανατώνει τα παιδιά της με τα ίδια της τα χέρια.

Και μετά το «φονικό» ο νεοέλληνας ξεχύνεται αλαλάζων στους δρόμους διαμαρτυρόμενος για τα σκληρά μέτρα που του επιβάλλουν οι ξένοι δανειστές του, για το ότι ουσιαστικά δηλαδή του τερματίζουν την περίοδο της κραιπάλης με τα δανεικά και του ζητάνε μάλιστα, οι αθεόφοβοι, να πληρώσει και τον λογαριασμό του!

Λαϊκή δεξιά και παραδοσιακή αριστερά ανταμώνουν πλέον σε κοινούς αγώνες κατά των ξένων μονοπωλίων και των τοποτηρητών τους για μια νέα «εθνικά υπερήφανη» πολιτική. Συνεχίζουν δηλαδή το θεάρεστο έργο τους της καταστροφής της χώρας σκάβοντας με τα ίδια τους τα χέρια τον τάφο που θα σαβανώσουν ένα ολόκληρο έθνος. Ένα έθνος που ναρκωμένο υπνοβατεί στο δρόμο προς την καταστροφή.

Καλέ μου τζιτζικα... το παραμύθι σου έλαβε τέλος...

15 / 12 / 10

Ευρω-επέτειος

Σαν σήμερα το 1995: Οι ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης «βαφτίζουν» το κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα «ευρώ».

Ίσως η κίνηση που χαρακτηρίζεται από την μεγαλύτερη "προχειρότητα" και "ερασιτεχνισμό" στην σύγχρονη ιστορία των πιο προηγμένων και οργανωμένων -υποτίθεται- χωρών της Ευρώπης. Μια καθαρά πολιτική κίνηση, έντονα παρορμητική και συναισθηματική, η οποία ουδέποτε υποστηρίχθηκε από μια ενιαία οικονομική πολιτική, ούτε από μια μεθοδευμένη πορεία ομοσπονδοποίησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δυστυχώς η πολιτική ατολμία των ηγετών της ΕΕ δικάωσε τον Νομπελίστα οικονομολόγο *Milton Friedman* ο οποίος το 2001 (όταν πρωτο-κυκλοφόρησε το ευρώ) προέβλεπε στην *Wall Street Journal*:

"You know, it's an ironic thing in a way, the euro was adopted really for political purposes, not economic purposes, as a step toward the myth of the United States of Europe. In fact I believe its effect will be exactly the opposite."

Και το 2005 σχολίασε σε συνέντευξη του στο *New Perspectives Quarterly Magazine*:

"The euro is going to be a big source of problems, not a source of help. The euro has no precedent. To the best of my knowledge, there has never been a monetary union, putting out a fiat currency, composed of independent states. There have been unions based on gold or silver, but not on fiat money—money tempted to inflate—put out by politically independent entities."

για να καταλήξει λέγοντας:

"You have locked yourselves together and thrown away the key."

18 / 12 / 10

Το faq της κρίσης

1. Η κρίση είναι εισαγόμενη!

Λάθος. Η κρίση δεν είναι εισαγόμενη, αλλά δημιουργήθηκε από την συσσώρευση κρατικών ελλειμμάτων επί δεκαετίες.

2. Γιατί όμως η κρίση εκδηλώθηκε τώρα;

Διότι λόγω του υπέρογκου δανεισμού μας, οι δανειστές μας έπαψαν πια να μας δανείζουν. Πρακτικά, έχασαν την εμπιστοσύνη τους ότι θα μπορούσαν να πάρουν πίσω τα χρήματά τους.

3. Γιατί μας επέβαλλαν το μνημόνιο;

Κανείς δεν μας επέβαλλε το μνημόνιο. Ήταν δική μας επιλογή. Θα μπορούσαμε εναλλακτικά να επιλέξουμε την χρεοκοπία. Το μνημόνιο αποτελεί μια συμφωνία επέκτασης του δανεισμού μας, αλλά επειδή πια οι δανειστές μας δεν μας εμπιστεύονται, μας θέτουν – μέσω του μνημονίου - τους όρους που πρέπει να ικανοποιήσουμε για να συνεχίσουν να μας δανείζουν.

4. Γιατί το μνημόνιο προκαλεί δυστυχία;

Δεν προκαλεί το μνημόνιο την δυστυχία. Αυτό που προκαλεί δυστυχία είναι η διακοπή της δανειοδότησης της χώρας. Για δεκαετίες καταναλώναμε περισσότερα από όσα παράγαμε. Την διαφορά την καλύπταμε με δανεικά. Από την στιγμή που έπαψαν να μας δανείζουν, αυτομάτως υποχρεωνόμαστε να ζούμε με λιγότερα χρήματα. Άρα περνάμε χειρότερα. Όμως εξακολουθούμε να χρειαζόμαστε δανεικά γιατί ακόμη δεν καταφέραμε να παράγουμε περισσότερα από όσα χαλάμε. Συν ότι πρέπει να πληρώνουμε τους τόκους των προηγούμενων δανείων. Για να μας δώσει αυτά τα νέα δανεικά η διεθνής κοινότητα θέλει να σιγουρευτεί ότι μειώνουμε τις εστίες σπατάλης. Σε καμία περίπτωση όμως η διεθνής κοινότητα δεν επιθυμεί να μας δανείζει για να συνεχίζουμε μη παραγωγικές δαπάνες (=κατανάλωση).

5. Και που πήγαν τα λεφτά που μας δάνειζαν τόσα χρόνια; Ποιοι τα έφαγαν;

Οι πηγές σπατάλης ήσαν πολλές. Για παράδειγμα αυξήθηκε ο αριθμός των υπαλλήλων που εργάζονταν στον δημόσιο τομέα και στις ΔΕΚΟ. Έτσι, το κράτος κλήθηκε να πληρώνει περισσότερους μισθούς. Επιπλέον και οι μισθοί στον δημόσιο τομέα αυξήθηκαν δυσανάλογα προς αυτούς του ιδιωτικού τομέα. Έτσι, όχι μόνο έπρεπε να πληρώνονται περισσότεροι υπάλληλοι αλλά και μεγαλύτεροι μισθοί. Επιπλέον το κράτος ίδρυσε δεκάδες νέους δημόσιους οργανισμούς, ινστιτούτα κλπ, που δεν συνέβαλλαν στην παραγωγή εθνικού πλούτου αλλά στην αύξηση των δαπανών.

6. Δηλαδή φταίνε οι δημόσιοι υπάλληλοι;

Η διόγκωση του δημοσίου δεν ήταν η μόνη αιτία. Το χρέος επιβαρύνθηκε και από μία σειρά αδιαφανών προμηθειών του δημοσίου προς επιχειρηματίες που είχαν «προνομιακή» πρόσβαση στις κυβερνήσεις. Για δεκαετίες υπογράφονταν οι περίφημες «προγραμματικές συμβάσεις» όπου δηλαδή το δημόσιο και οι οργανισμοί που επόπτευε προμηθεύονταν αγαθά και υπηρεσίες χωρίς διαγωνισμούς καταβάλλοντας αξίες πολύ μεγαλύτερες από τις τρέχουσες της διεθνούς αγοράς. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα από την μια την υπερ-κερδοφορία των «εκλεκτών» επιχειρήσεων και από την άλλη την επιβάρυνση των δημοσίων ελλειμμάτων.

7. *Τους δημοσίους υπαλλήλους πολιτικοί δεν τους διόριζαν; Τις προγραμματικές συμβάσεις πολιτικοί δεν τις υπέγραφαν; Μήπως για όλα αυτά τελικά η ευθύνη είναι των πολιτικών;*

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πίσω από όλες αυτές τις αποφάσεις θα βρείτε τις υπογραφές πολιτικών. Όμως η επιλογή τους αυτή δεν ήταν απλά μια προσωπική τους πολιτική. Οι πολιτικοί της τελευταίας τριακονταετίας ανδρώθηκαν σε αυτό που ονομάζουμε κομματικό κράτος και λειτούργησαν υπό την πίεση του λεγόμενου πολιτικού κόστους. Το ρουσφέτι και η συναλλαγή χρειάζονται δύο πλευρές για να λειτουργήσουν. Οι πολίτες συνωστίζονταν στα πολιτικά γραφεία και πίεζαν για ρουσφέτια (από τα πιο απλά μέχρι τα πιο πολύπλοκα) και διορισμούς και οι πολιτικοί ικανοποιούσαν τα αιτήματα των «πελατών τους». Από την άλλη πλευρά οι δημόσιοι προμηθευτές φρόντισαν να ελέγχουν τα ΜΜΕ με αποτέλεσμα να «κρατούν» όμηρους τους πολιτικούς και να τους «υποχρεώνουν» σε ένα θλιβερό παιχνίδι εξάρτησης και συναλλαγής.

8. *Και οι τράπεζες; Με τόσα κέρδη κάθε χρόνο γιατί να μην συνεισφέρουν κι αυτές;*

Οι τράπεζες βρίσκονται κι αυτές σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. Για να στηρίζουν το ελληνικό κράτος όλες αυτές τις δεκαετίες αγόραζαν κρατικά ομόλογα. Συγκεκριμένα το 84% των κρατικών ομολόγων βρίσκονται στα χέρια των ελληνικών τραπεζών. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι έδιναν στο ελληνικό δημόσιο τα χρήματα των καταθετών ανταλλάσσοντας τα με «χαρτιά» που υπόσχονται μελλοντική επιστροφή αυτών των χρημάτων από το κράτος συν κάποιο τόκο. Πρακτικά, αυτό σημαίνει ότι στα θησαυροφυλάκια των Ελληνικών τραπεζών δεν βρίσκονται πλέον τα χρήματα των Ελλήνων καταθετών αλλά κρατικά ομόλογα. Οι τράπεζές μας λοιπόν στερούνται ρευστότητας και ουσιαστικών κεφαλαίων.

9. *Δηλαδή αν το Ελληνικό κράτος χρεοκοπήσει αυτόματα χρεοκοπούν και όλες οι Ελληνικές τράπεζες;*

Ακριβώς! Και αυτό διαλύει τον μύθο πως οι ξένοι μας βοηθούν διότι φοβούνται μην χρεοκοπήσουν οι δικές τους τράπεζες. Έτσι, γίνεται απόλυτα κατανοητό πως χρεοκοπία του Ελληνικού κράτους σημαίνει ταυτόχρονα χρεοκοπία του Ελληνικού Τραπεζικού συστήματος, απώλεια των καταθέσεων των πολιτών και κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων που έχουν κι αυτά καταθέσει όλα τους τα κεφάλαια σε Ελληνικές τράπεζες. Αυτό πρακτικά θα σημάνει μεγάλη δυστυχία και φτώχεια για τον Ελληνικό λαό. Πολλές φορές μεγαλύτερη δυστυχία από αυτή που προκαλούν οι συνέπειες των μέτρων του μνημονίου.

10. *Μήπως η επιστροφή στη δραχμή θα ήταν μια κάποια λύση;*

Η επιστροφή στην δραχμή δεν θα μείωνε ούτε το έλλειμμα, ούτε το χρέος της χώρας, τα οποία είναι ούτως ή άλλως σε ευρώ. Άρα για να μπορούν να αποπληρωθούν –σε συνάλλαγμα- πάλι θα έπρεπε να ληφθούν τα ίδια σκληρά μέτρα για περικοπή των δημοσίων σπαταλών και αύξηση της εθνικής παραγωγής, ώστε η χώρα να πάψει να παράγει ελλείμματα. Επιπλέον, η ανυποληψία των αγορών για την ελληνική οικονομία θα κορυφωνόταν κάτι που θα σήμαινε την πρακτική αδυναμία δανεισμού, άρα –λόγω έλλειψης συναλλάγματος- την διακοπή αγοράς βασικών αγαθών για την διαβίωσή μας όπως πετρέλαιο, πρώτες ύλες, τρόφιμα κλπ. Η Ελλάδα θα έμπαινε σε μια αναγκαστική «Αλβανοποίηση» δηλαδή θα έκλεινε τα σύνορά της, βασικά αγαθά θα ήταν σε έλλειψη και ο πληθωρισμός θα εκτινασσόταν εξανεμίζοντας τα εισοδήματα κυρίως των φτωχότερων κοινωνικών ομάδων. Και στο σενάριο αυτό η φτώχεια και η δυστυχία θα κατέγραφαν ιστορικά υψηλά που θα μπορούσαν να συγκριθούν μόνο με αυτά των πρώτων μετα-κατοχικών χρόνων. Ουσιαστικά η χώρα θα γύριζε, τουλάχιστον, πενήντα χρόνια πίσω.

11. *Μα αν ισχύουν όλα αυτά η πολιτική «μνημονίου» είναι η μόνη λύση;*

Ουσιαστικά ναι. Ακόμη και χωρίς το μνημόνιο η χώρα μας θα έπρεπε να εφαρμόσει αντίστοιχης αυστηρότητας –δυσάρεστα από πρώτη ματιά– μέτρα για να αποκλείσει την πιθανότητα οποιασδήποτε μορφής χρεοκοπίας. Από την στιγμή που οι πιστωτές μας, μας κόβουν το «βερεσέ» πρέπει να μάθουμε να ζούμε με λιγότερα. Με όσα δηλαδή παράγουμε μόνοι μας. Μόνο όταν αρχίσουμε να παράγουμε ποιο «πολλά» θα μπορέσουμε να ξαναζήσουμε πιο «καλά».

12. Και γιατί οι ξένοι έσπευσαν να μας στηρίξουν; Μήπως αυτοί έχουν να χάσουν, τελικά, πιο πολλά από την δική μας χρεοκοπία;

Οι ξένοι έσπευσαν να μας στηρίξουν διότι φοβήθηκαν πως μια δική μας κατάρρευση, επειδή συμμετέχουμε στο ευρώ, πιθανώς να οδηγούσε σε ανεξέλεγκτες αλυσιδωτές επιπτώσεις σε όλο το Ευρωπαϊκό οικοδόμημα. Όπως αναφέραμε παραπάνω οι ξένες τράπεζες κατέχουν μόνο το 16% των ομολόγων του Ελληνικού Δημοσίου (=χρέος) έναντι του 84% που κατέχουν οι Ελληνικές. Η στήριξη που παρείχε η ΕΕ και το ΔΝΤ στην Ελλάδα –μέσω του μνημονίου– ήταν προκλητικά προνομιακή ως προς την αντίστοιχη που παρασχέθηκε σε τρίτες χώρες, έγινε με εξαιρετικούς για την Ελλάδα όρους (πολύ χαμηλό επιτόκιο) και το μόνο αντάλλαγμα που μας ζήτησαν ήταν να σοβαρευτούμε (=μεταρρυθμίσεις μνημονίου).

13. Ναι, αλλά τελικά αυτοί που την πληρώνουν είναι οι μισθωτοί, ενώ οι φοροφυγάδες και το μεγάλο κεφάλαιο για άλλη μια φορά την γλυτώνουν;

Η κατανομή των φορολογικών βαρών δεν ήταν επιλογή του μνημονίου αλλά της κυβέρνησης. Η κυβέρνηση επέλεξε τον εύκολο δρόμο της μείωσης μισθών και της αύξησης της φορολογίας καθώς και της επιβολής μιας σειράς νέων τακτικών και έκτακτων εισφορών διότι αδυνατεί (ή δεν επιθυμεί) ουσιαστικά να ελέγξει τις δύο μεγαλύτερες μαύρες τρύπες απώλειας εσόδων:

α) την φοροδιαφυγή και

β) τις προκλητικές σπατάλες του στενότερου και ευρύτερου δημόσιου τομέα.

Αναφορικά με την φοροδιαφυγή δεν υπάρχουν μαγικές λύσεις. Μόνη η σύγχρονη τεχνολογία σε συνδυασμό με ένα πλέγμα εξορθολογισμού των ελέγχων και αυστηρότατων κυρώσεων θα μπορούσαν να κλείσουν αυτή την πληγή. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζονται ικανότητες και πολιτική βούληση. Όσον αφορά τις σπατάλες του στενότερου και ευρύτερου δημόσιου τομέα χρειάζεται εφαρμογή ενός προγράμματος ανασχεδιασμού των παρεχομένων, από το κράτος, υπηρεσιών που θα οδηγήσει σε δραστική μείωση γραμματειών και διευθύνσεων υπουργείων, εποπτευόμενων φορέων και ΔΕΚΟ. Αυτό, σήμερα, συγκρούεται με την βαθύτατα ριζωμένη κρατικιστική νοοτροπία των πολιτικών κομμάτων και τα συντεχνιακά συμφέροντα της κομματικής τους πελατείας (συνδικάτα, στρατιές διορισθέντων ΔΥ -πρώην αφισκολλητών- κλπ).

14. Μα καταργώντας δημόσιους οργανισμούς και ΔΕΚΟ δεν θα επιβαρυνθεί η ήδη διογκούμενη ανεργία; Αυτό δεν θα έχει σαν αποτέλεσμα να στερέψει παντελώς η ροή χρήματος στην αγορά και να επιταχυνθεί η ύφεση;

Θα μπορούσαμε να παραφράσουμε αυτό το ερώτημα ως εξής: Δεν θα αποτελούσε λοιπόν λύση της κρίσης να διορίσουμε ένα εκατομμύριο επιπλέον δημοσίους υπαλλήλους για να πέσει περισσότερο χρήμα στην αγορά και να ανακοπεί η ύφεση; Δυστυχώς από αυτούς που θέτουν αυτό το ερώτημα διαφεύγει το γεγονός πως το ίδιο το δημόσιο δεν παράγει πλούτο αλλά αντλεί τα έσοδά του είτε από δανεισμό είτε από την φορολογία του παραγωγικού ιδιωτικού τομέα. Δεδομένου ότι η πρώτη στρόφιγγα στέρεψε μένει η δεύτερη. Αλλά η υπέρμετρη φορολόγηση του ιδιωτικού τομέα, για να αμείβονται οι δημόσιοι υπάλληλοι, οδηγεί είτε σε μετανάστευση των επιχειρήσεων σε γειτονικές χώρες είτε σε διακοπή της λειτουργίας τους.

Η μόνη μας λοιπόν λύση είναι η μείωση του μεγέθους του δημοσίου, έστω και με απολύσεις, ώστε να μπορέσουν να μειωθούν άμεσα οι φόροι, να παραμείνουν οι επιχειρήσεις στην Ελλάδα και να έρθουν και νέες, να οδηγηθούμε δηλαδή σε ανάπτυξη του παραγωγικού ιδιωτικού τομέα που θα απορροφήσει –αναπτυσσόμενος- και την ανεργία.

25 / 12 / 10

Χριστουγεννιάτικες συγχορδίες

Αποτελεί πια κοινή διαπίστωση ότι η ζωή μας αλλάζει. Τίποτα δεν θα είναι το ίδιο όπως παλιά. Η κόπρος ξεχείλισε στους στάβλους του Αυγείου. Και όσοι πίστευαν ότι η κόπρος ήταν χρυσός καλούνται να αναθεωρήσουν τις απόψεις τους. Ή να αλλάξουν επάγγελμα...

Έχουμε ήδη ξεκινήσει μια νέα πορεία. Πολίτες τούτου του τόπου. Αγκομαχώντας, ασθμαίνοντας, βαρυγκωμώντας... Είναι αλήθεια, η μεταμόρφωση είναι επίπονη, όμως το σκουλήκι έχει ήδη αρχίσει να φουσκώνει μέσα στο κουκούλι...

...Και η άνοιξη είναι κοντά!

Δεν υπάρχουν πια περιθώρια για χαμένες ελπίδες. Αυτά τα Χριστούγεννα θα μείνουν για πάντα χαραγμένα στις μνήμες μας. Σαν τα τελευταία κάλπικα Χριστούγεννα της ζωής μας. Ακόμη και τα τριγωνάκια των παιδιών που ψάλλουν τα κάλαντα είναι πια κίβδηλα κι αυτά. Made in China. Αντέγραψαν το σχήμα, δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Μα ψεύτισαν το κράμα. Ποτέ τους δεν έμαθαν, είναι αλήθεια, να ξεχωρίζουν τους ύμνους των αγγέλων. Πόσο λιγότερο μας κόστισαν; Ο ήχος τους είναι ρηχός, ψεύτικος.. Δεχθήκαμε να νοθεύσουμε ολόκληρη τη ζωή μας. Για τριάντα αργύρια. Προδώσαμε αρχές και αξίες αιώνων. Εκπορνεύσαμε την ψυχή μας, υποθηκεύσαμε το μέλλον μας. Όλη μας τη ζωή τη συμπίεσαμε για να χωρέσει σε μια τραπεζική θυρίδα... Και μόλις τα καταφέραμε, πετάξαμε το κλειδί στη θάλασσα.

Ένας στάβλος ήταν αρκετός για να γεννηθεί ένας Χριστός. Άφησε την πεντάστερη σουίτα του πολυτελούς μαιευτηρίου με τις μαρμάρινες επιστρώσεις – κάτι σαν μαυσωλείο – στην μονάκριβη κόρη της βασίλισσας Ηρωδιάδας, τη Σαλώμη. Ναι, στη πριγκίπισσα, με την ψυχή εταίρας, που αντάλλαξε ένα χορό της με το κεφάλι ενός αγίου. Μόνο που ήταν ο Χριστός του στάβλου που προσκύνησαν οι ψυχές των αμαρτωλών, ήταν το χέρι Του που έραναν με μύρο οι μετανοιωμένες πόρνες, ήταν ο Λόγος Του που τίμησαν όσοι του εμπιστεύθηκαν τις αμαρτίες τους στο μαρτύριο του Γολγοθά.

Ο Χριστός μας! Αυτός που γεννήθηκε στον στάβλο και μαρτύρησε στον σταυρό! Για να αναστηθεί, κατά τας γραφάς, σε τρεις μέρες!

Αλήθεια, με πόσο πόνο να τιμάται άραγε η ανάσταση ενός ολόκληρου λαού;

6 / 1 / 11

Λογισμοί φωτός...

«Δεύτε λάβετε πάντες Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, Πνεύμα φόβου Θεού, του επιφανέντος Χριστού» (τροπ. Μ. Αγιασμού).

Αποτελεί η σημερινή αγία εορτή των Θεοφανείων, αφορμή για σκέψη και περισυλλογή. Όχι από μεταφυσική σκοπιά, αυτό ας το αφήσουμε για όσους εντρυφούν στις θεολογικές επιστήμες. Αυτό που πραγματικά αποτελεί αφορμή για προβληματισμό είναι η κοινότυπη αναφορά τμήματος της πολιτικής ηγεσίας τούτου του τόπου στην ανάγκη «φώτισης» του λαού για να ανταπεξέλθει την δύσκολη τούτη ώρα κλπ κλπ. Προφανώς εκτιμούν πως η διαδικασία ανάταξης της χώρας θα επιτευχθεί μέσω κάποιου θαύματος και όχι μέσω συνειδητής και συντεταγμένης προσπάθειας όλων μας.

Το άλλο ενδιαφέρον σημείο είναι η επανάληψη των ιδίων δηλώσεων κάθε χρόνο από διαφορετικά ενίοτε χείλη πολιτικών. Σα να ακούει κανείς την ίδια μονότονη κασέτα από διαφορετικό player. Εκπλήσσει η αδυναμία άρθρωσης καινοτόμου λόγου και για τους λιγότερο απαιτητικούς η ικανότητα του, απλά, να εκφράσουν αυτό που νοιώθουν. Αυτό που ακούμε είναι «κατεψυγμένος» λόγος, που η αρχή του χάνεται στα βάθη «της εποχής των παγετώνων». Πολιτικοί με πολιτική παλαιάς κοπής. Και το σχόλιο αυτό δεν αφορά την βιολογική αλλά τη συναισθηματική τους ηλικία.

Η διέξοδος από την κρίση απαιτεί καινοτόμες προσεγγίσεις. Τολμηρές ιδέες. Πάθος για ανατροπή. Άγνοια φόβου (του πολιτικού κόστους). Κάτι σαν να συμμετέχει κανείς σε extreme sports. Η εμπειρία και η σύνεση σε χρυσή τομή με την τόλμη και την αποφασιστικότητα αποτελούν απαραίτητες προϋποθέσεις του «πολιτικού νέας κοπής».

Γιατί το να απομακρύνει κανείς την χώρα από την οριστική χρεοκοπία δεν αποτελεί περίπατο σχολικής εκδρομής ούτε ευκαιρία για επαναστατική γυμναστική νεόκοπων κομμουνιστών και βενετο-πράσινων αργόμισθων κηφήνων. Η ρήξη με τον κρατισμό, την θρασύτητα, των ωχαδερφισμό και τη λαμογιά, που εξέθρεψαν τα τελευταία 30 χρόνια οι πράσινοι σοσιαλιστές και το γαλάζιο ΠΑΣΟΚ, δεν είναι υπόθεση ρουτίνας ούτε θα επιτευχθεί με έξωθεν παρέμβαση κάποιας τρόικας. Αποτελεί στοίχημα ζωής ή θανάτου. Για τούτη και την επερχόμενη γενιά... Τουλάχιστον.

Η αναζήτηση αποδιοπομπαίων τράγων σε ξένα κέντρα που επιβουλεύονται το «Άρειο» ελληνικό έθνος ή (από την άλλη πλευρά) σε ξένα μονοπώλια και πολυεθνικές που απομυζούν το αίμα του λαού, οδηγεί σε επικίνδυνο εφησυχασμό. Διότι, αναστέλλει την όποια διάθεση αυτοκριτικής, άρα και λήψης διορθωτικών ενεργειών και ανάληψης των απαραίτητων πρωτοβουλιών για την ανατροπή της υποβόσκουσας κατάρρευσης. Όσοι δε, καλλιεργούν τέτοιες αυταπάτες επιτελούν νοσηρό έργο. Όπως και όσοι χαϊδεύουν, τούτη την κρίσιμη περίοδο, τα αυτιά των πολιτών υποσχόμενοι λαγούς με πετραχήλια (με ταυτόχρονο εκμηδενισμό ελλειμμάτων σε μερικούς μήνες).

Η χώρα έχει ανάγκη από ηγεσίες που δεν πιστεύουν στα θαύματα, που δεν υπόσχονται ούτε λαϊκίζουν ασύστολα, που δεν φοβούνται να πουν τα πράγματα με το όνομα τους, που δεν τρέμουν τον ίσκιο τους. Σε μια εποχή που έχουν έρθει τα πάνω κάτω η χώρα περιμένει από την ηγεσία της μεστό και ειλικρινή λόγο, υλοποιήσιμες –και δυσάρεστες πιθανότατα- προτάσεις, κύρος, συνέπεια και αξιοπιστία. Και τέτοιες ηγεσίες υπάρχουν...

Το ερώτημα που παραμένει αναπάντητο είναι αν θα υπάρξουν πολίτες που θα κρίνουν πως τους αρμόζουν τέτοιες ηγεσίες.

Οψόμεθα!

9 / 1 / 11

Ο πνιγμένος απ' τα μαλλιά του πιάνεται...

...και για να ακριβολογούμε από τα Ευρωμόλογα! Εντυπωσιάζει, πραγματικά, η πρεμούρα των δυνάμεων του κρατισμού στην πατρίδα μας για να εκδοθεί ευρωμόλογο. Το μεν ΠΑΣΟΚ άνοιξε τον χορό με το να ζητήσει πανευρωπαϊκό δημοψήφισμα (!) ενώ το γαλάζιο ΠΑΣΟΚ έσπευσε να υπερθεματίσει αναδεικνύοντας το ευρωμόλογο σε κεντρικό άξονα της πολιτικής του, παραμερίζοντας τα αδέξια «ξόρκια» του περί μηδενισμού του ελλείμματος σε 12 άτοκες δόσεις!

Αποδεικνύεται πλέον περίτρανα πως πράσινοι και βένετοι δεν έχουν απολύτως καμία διάθεση να αντιμετωπίσουν με σοβαρότητα τα προβλήματα του χρεοκοπημένου ελληνικού κράτους. Μόνο με την ιδέα της δυνατότητας ενός νέου ατέρμονου κύκλου δανεισμού, που υποκρύπτει το ευρωμόλογο, αναστατώθηκαν. Οι αγαστοί συνέταιροι στην διαχείριση του κράτους, οι ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί της, επί θύραις, χρεοκοπίας, «καρβέλια» ονειρεύονται, ξανά. «Καρβέλια» ζυμωμένα με τον μόχθο του Γερμανού φορολογούμενου, τον οποίο ελπίζουν να εξαπατήσουν για άλλη μια φορά, για να θρέψουν τα αχόρταγα κεφάλια της λερναίας Ύδρας των ΔΕΚΟ, δημοσίου, συνδικαλιστών και λοιπών μελών της ιδιότυπης αυτής "παρασιτικής" συνομοταξίας κρατιστών.

Η κυβέρνηση «ξεγυμνώνεται» για τα καλά. Αποδεικνύεται πως ουδέποτε υπήρξε όραμα της η λήψη των απαραίτητων δομικών μέτρων που θα καθιστούσαν την ελληνική οικονομία δυναμική και ανταγωνιστική. Αντίθετα, το όραμα της ήταν πάντοτε η λήψη ορισμένων εξωραϊστικών μέτρων που θα έριχναν στάχτη στα μάτια των ξένων και θα επέτρεπαν στο πάρτι να συνεχισθεί. Αντί να αδράξει την ευκαιρία για να μειώσει μια και καλή το τεράστιο, αδηφάγο και αντιπαραγωγικό κράτος, κρύβεται πίσω από το δάκτυλο της αναζητώντας προσχήματα για να καθυστερεί, αναβάλλει ή ακυρώνει τις όποιες μεταρρυθμίσεις της επιβάλλει η τρόικα.

Σκοπός της κυβέρνησης δεν υπήρξε ποτέ η εξυγίανση του δημόσιου τομέα. Σκοπός της ήταν, εξ αρχής, η διαχείριση της εξουσίας και η λήψη των ελαχίστως δυνατόν μέτρων για να παραταθεί στο μέγιστο δυνατό η παραμονή της στην εξουσία. Η νομή της εξουσίας υπήρξε εξ' άλλου πάντα το άθλημα στο οποίο, παραδοσιακά, πρωταγωνιστούσε το ΠΑΣΟΚ. Έτσι, η ευκαιρία να ανοίξουν ξανά οι κρουνοί του διεθνούς δανεισμού της χώρας μέσω του ευρωμολόγου, δεν μπορούσε να βρει παρά θερμούς υποστηρικτές. Αυτή ήταν εξ' άλλου και η στρατηγική της κυβέρνησης. Από την πρώτη στιγμή που η χώρα μπήκε σε επιτήρηση τόσο ο κ. Παπακωνσταντίνου όσο και άλλα στελέχη του οικονομικού του επιτελείου δικαίωναν τα «σκληρά» μέτρα με το επιχείρημα ότι «θα μας επιτρέψουν να βγούμε στις αγορές (να ξανα-δανειστούμε δηλαδή) σε μερικά χρόνια».

Για την δε αντιπολίτευση... «ποιος τη χάρη της»! Για το κόμμα που επένδυσε στην χρεοκοπία της χώρας, με στόχο την φθορά της κυβέρνησης και την επαναφορά του στην εξουσία, το ευρωμόλογο αποτελεί «μάννα εξ ουρανού»! . Τρίβουν τα χέρια τους στην Ρηγίλλης με την ιδέα της επιστροφής σε μια εξουσία όπου τα ευρωμόλογα θα παράσχουν την δυνατότητα για πλούτο και χλιδή! Ήδη ξεσκονίζουν τα καλά τους τραπεζομάντηλα και γυαλίζουν τις χρυσές κουτάλες τους. Οι πιο βιαστικοί φόρεσαν ήδη και τις μεταξωτές τους σαλιάρες.

Οι αρχιτέκτονες του κρατισμού στην Ελλάδα είναι ακόμη εδώ... Ενωμένοι και δυνατοί. Πράσινοι και μπλε, με ροζ και κόκκινες βούλες... Δεν πήραν κανένα μάθημα από την κρίση... Εξ' άλλου τον λογαριασμό τον πλήρωσαν οι άλλοι... Τα γνωστά κορόιδα... Αυτοί του ιδιωτικού τομέα... Αυτοί που δούλευαν για να πληρώνουν τους φόρους τους ώστε να μπορεί να τρέφεται το δημόσιο, αυτοί που

πληρώνουν τις, τακτικές πια, έκτακτες εισφορές, αυτοί που λούζονται όλη την ανεργία, την ανασφάλεια, τον ευτελισμό. Τα κορόιδα που δεν κατάφεραν να χωθούν σε μια χρυσοφόρα θέση στη δημόσιο, αυτοί που δεν συμπεριελήφθησαν ποτέ ανάμεσα στα «δικά μας» παιδιά.

Όμως τώρα πλησιάζει η ώρα να ξεχαστούν όλα αυτά. Πλησιάζει η ώρα του Ευρωομόλογου. Πλησιάζει η στιγμή που οι "κουτόφραγχοι" θα ξανανοίξουν τους κρουνοί του φτηνού δανεισμού και τα εγχώρια "σαρκοβόρα" θα ορμήσουν ξανά στο πλούσιο γεύμα τους. Προς στιγμήν νόμισαν πως το παραμύθι έλαβε τέλος, μα τώρα τα πονηρά τους μάτια γυαλίζουν εκ νέου και τα σάλια τους άρχισαν να τρέχουν ξανά.

Μύρισε φρέσκο αίμα στον κάμπο...

Το Ευρωομόλογο είναι κοντά!

14 / 1 / 11

Αγγελίες...απωλεσθέντων!

Αναζητείται ΕΖΕ (Ελεύθερη Ζώνη Εμπορίου), για ιδέες, αισθήματα, νοοτροπίες...

Ο ευρών αμοιφθήσεται!

29 / 1 / 11

Κοινωνική Αλληλεγγύη: Ο μεγάλος απών

Πολύς λόγος γίνεται για την οικονομική χρεοκοπία της χώρας μας. Κάποιοι επεκτείνουν το πρόβλημα και σε άλλες εκφάνσεις της οργανωμένης κοινωνίας μας όπως την παιδεία, την ασφάλεια, την κοινωνική μέριμνα, το μεταναστευτικό κλπ, ισχυριζόμενοι πως η κρίση είναι ευρύτερη. Στην κατεύθυνση αυτή ακούγονται και πολλές φωνές που αναφέρονται σε ηθική χρεοκοπία που έχει προηγηθεί της οικονομικής. Σκοπός του σημερινού μου σημειώματος είναι να εστιάσω σε ένα ακόμη σκοτεινό σημείο της ζωής του σύγχρονου νεοέλληνα, αυτό της «κοινωνικής αλληλεγγύης».

Ως «κοινωνική αλληλεγγύη» ορίζουμε το κατά πόσο οι πολίτες μιας χώρας αναπτύσσουν σχέσεις αλληλοϋποστήριξης, συμμετέχουν σε κοινωνικά δίκτυα, σέβονται, εμπιστεύονται και υποστηρίζουν τους συνανθρώπους τους. Η δυνατότητα του να μπορεί κανείς να στηριχθεί σε φίλους, οικογένεια αλλά ακόμη και τους ξένους προς αυτόν συμπολίτες του σε περιόδους κρίσης αποτελεί σημαντικό παράγοντα ψυχικής ηρεμίας. Οι σχέσεις που χτίζονται με βάση την εμπιστοσύνη προκαλούν ικανοποίηση και χαρά και αποτελούν μοναδικό διέξοδο όταν άλλες πτυχές της ζωής όπως η υγεία, η εργασία και το κράτος απουσιάζουν. Η ανάπτυξη, λοιπόν, αμοιβαίων σχέσεων εμπιστοσύνης, αλληλοεκτίμησης και αλληλοσεβασμού σε μια κοινωνία αποτελούν κρισιμότητες παραμέτρους της προσωπικής ευτυχίας του κάθε πολίτη ως μονάδα.

Η κοινωνική ωρίμανση σε θέματα αλληλεγγύης χαρακτηρίζεται από το κατά πόσον οι πολίτες εμπιστεύονται τρίτους (γνωστούς ή ξένους), από τα επίπεδα δωρεών μιας χώρας, από το κατά πόσο κανείς θα βοηθούσε έναν αναξιοπαθούντα, ή από τον βαθμό εθελοντικής προσφοράς σε μια κοινωνία. Επιπλέον, το πόσο κανείς εκτιμά την φιλία, η την οικογένεια, το αν εμπιστεύεται τους συνανθρώπους του, την εθελοντική συμμετοχή του σε κοινωφελείς δραστηριότητες, αποτελούν, επίσης, μερικούς μόνο δείκτες της κοινωνικής αλληλεγγύης, που επηρεάζουν την καθημερινή ζωή όλων μας.

Η έλλειψη κοινωνικών συμπεριφορών αλληλεγγύης οδηγεί σε ανασφάλεια, προκαλεί άγχος και εκνευρισμό, ενθαρρύνει επιθετικές και αντικοινωνικές συμπεριφορές και συμβάλλει ποικιλοτρόπως στην μείωση της ευτυχίας των πολιτών.

Θα βρεθούμε σε εξαιρετικά δύσκολη θέση αν προσπαθήσουμε να απαντήσουμε σε ποιο επίπεδο κοινωνικής αλληλεγγύης βρίσκεται σήμερα η χώρα μας. Και αυτό όχι διότι η απάντηση είναι δύσκολη, αλλά διότι η πραγματικότητα είναι θλιβερή.

Πριν καταθέσουμε την εμπειρική μας -βιωματική – άποψη ας δούμε τι λένε οι σχετικές μελέτες:

Σύμφωνα με την πρόσφατη μελέτη *Prosperity Index™* για το 2010, η χώρα μας κατατάσσεται στην 100η θέση στην παγκόσμια κατάταξη (σε 110 χώρες) στην κατηγορία Κοινωνικού Κεφαλαίου (Social Capital), σημειώνοντας με διαφορά την χειρότερή της επίδοση μεταξύ 8 συνολικά δεικτών (στην Οικονομία 41η, στην Επιχειρηματικότητα 35η, στην Παιδεία 21η, στην Υγεία 22η, στην Ασφάλεια 31η, στην Διακυβέρνηση-Κράτος 46η, στις Ατομικές Ελευθερίες 86η). Το *Prosperity Index™* είναι ένα παγκόσμιο εργαλείο αξιολόγησης του πλούτου αλλά και του επιπέδου ζωής και ευτυχίας των λαών που συντάσσεται από το *Legatum Institute*, ένα ανεξάρτητο κέντρο πολιτικών ερευνών που στοχεύει στην προώθηση των πολιτικών, οικονομικών και ατομικών ελευθεριών σε όλο τον κόσμο.

Το *Prosperity Index™* αξιολογεί 110 χώρες, που αντιπροσωπεύουν το 90% του παγκόσμιου πληθυσμού και στηρίζεται σε 89 μεταβλητές, κάθε μία εκ των οποίων αντιστοιχεί σε συγκεκριμένα χαρακτηριστικό οικονομικής ανάπτυξης ή προσωπικής ευδαιμονίας. Οι 89 αυτές μεταβλητές ομαδοποιούνται στις προαναφερθείσες 8 κατηγορίες οι οποίες αντικατοπτρίζουν από ένα βασικό χαρακτηριστικό ευημερίας.

Σύμφωνα με την σχετική έκθεση, η Ελλάδα βρέθηκε στην 100η θέση της παγκόσμιας κατάταξης στην κατηγορία του Κοινωνικού Κεφαλαίου, από την 51η που ήταν το 2009. Ειδικότερα, η έκθεση αναφέρει για την χώρα μας: *«Η μειωμένη κοινωνική εμπλοκή και τα χαμηλά επίπεδα εμπιστοσύνης μεταξύ των κοινωνικών ομάδων οδήγησαν την Ελλάδα σε μειωμένη κοινωνική συνοχή. Μόνο το 17% των πολιτών νοιώθει πως μπορεί να εμπιστευθεί τους συμπολίτες του και ένα ποσοστό μικρότερο του 30% βοήθησε κάποιο συμπολίτη του τον περασμένο μήνα. Τα στοιχεία αυτά ταξινομούν την Ελλάδα στη 65η και 103η θέση, αντίστοιχα, στην παγκόσμια κατάταξη. Επίσης, το επίπεδο κοινωνικής συμμετοχής είναι ιδιαίτερα χαμηλό με μόνο το 8% των πολιτών να προβαίνει σε κάποιου τύπου οικονομική δωρεά και μόνο το 5% να συμμετέχει σε κάποιας μορφής εθελοντισμό. Οι δείκτες αυτοί κατατάσσουν την Ελλάδα στις 6 τελευταίες θέσεις στον κόσμο. Τα κοινωνικά δίκτυα είναι επίσης εξαιρετικά αδύναμα, αφού υπάρχει ένα 20% που δηλώνει πως δεν μπορεί να εμπιστευθεί ούτε την οικογένεια και ούτε τους φίλους του σε ώρα ανάγκης. Σύμφωνα με την έρευνα, μόνο το 29% των ερωτηθέντων επισκέπτεται την εκκλησία, επιδεικνύοντας ποσοστά κάτω του παγκόσμιου μέσου όρου στον δείκτη συμμετοχής σε θρησκευτικά κοινωνικά δίκτυα.»*

Οι δείκτες που προσμετρούνται στην κατηγορία «Κοινωνικό Κεφάλαιο» του *Prosperity Index™* είναι:

- Εμπιστοσύνη προς τρίτους,
- Σημαντικότητα Φίλων,
- Αξιοπιστία τρίτων,
- Συμμετοχή σε κοινωνικά δίκτυα που έχουν σχέση με την τέχνη,
- Συμμετοχή σε κοινωνικά δίκτυα που έχουν σχέση με τον αθλητισμό,
- Συμμετοχή σε κοινωνικά δίκτυα που έχουν σχέση με το περιβάλλον,
- Συμμετοχή σε κοινωνικά δίκτυα που έχουν σχέση με την θρησκεία,
- Δωρεές,
- Σημαντικότητα της θρησκείας,
- Βοήθεια προς τρίτους (ξένους),
- Οικογενειακές σχέσεις,
- Εθελοντισμός.

Τα ανωτέρω στοιχεία δεν έρχονται παρά να επιβεβαιώσουν μια θλιβερή πραγματικότητα. Η κοινωνική συνοχή στην χώρα μας ουσιαστικά δεν υφίσταται. Ο σεβασμός, η εμπιστοσύνη, η αγάπη προς τον πλησίον αποτελούν φανταστικές έννοιες.

Απλές καθημερινές συμπεριφορές το αποδεικνύουν:

Ο τρόπος με τον οποίο ο κάθε εξυπνάκιας οδηγός θα «χωθεί» στο φανάρι, ο αγενής που θα σε σπρώξει στα μέσα μαζικής μεταφοράς χωρίς να αρθρώσει την άγνωστη λέξη «συγγνώμη», ο πωλητής που θα σε κλέψει στο ζύγι στη λαϊκή ή με ταχυδακτυλουργικό τρόπο θα σου βάλλει 2-3 σάπια φρούτα, ο μοτοσικλετιστής που θα σε προσπεράσει από δεξιά και θα σε βρίσει και γιατί δεν έκανες στην άκρη να περάσει, ο γονιός που θα περιλούσει με κοσμητικά επίπεδα τον καθηγητή που

τόλμησε να καταστιάσει τον κανακάρη του, οι μειοψηφίες που θα καταλάβουν δρόμους, σχολεία, πανεπιστήμια και ό,τι τους βολεύει για να προωθήσουν τα συντεχνιακά τους συμφέροντα, ο καπνιστής που επιμένει να καπνίζει σε κλειστό χώρο αδιαφορώντας για τον κίνδυνο που προκαλεί στους συνανθρώπους του, ο κρατικός λειτουργός που εκμεταλλευόμενος τη θέση του λαδώνεται για να επιτελέσει το έργο του, ο αγρότης που θα στείλει στην κατανάλωση το φρεσκο-ψεκασμένο, με κάποιο δηλητήριο, ζαρζαβατικό του όταν ταυτόχρονα θα κόψει για την οικογένειά του από το «άλλο» (=ασφαλές) θερμοκήπιο, αποτελούν λιγοστά παραδείγματα της κοινωνικής αναισθησίας που μαστίζει την χώρα μας.

Μια χώρα που βασιλεύει, ο εγωισμός, η θρασύτητα, ο φασισμός και η λαμογιά. Μια χώρα που αδυνατεί να θέσει σε λειτουργία κοινωνικούς θεσμούς, αδυνατεί – ή δεν επιθυμεί- να παρέχει παιδεία (κι όχι μόνο μόρφωση) στα παιδιά της, αναδεικνύει μέσα από τα ΜΜΕ σε κοινωνικά πρότυπα κοινές πόρνες (πχ Τζούλια) και επιβραβεύει πράξεις φασισμού και αυτοδικίας (πχ αριστερά, συνδικαλιστές, μπλόκα, τρομοκρατία κλπ). Δυστυχώς, τα θλιβερά αυτά συμπεράσματα, που υποστηρίζονται και από τις σχετικές μελέτες, επιβεβαιώνουν πως η κρίση της χώρας μας δεν είναι μόνον οικονομική αλλά κατ' εξοχήν ηθική. Μια κρίση για την οποία ευθύνη έχουμε όλοι μας, όχι υποχρεωτικά στον ίδιο βαθμό.

Υπάρχει ελπίδα;

Όπως σε κάθε τραγωδία η κάθαρση δεν επέρχεται αυτόματα. Απαιτεί την κορύφωση του δράματος, μια διαδικασία που χαρακτηρίζεται από έντονο πόνο και δυστυχία. Την κάθαρση δεν την απαιτεί η ψυχική διάθεση του ατόμου αλλά η αντίληψη για δικαιοσύνη της κοινωνικής ομάδας. Δεν είναι τυχαίο εξ' άλλου το λαϊκό αίτημα για κάθαρση, ασχέτως αν σήμερα εστιάζεται μόνον στους πολιτικούς και εκφράζεται με την αποχή των πολιτών από τα δρώμενα του πολιτεύματος.

«Ἔστιν οὖν τραγωδία μίμησις πράξεως σπουδαίας και τελείας.... δι' ελέους και φόβου περαίνουσα την των τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν».

Ο ορισμός είναι του Αριστοτέλη, μόνο που η δική μας τραγωδία δεν παίζεται στο κλασσικό θέατρο αλλά στην ίδια τη ζωή. Και η παράσταση στην οποία ζούμε ετοιμάζεται να ρίξει τίτλους τέλους.

Να θυμίσουμε μόνον πως, στο κλασσικό θέατρο, καμιάς τραγωδίας η έκβαση δεν υπαγορεύεται από την συναισθηματική παραφορά των θεατών. Δεν γίνεται εκείνο που θα ήθελαν να γίνει αλλά εκείνο που πρέπει. Και κανείς τραγικός ποιητής δεν θα τολμούσε να παρουσιάσει λύσεις, που θα έρχονταν σε σύγκρουση με τις κοινωνικές αξίες της εποχής του. Για τους τραγικούς ήρωες οι θεατές μπορούσαν να διαθέτουν μόνον «έλεος» και «φόβο». Τίποτε άλλο.

6 / 2 / 11

Υπάρχει Μεσαίος Χώρος;

Ιδιαίτερη συζήτηση γίνεται τελευταία περί ύπαρξης ή μη του "Μεσαίου Χώρου". Ένας αμφιλεγόμενος πολιτικός όρος που αν και χρησιμοποιήθηκε ευρέως την τελευταία δεκαετία από την Νέα Δημοκρατία δεν έχει πείσει περί της ορθότητάς του ούτε τα ίδια της τα στελέχη. Ο όρος δεν χρησιμοποιείται για πρώτη φορά. Στην φιλοσοφία, κατά τον Αριστοτέλη, η *χρυσή τομή* (*golden mean*) αποτελεί το αρμονικό και αισθητικά βέλτιστο "μέσο" σημείο μεταξύ δύο άκρων. Στην Κινέζικη φιλοσοφία μια αντίστοιχη θεώρηση, το *Αξίωμα του Μέσου*, διατυπώθηκε από τον Κομφούκιο για να περιγράψει την μέση οδό μεταξύ δύο ακραίων επιλογών. Ο όρος στην σύγχρονη πολιτική σκηνή αναφέρεται για πρώτη φορά από τον Βρετανό Πρωθυπουργό Harold Macmillan το 1938 στο σύγγραμμά του *Ο Μεσαίος Δρόμος* (*The Middle Way*).

Εδώ και πολλές δεκαετίες, η συνηθισμένη άποψη για την πολιτική – δηλαδή ο νοητικός «χάρτης» που χρησιμοποιούμε σχεδόν όλοι, αναφορικά με τις πολιτικές πεποιθήσεις – συνίσταται στον μονοδιάστατο άξονα «αριστεράς-δεξιάς». Η άξονας αυτός παρίσταται γραφικά ως ακολούθως:

<----- αριστερά ----- κέντρο ----- δεξιά ----->

Όταν εμπλουτίζεται, ο άξονας αναπαριστάται και ως εξής:

<--- άκρα αριστερά (αναρχισμός) --- κομμουνισμός --- σοσιαλισμός --- κέντρο --- συντηρητισμός ---
 άκρα δεξιά --- φασισμός --->

Το μοντέλο αυτό, κατά την άποψη μου, είναι ιστορικά ξεπερασμένο και άκρως προβληματικό. Και αυτό διότι δεν παρέχει τη δυνατότητα τοποθέτησης για μεγάλες ομάδες πολιτών που δεν εμπίπτουν συνειδητά στην αριστερά, το κέντρο ή την δεξιά. Στην πραγματικότητα, αποκλείει όλους τους πολίτες που δεν θεωρούν πως οι χαρακτηρισμοί «αριστερός», «δεξιός», «σοσιαλιστής», «κεντρώος» περιγράφουν επακριβώς τις πεποιθήσεις τους.

Πέραν τούτου, το μοντέλο «αριστεράς-δεξιάς» είναι εξ ορισμού ανεπαρκές. Το μοντέλο αυτό υπονοεί πως, όταν κάποιος «υπερβαίνει τα εσκαμμένα» (δηλαδή ασπάζεται πλήρως) κάποια πολιτική ιδεολογία, καταλήγει – κατά περιέργο και ανεξήγητο τρόπο – στον φασισμό ή τον αναρχισμό (ή και στα δύο!). Ακολουθώντας τη συντηρητική ιδεολογία ως το λογικό της άκρο, καταλήγουμε στο φασισμό (δηλαδή τον Εθνικοσοσιαλισμό) ή την κυριαρχία της Αρείας Φυλής ή κάποια άλλη παρόμοια απολυταρχική θέση. Αντίστοιχα, ακολουθώντας την κεντρώα ιδεολογία ως το λογικό της άκρο, καταλήγουμε θεωρητικά στον αναρχισμό ή τον κομμουνισμό. Η εκλογίκευση αυτή είναι ασυνεπής και επιπλέον παραβλέπει κολοσσιαίες φιλοσοφικές διαφορές μεταξύ π.χ. του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού ή του συντηρητισμού και του φασισμού.

Επίσης, η ευθεία «αριστεράς-δεξιάς» δεν παρέχει χρήσιμες πληροφορίες για τις διαφορές μεταξύ των πολιτικών κατηγοριοποιήσεων. Δεν μας εξηγεί ποιες είναι οι σημαντικές διαφορές μεταξύ των φιλελεύθερων, των συντηρητικών, των φασιστών κλπ.

Το πραγματικό πολιτικό φάσμα της εποχής μας είναι πολύ πιο πολύπλοκο από το παραδοσιακό αυτό υπεραπλουστευμένο μοντέλο.

Πιστεύω πως μια πολύ πιο ακριβέστερη αναπαράσταση του πραγματικού, πολυδιάστατου σύγχρονου πολιτικού κόσμου δίδεται μέσω του πολιτικού χάρτη του μοντέλου Nolan (βλ. σχ. 1).

Δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά από τον David Nolan, σε άρθρο του με τίτλο «Ταξινόμηση και Ανάλυση των Οικονομικοπολιτικών Συστημάτων» στο τεύχος του Ιανουαρίου του 1971 του “The Individualist”, του μηνιαίου περιοδικού της Ένωσης για την Ατομική Ελευθερία (Society for Individual Liberty, SIL).

Σχ 1. Το διάγραμμα Nolan

Η κατηγοριοποίηση των πολιτικών ομάδων σύμφωνα με διάγραμμα του Nolan είναι η ακόλουθη:

Οι Φιλελεύθεροι, υποστηρίζουν την ελευθερία και το δικαίωμα επιλογής τόσο σε προσωπικά όσο και οικονομικά ζητήματα. Πιστεύουν πως μοναδικός σκοπός της κυβέρνησης είναι η προστασία των πολιτών από τη βία και τη διαφθορά. Τιμούν την ατομική ευθύνη και δείχνουν ανοχή απέναντι στην οικονομική και κοινωνική ποικιλομορφία.

Οι Αριστεροί-Σοσιαλιστές γενικά ενστερνίζονται το δικαίωμα της επιλογής σε προσωπικά ζητήματα, αλλά υποστηρίζουν την ύπαρξη ενός κέντρου λήψης αποφάσεων για οικονομικά ζητήματα. Αναμένουν από την κυβέρνηση να βοηθά τους μη προνομιούχους, στο όνομα της ισονομίας. Οι αριστεροί δείχνουν ανοχή στην κοινωνική ποικιλομορφία, αλλά επιδιώκουν τη λεγόμενη «οικονομική ισότητα».

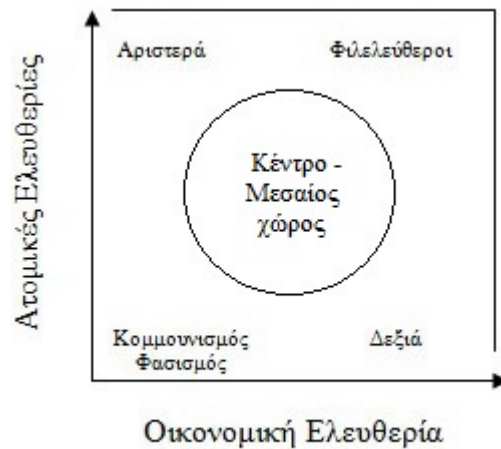
Οι Δεξιοί-Συντηρητικοί, προτιμούν το δικαίωμα της επιλογής αναφορικά με τα οικονομικά ζητήματα, αλλά επιζητούν επίσημα πρότυπα για τα προσωπικά ζητήματα. Τείνουν να υποστηρίζουν την ελεύθερη αγορά, αλλά συχνά ζητούν από την κυβέρνηση να προστατεύσει την κοινωνία από κατ' αυτούς απειλές για τα ήθη ή τον παραδοσιακό οικογενειακό ιστό.

Οι Απολυταρχικοί επιθυμούν από την κυβέρνηση να ασκεί σημαντικό έλεγχο στους πολίτες και την κοινωνία. Υποστηρίζουν τον κεντρικό σχεδιασμό και συχνά αμφισβητούν τη σημασία της ελευθερίας και του δικαιώματος στην επιλογή. Στο κατώτατο τμήμα του πίνακα, οι αριστεροί απολυταρχικοί καλούνται κομμουνιστές, ενώ οι απολυταρχικοί της δεξιάς ονομάζονται γενικά φασίστες (εθνικοσοσιαλιστές).

Ο Μεσαίος ή Κεντρώος Χώρος

Με βάση μεταγενέστερες εκδοχές του μοντέλου Nolan ο Μεσαίος ή Κεντρώος χώρος προσδιορίζεται σύμφωνα με το επόμενο τροποποιημένο διάγραμμα (βλ. σχ. 2). Αντιστοιχεί στους πολίτες που προτιμούν τον επιλεκτικό κρατικό παρεμβατισμό και εστιάζουν στις λεγόμενες «πρακτικές λύσεις»

για τα τρέχοντα προβλήματα. Τείνουν να αντιμετωπίζουν τα πολιτικά ζητήματα με διαλλακτικότητα. Πιστεύουν πως η κυβέρνηση αποτελεί ένα αποδεκτό μέσο ελέγχου της υπερβολικής ελευθερίας. Χαρακτηρίζονται δε, από ήπιο και μετριοπαθή πολιτικό λόγο και συμπεριφορά.

Σχ 2. Το διάγραμμα Nolan με απεικόνιση του «μεσαίου χώρου»

Φυσικά, οι αναφορές διαφόρων πολιτικών αναλυτών στο Μεσαίο ή Κεντρώο χώρο δεν σημαίνει ότι ταυτίζονται πάντα με την ανωτέρω θεώρηση, που προσωπικά υιοθετώ, όπως, αντίστοιχα, με τελείως διαφορετικό τρόπο ορίζουν κάποιοι τον φιλελευθερισμό ή τον σοσιαλισμό. Αυτό που πραγματικά έχει αξία, πριν κάποιος αναφερθεί σε συγκεκριμένες «πολιτικές ταμπέλες» είναι να βρίσκεται σε θέση να τις ορίσει τουλάχιστον μονοσήμαντα. Αποδεχόμενοι τον εκάστοτε ορισμό, μπορούμε στη συνέχεια να τον αξιολογήσουμε, να κρίνουμε και να σχολιάσουμε. Για να μπορεί να διενεργηθεί ένα αποτελεσματικός πολιτικός διάλογος θα πρέπει πρώτα να έχουν συμφωνηθεί οι ορισμοί, η ορολογία και οι πιθανές –αν υπάρχουν- παραδοχές.

Τελικά, το ζητούμενο δεν είναι τόσο οι «ταμπέλες» αλλά οι θέσεις που έκαστος πολίτης, αναλυτής ή πολιτικός οργανισμός πρεσβεύει. Συγκεκριμένες θέσεις π.χ. για το μέγεθος του κράτους και τα περιθώρια παρεμβατισμού του, τις ατομικές ελευθερίες, τον σεβασμό σε αξίες, αρχές, παραδόσεις κλπ. Από αυτές τελικά πρέπει να κρίνονται και οι εκάστοτε πολιτικές προτάσεις και όχι από προκαταλήψεις, αξιώματα και αφορεσμούς.

11 / 2 / 11

Ο βλαχο-φιλελευθερισμός του ΠΑΣΟΚ

Με αρκετή περίσκεψη και ιδιαίτερο προβληματισμό αναγκάστηκα να "εφεύρω" τον νεολογισμό "βλαχο-φιλελευθερισμός" για να περιγράψω την στρεβλή ψευδο-νεοφιλελεύθερη πολιτική του ΠΑΣΟΚ.

Πιστεύω ότι ο όρος περιγράφει με ακρίβεια την όψιμη πολιτική συμπεριφορά του κυβερνώντος κόμματος. Σύμφωνα με το διαδικτυακό λεξικό Βικιπαίδεια, ο όρος "βλάχο-" χρησιμοποιείται κυρίως μεταφορικά για κάποιον απολίτιστο, αμόρφωτο και χωρίς τρόπους.

Η μεταφορική χρήση του όρου επισημαίνει, στην περίπτωση μας, την προσπάθεια εφαρμογής μιας σειράς οικονομικών μέτρων που εισηγείται επί της αρχής το περίφημο "μνημόνιο" και καλείται να τα εξειδικεύσει και να τα εφαρμόσει μια κυβέρνηση τα στελέχη της οποίας ούτε τα κατανοούν και ούτε τα πιστεύουν.

Για του λόγου το αληθές, ο ίδιος ο Πρωθυπουργός στη συνεδρίαση του Εθνικού Συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ στη Θεσσαλονίκη (20/3/10) τόνιζε:

"Γι' αυτό και πήραμε αποφάσεις, που δεν θα λαμβάναμε ποτέ σε ομαλές συνθήκες, γιατί δεν ανταποκρίνονται στη δική μας πολιτική και ιδεολογική φυσιογνωμία, αλλά ζούμε σε εμπόλεμη κατάσταση."

Βεβαίως ο αφελής ακροατής θα ερωτούσε: *"Και ποιός σας εμπόδισε κε Παπανδρέου να λάβετε αποφάσεις για το ξεπέρασμα της κρίσης που να ανταποκρίνονται στη δική σας πολιτική και ιδεολογική φυσιογνωμία;"* Και θα συνέχιζε: *"Μήπως γιατί ο σοσιαλισμός δεν διαθέτει τα κατάλληλα όπλα για να αντιμετωπίσετε τα προβλήματα και έπρεπε να τα δανεισθείτε από τη φιλελεύθερη φαρέτρα;"*

Φυσικά, τέτοια παραδοχή ιδεολογικής ανικανότητας και αυτο-απαξίωσης του σοσιαλισμού δεν έχει ματαγίνει! Από τον Πρόεδρο, μάλιστα, της ίδιας της Σοσιαλιστικής Διεθνούς!

Είναι γεγονός πάντως, πως τα στελέχη του "σοσιαλιστικού" ΠΑΣΟΚ καλούνται να λειτουργήσουν σε ένα μη γνώριμο, γι' αυτούς περιβάλλον. Ένα περιβάλλον που επιβάλλει την μείωση των κρατικών δαπανών, την κατάργηση των διορισμών στο δημόσιο και ψαλίδισμα των κρατικών σπαταλών. Φυσικά, όλα αυτά δεν αποτελούν κάποια φιλελεύθερη (πόσο μάλλον νεοφιλελεύθερη) πολιτική, αλλά κοινή λογική. Τριάντα-έξι χρόνια αδιάλειπτου κρατισμού (με μικρή αλλά φωτεινή εξαίρεση την περίοδο 1991-1993) έχουν αφήσει ανεξίτηλο το στίγμα της παρακμής στην χώρα μας, στην οικονομία μας και, το χειρότερο, στην νοοτροπία μας.

Οι "ηττημένοι" του εμφυλίου κέρδισαν κατά κράτος την μάχη της προπαγάνδας μετατρέποντας αργά, αλλά σταθερά την χώρα μας σε ένα απέραντο κολχόζ.

Μια χώρα όπου όλοι οι πολίτες αναζητούν μια θέση στον κρατικό μηχανισμό ή στις ΔΕΚΟ, όπου ο δημόσιος τομέας γιγαντώνεται ασύστολα, όπου η ιδιωτική πρωτοβουλία και το κέρδος έχουν επικηρυχτεί από ανεπιθύμητες έως εγκληματικές πράξεις.

Μία χώρα όπου το κράτος αποτελεί τον ουσιαστικό ιδιοκτήτη των κατ' ευφημισμόν ιδιωτικών επιχειρήσεων απομυζώντας λαίμαργα τα κέρδη τους με πλήθος έμμεσων και άμεσων φόρων, με έκτακτες εισφορές, με αδιανόητα υψηλές προκαταβολές φόρων, με έναν διεστραμμένο και

διεφθαρμένο φοροεισπρακτικό μηχανισμό και με μια νομοθεσία που ρυθμίζει μέχρι και με το ποιό ωράριο θα λειτουργήσει μια επιχείρηση, πόσους εργαζόμενους θα απολύσει και τότε θα κάνει εκπτώσεις και προσφορές.

Μια χώρα όπου τα συνδικάτα υποκαθιστούν διοικήσεις, όπου συντεχνίες καταλύουν την δημόσια τάξη, όπου συγκροτημένες μειοψηφίες (βλ. ΠΑΜΕ) εκβιάζουν κοινωνικές ομάδες, όπου η καταστροφή της δημόσια περιουσίας στα ΑΕΙ θεωρείται ελευθερία έκφρασης και όπου ακόμη και η κοινή τρομοκρατία αποκτά ηθική νομιμοποίηση μέσω ενός αριστερού προσχηματικού λόγου.

Καλείται, λοιπόν, μια σοσιαλιστική κυβέρνηση να βάλει τάξη σε αυτό το χάος. Να εφαρμόσει, δηλαδή, αυτά που στον υπόλοιπο πολιτισμένο κόσμο θεωρούνται προφανή. Ακόμη κι εδώ υπάρχει οξύμωρο σχήμα. Η κυβέρνηση που καλείται να μας ξελασπώσει είναι αυτή που επί δεκαετίες εξέθρεψε τις αντιλήψεις και τις νοοτροπίες που μας οδήγησαν ακριβώς σε αυτό τον ξεπεσμό. Η ίδια κυβέρνηση, οι ίδιοι άνθρωποι, οι ίδιοι μηχανισμοί.

Τι σόι φιλελευθερισμό ελπίζουμε πως μπορούν να εφαρμόσουν οι "καθηγητές" του κρατισμού; Πως μπορούν να κατανοήσουν τους κανόνες της αγοράς οι "θεωρητικοί" των "προγραμματικών συμβάσεων"; Ποιά μέτρα για την ανάπτυξη να λάβουν οι "κήρυκες" της "ενοχοποίησης του κέρδους";

Κάθε προσπάθεια τους είναι καταδικασμένη να αποτύχει. Ουδείς ποτέ, ιστορικά, δεν έφερε σε πέρας, με επιτυχία, μια αποστολή στην οποία δεν πιστεύει. Η όποια συμμόρφωση με το "μνημόνιο" θα είναι περιστασιακή και προσωρινή. Αν δεν αρθούν οι αιτίες κατασπατάλησης του δημοσίου πλούτου, αν δεν απελευθερωθεί ουσιαστικά και πολυδιάστατα η αγορά, αν δεν ανατραπούν αρρωστημένες νοοτροπίες δεκαετιών, δεν πρόκειται να υπάρξει ουσιαστική ανάκαμψη. Ο *"βλαχο-φιλελευθερισμός"* της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ είναι καταδικασμένος να συναντήσει τον λαϊκίστικο *"κοινωνικό(sic) φιλελευθερισμό"* της αξιωματικής αντιπολίτευσης, στην κάλαθο των αχρήστων της σύγχρονης πολιτικής ιστορίας μας.

12 / 2 / 11

50 δις αποκρατικοποιήσεις σε 4 χρόνια... το άλλο με τον Τοτό το ξέρετε;

Στην χθεσινοβραδινή συνέντευξη της Τρόικας, μετά από μαραθώνια συνεδρίαση εννέα (9) ωρών με την κυβέρνηση, τα στελέχη της αποκάλυψαν πως την ερχόμενη τετραετία θα προχωρήσουμε σε αποκρατικοποιήσεις ύψους 50 δις ευρώ! Λίγο αργότερα ο κυβερνητικός εκπρόσωπος κάποιας άλλης κυβέρνησης -όχι προφανώς αυτής που συζητούσε και συμφωνούσε λίγο πριν- εγκαλούσε την τρόικα περί "ανάμειξης" στα εσωτερικά μας! Δεν επιθυμώ να σχολιάσω την κυβερνητική επίδειξη σχιζοφρένειας. Σε τελική ανάλυση αν είχαν τον "τσαμπουκά" ας διοργάνωναν οι ίδιοι την συνέντευξη τύπου, και ας μην άφηναν τους 3 υπαλλήλους της ΕΕ και του ΔΝΤ να βγάλουν το φίδι από την τρύπα, για να το παίζουν αυτοί -εκ των υστέρων και εκ του ασφαλούς- Ρομπέν των Δασών!

Το θέμα μας είναι η ουσία των χθεσινών ανακοινώσεων, δηλαδή τα 50 δις.

Να διευκρινίσω πως η άποψή μου είναι ότι πρέπει άμεσα να προχωρήσουμε σε αποκρατικοποιήσεις με προτεραιότητα στις ΔΕΚΟ (ΔΕΗ, μεταφορές κλπ φορείς του σκληρού πυρήνα των ελλειμμάτων) και σε αποκρατικοποίηση ή κλείσιμο εκατοντάδων άχρηστων δημοσίων οργανισμών/ινστιτούτων/φορέων κλπ, καθώς και την αναδιοργάνωση (re-engineering) του δημοσίου με κατάργηση ολόκληρων τμημάτων του κεντρικού κράτους.

Αυτά όμως αποτελούν μικρό τμήμα των 50 δις, αφού πλείστες εκ τω ανωτέρω δραστηριοτήτων είναι εξόχως ελλειμματικές και ουδείς σώφρων επενδυτής δεν θα έδινε έστω και 1 ευρώ για να τις αγοράσει (πχ ΟΣΕ).

Προφανώς 50 δις δεν μαζεύονται έτσι απλά.

Εκτός και αν...

Εκτός και αν κανείς εκποιήσει δημόσιο έδαφος, υπέδαφος, δικαιώματα ΑΟΖ, πολιτιστική κληρονομιά κλπ. Ακόμα και αυτό θα ήταν - υπό όρους - συζητήσιμο, έχοντας ένα σαφές business plan, και φυσικά μια ανοικτή δημόσια διαδικασία προσφορών. Για παράδειγμα, η, εκ των προτέρων, "πώληση" του Ελληνικού στο Κατάρ δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως μια διαφανής διαδικασία.

Πρέπει λοιπόν, οι κυβερνητικοί παράγοντες, με σαφήνεια να μας εξηγήσουν πως σχεδιάζουν να μαζέψουν σε 4 χρόνια 50 δις. Με βάση ποιά αποτίμηση και με ποιά business plan.

Και έστω ότι η αποτίμηση υπάρχει, θα περίμενα με ενδιαφέρον να ακούσω αν έχουν αποφασίσει την διαδικασία και αν έχουν εξασφαλίσει την ανοχή των εμπλεκόμενων μερών (εργαζόμενοι, συνδικάτα, τοπική αυτοδιοίκηση κλπ). Όταν, μάλιστα, τα τελευταία 4 χρόνια, εν μέσω της χειρότερης οικονομικής κρίσης της χώρας από τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, η μόνη αποκρατικοποίηση, που ολοκληρώθηκε επιτυχώς, ήταν της Ολυμπιακής το 2008 και αυτή από την προηγούμενη κυβέρνηση. Αναρωτιέμαι με τι κότσια η παρούσα, απροετοίμαστη, "σοσιαλιστική" κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ θα καταφέρει να αποκρατικοποιήσει, σε 4 μόλις χρόνια, δημόσια περιουσία 50 δις, τοποθετούμενη απέναντι στο βαθύ πράσινο κράτος του ΠΑΣΟΚ, του οποίου τα ίδια τα κυβερνητικά στελέχη αποτελούν σάρκα εκ σαρκός;

Και επιτέλους, ό,τι κι αν προτείνουν, ό,τι κι αν επιλέξουν ως βέλτιστο, αυτή τη φορά να μην υπογραφεί νύχτα από τον Παπακωνσταντίνου, αλλά να εγκριθεί από την Βουλή με την αυξημένη πλειοψηφία (180) όπως προβλέπει το Σύνταγμα για θέματα μείζονος σημασίας. Αν κάτι τέτοιο δεν καταστεί εφικτό ας οδηγηθούμε σε εκλογές.

Ας αποφασίσουμε, επιτέλους, οι πολίτες, συνειδητά αυτή τη φορά, για την τύχη μας και το μέλλον των παιδιών μας. Τουλάχιστον, έτσι, θα μας δοθεί η ευκαιρία να αναλάβουμε οι ίδιοι τις ευθύνες μας και να πάψουμε μια και καλή να ρίχνουμε ευθύνες, για την κακή μας μοίρα, στον έναν και τον άλλο (πλην ημών των ιδίων φυσικά).

13 / 2 / 11

Επιτακτική η ανάγκη για ένα νέο σύστημα κοινωνικών αξιών

Σε προηγούμενο άρθρο μου υπό τον τίτλο «Κοινωνική Αλληλεγγύη: Ο μεγάλος απών»[1] παρουσίασα μια σειρά από στοιχεία που αποδεικνύουν πως η κρίση στην χώρα μας δεν είναι μόνο οικονομική αλλά κυρίως ηθική. Ανέφερα πως ο κοινωνικός ιστός της χώρας μας έχει διαρραγεί και η κοινωνική αλληλεγγύη είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Αυτή η έλλειψη κοινωνικών συμπεριφορών αλληλεγγύης οδηγεί τους πολίτες σε ανασφάλεια, προκαλεί άγχος και εκνευρισμό, ενθαρρύνει επιθετικές και αντικοινωνικές συμπεριφορές και συμβάλλει ποικιλοτρόπως στην μείωση της ευτυχίας τους.

Στο σημερινό σημείωμα θα προσπαθήσω να «ισορροπήσω σε τεντωμένο σχοινί» προτείνοντας μια διέξοδο από την τωρινή δυσάρεστη πραγματικότητα. Η δυσάρεστη αυτή ατμόσφαιρα που μας περικλείει γίνεται αισθητή από όλους μας είτε όταν επιλέγουμε να παρακολουθήσουμε ειδήσεις, είτε όταν απλά περιδιαβαίνουμε στους δρόμους της πόλης μας. Αναφέρομαι σε αυτό που συχνά χαρακτηρίζουμε ως «μου χάλασε η διάθεση» κάθε φορά που εκτιθέμεθα στην αρνητική αυτή περιρρέουσα πραγματικότητα.

Η δυσάρεστη αυτή αίσθηση προκαλείται από αυτό που ονομάζουμε «θόρυβο». Δεν αναφέρομαι στον ακουστικό θόρυβο, αλλά χρησιμοποιώ τον όρο με την έννοια του στην «ηλεκτρονική». Τον «θόρυβο», που ορίζεται, ως το σύνολο της μη επιθυμητής ή ενοχλητικής ενέργειας που προέρχεται από, συνήθως τεχνητές, πηγές και που υπερκαλύπτει, αλλοιώνει ή εξαφανίζει ένα χρήσιμο σήμα, μια αρμονική κυματομορφή. Για παράδειγμα, ο καταιγισμός, η έμφαση και η επανάληψη αρνητικών ειδήσεων σε ένα δελτίο, εις βάρος της αντικειμενικής ενημέρωσης, αποτελεί «θόρυβο». Αντίστοιχα, η εκδήλωση αντικοινωνικών συμπεριφορών, η άσκηση ψυχικής και σωματικής βίας, ο ευτελισμός της ανθρώπινης αξιοπρέπειας από συντεταγμένες μειοψηφίες εις βάρος ανυπεράσπιστων πολιτών, εκτός από κατάφορη παραβίαση των δημοκρατικών τους δικαιωμάτων και των συνταγματικών τους ελευθεριών, αποτελεί εντονότατο «θόρυβο», υψηλής έντασης δυσαρμονία, που εξαφανίζει την ποιότητα ζωής αντικαθιστώντας την με έντονη δυσaréσκεια και σαφή ενόχληση.

Η μείωση έως και η εξαφάνιση αυτού του «θορύβου» πρέπει να αποτελέσει πρωταρχικό μας στόχο, αν επιθυμούμε την αύξηση των επιπέδων της ευτυχίας των πολιτών. Αυτό πρακτικά σημαίνει αύξηση της κοινωνικής αλληλεγγύης, μείωση εγωκεντρικών συμπεριφορών και σεβασμό στα ατομικά δικαιώματα. Για να επιτευχθούν οι απλοί αυτοί στόχοι χρειάζεται να συμφωνήσουμε σε απλές βασικές -κοινές- αρχές, που πολλοί θα τις χαρακτήριζαν ως «κοινή λογική»:

Πρώτη και αδιαπραγμάτευτη αρχή είναι αυτή της «Ελευθερίας της βούλησης».

Όλοι οι πολίτες έχουν το δικαίωμα να ασκούν απεριόριστα την ελευθέρια της βούλησης όσο αυτή δεν παραβιάζει την *δεύτερη* αρχή κοινωνικής συμπεριφοράς: Αυτή της «Μη Πρόκλησης Βλάβης».

Η αρχή αυτή θα μπορούσε να παραφρασθεί ως «να σέβεστε τους συμπολίτες σας όπως θα επιθυμούσατε να σέβονται και αυτοί εσάς». Ακριβώς σε αυτό το σημείο παρεμβαίνει το κράτος. Σύμφωνα με τον *Thomas Jefferson* ο σκοπός του κράτους είναι να «*αποτρέπει τους πολίτες από το να βλάπτουν ο ένας τον άλλον*»[2].

Η εφαρμογή της αρχής της «Μη Πρόκλησης Βλάβης» δεν εγγυάται μόνον την επικράτηση ειρήνης και κοινωνικής δικαιοσύνης μεταξύ των πολιτών, αλλά επεκτεινόμενη σε όλες τις εκφάνσεις της

καθημερινότητας (πχ επιχειρηματικότητα ή περιβάλλον) διασφαλίζει την ευγενή άμιλλα, την δημιουργική ανάπτυξη με σεβασμό στους φυσικούς πόρους και οδηγεί στην απόλυτη περιβαλλοντική προστασία.

Αν η κάθε κυβέρνηση σε τούτον εδώ τον τόπο επετύγχανε –έστω- την πλήρη εφαρμογή μόνον αυτής της αρχής, η κοινωνία μας σήμερα θα ήταν κατά πολύ πιο ευτυχισμένη.

Ως συνέπεια της εφαρμογής της απλής αυτής αρχής θα συνειδητοποιούσαμε πως «*η άσκηση των ατομικών δικαιωμάτων δεν μπορεί να τίθεται υπό την κρίση της πλειοψηφίας*». Για παράδειγμα αν σε μία κοινωνία η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών επιθυμεί να καπνίζει στους δημόσιους χώρους, ο σχετικός νόμος περί καπνίσματος σε δημόσιους χώρους δεν μπορεί να αντικατοπτρίζει την επιθυμία της πλειοψηφίας. Και αυτό διότι αφού το παθητικό κάπνισμα, αποδεδειγμένα, βλάπτει την υγεία, παραβιάζεται η προαναφερθείσα αρχή της «*Μη Πρόκλησης Βλάβης*». Σε μια ώριμη κοινωνία η απαγόρευση του καπνίσματος στους δημόσιους χώρους δεν χρειάζεται να είναι αποτέλεσμα πειθαρχικής επιβολής κάποιου νόμου, αλλά θα έπρεπε να αποτελεί συνειδητή επιλογή έκφρασης σεβασμού των καπνιστών προς το δικαίωμα της προστασίας της υγείας των συμπολιτών τους, που επιλέγουν να μην καπνίζουν.

Η εφαρμογή αυτής της αρχής, υπό την προϋπόθεση της πλήρους και αναλυτικής εξειδίκευσής της σε όλες τις εκφάνσεις της καθημερινότητάς μας, ουσιαστικά θα οδηγούσε σε μια πλήρη ανατροπή των αντικοινωνικών συμπεριφορών, φασιστικών πρακτικών και εγωκεντρικών πολιτικών. Η εφαρμογή της απαιτεί αυξημένη κοινωνική υπευθυνότητα και ισχυρό αίσθημα αλτρουισμού.

Απαιτεί, πρώτα απ' όλα, την πολιτική ηγεσία να δίνει η ίδια το παράδειγμα στους πολίτες νομοθετώντας με σύνεση και υιοθετώντας, στην πράξη, τις ανωτέρω αρχές.

Απαιτεί την ύπαρξη αυστηρών μηχανισμών τήρησης των νόμων και διασφάλισης πως ουδείς θα δύναται να παρεκτραπεί από τις ανωτέρω αρχές επιβάλλοντας με ψυχική ή και σωματική βία σε τρίτους τις προσωπικές του επιλογές.

Απαιτεί την εκ βάθρων αναδιάρθρωση τους συστήματος παιδείας μας το οποίο θα πρέπει κατά προτεραιότητα να εστιάζει στην ηθική εκπαίδευση των παιδιών μας με βάση το αξιακό αυτό μοντέλο, παράλληλα με την όποια παροχή γνώσεων.

Απαιτεί, τέλος, την συνειδητή συμμετοχή όλων των πολιτών στην αποδοχή ενός δημόσιου «*Συμφώνου Ηθικής Αναγέννησης*», που να διέπεται από τις ανωτέρω αρχές, υπό την μορφή ενός νέου κοινωνικού συμβολαίου, με κοινό στόχο την δυναμική επανεκκίνηση της χώρας μας, την πραγματική αναγέννηση ενός ολόκληρου λαού.

[1] «*Κοινωνική Αλληλεγγύη: Ο μεγάλος απών*», 29/1/11, Blog ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΔΥΝΑΜΙΣ (http://ganast.blogspot.com/2011/01/blog-post_29.html)

[2] Thomas Jefferson, *First Inaugural Address*, March 4, 1801

17/2/11

Σκουπιδότοποι ψυχών

Είναι γνωστή η επικρατούσα νοοτροπία του νεοέλληνα *"μακριά από το σπίτι μου κι όπου θέλουν ας είναι"*. Μια σύγχρονη άποψη ζωής που κυριαρχείται από έντονο *"αλτρουισμό"* και διάχυτη *"κοινωνική αλληλεγγύη"*. Είδαμε την νοοτροπία αυτή να παίρνει σάρκα και οστά με τους ΧΥΤΑ. Η υπόθεση της Κερατέας είναι απλά η κορυφή του παγόβουνου.

Η αριστερά, για πολλοστή φορά, έρχεται να ενισχύσει διχαστικά σύνδρομα οδηγώντας συνειδητά τους πολίτες σε διαίρεση και την χώρα σε παράλυση. Από ανέκαθεν, εξ' άλλου, μερίδα της αριστεράς επένδυε προς ίδιον όφελος σε τέτοιου τύπου πολιτικές, σταδιοδρομώντας στον στίβο του εμφύλιου διχασμού, της ανυπακοής στους νόμους και της πρόκλησης κοινωνικής αναταραχής.

Το σημείωμα αυτό έρχεται να κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου για ένα αντίστοιχης σημασίας πρόβλημα που θα προκύψει άμεσα. Στην οριοθέτηση των χώρων υποδοχής λαθρομεταναστών. Το ρίσκο αυτή τη φορά είναι μεγαλύτερο από αυτό της ελλιπούς διαχείρισης απορριμμάτων. Διότι στην εξίσωση, αυτή τη φορά, εισέρχονται, μεταξύ άλλων, και μεταβλητές όπως η ακροδεξιά, τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο πολιτικός ακτιβισμός, η κοινωνική ασφάλεια και η διεθνής εικόνα της χώρας. Η επίλυση της εξίσωσης δεν είναι απλή ούτε εύκολη. Ο κίνδυνος να οδηγηθούμε σε κοινωνικό αδιέξοδο και σύγκρουση είναι μεγαλύτερος από ποτέ...

Όσο μεγάλος είναι και ο κίνδυνος να οδηγηθούμε σε *"σύγχρονα ξερονήσια"* πολιτικά και κοινωνικά μη διαχειρίσιμους *"σκουπιδότοπους ψυχών"*.

24 / 2 / 11

Μια "επαναστατική" μορφή απεργίας

Το δημοσίευμα αυτό το συνέταξα περίπου ένα χρόνο πριν, με αφορμή την "γενική" απεργία της 20ης Μαΐου 2010 και το δημοσίευσα τότε στην σελίδα μου στο fb. Σήμερα, το αναδημοσιεύω, βρίσκοντας το τόσο επίκαιρο όσο και τότε:

Πραγματικά, σε μια τόσο δύσκολη καμπή για την χώρα και τους πολίτες της αναρωτιόμαστε τι εξυπηρετούν αυτές οι απαρχαιωμένες μορφές "πάλης". Ας προσπεράσουμε για λίγο τις κομπλεξικές αγκυλώσεις της αριστεράς και των θιασωτών της κι ας αναλογιστούμε τις συνέπειες αυτών των μηχανισμών διαμαρτυρίας:

Πρακτικά, η απεργία δεν είναι κατ' ουσία γενική, αλλά περιορίζεται στον δημόσιο τομέα και στις ελεγχόμενες από το δημόσιο επιχειρήσεις. Αλλά ακόμη κι εκεί πολλοί εργαζόμενοι δεν απεργούν και από όσους δεν προσέρχονται στην εργασία τους αρκετοί δηλώνουν άδεια. Φυσικά, τα στοιχεία αυτά ποτέ δεν βλέπουν το φως της δημοσιότητας.

Αποτελεί, επίσης, πάγια πρακτική των συνδικαλιστών σε πολλούς οργανισμούς να απαγορεύουν με φασιστικό τρόπο, την είσοδο όσων επιθυμούν να εργασθούν στους χώρους εργασίας τους. Αν δε κάποιος τολμήσει να ασκήσει το δικαίωμα στην εργασία θα αντιμετωπίσει τη χλεύη των "δημοκρατών" συναδέλφων του και αν επιμείνει "όπου δεν πέπτει λόγος πέπτει ράβδος". Πρακτικά, η αριστερά έχει επιβάλλει πρωτόγονες συνθήκες ζούγκλας, στους δημόσιους οργανισμούς, όπου επικρατεί ο σκοταδισμός του μεσαίωνα και ο σταλινικός φασισμός στην χειρότερη έκφραση τους.

Όσοι τώρα εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα για να φτάσουν στις εργασίες τους θα επιβαρυνθούν είτε με το κόστος για ταξί, ή θα χρησιμοποιήσουν αντί της -εκβιαστικά απεργούσας- δημόσιας συγκοινωνίας το ιδιωτικό τους αυτοκίνητο επιβαρυνόμενοι με το κόστος στάθμευσης -για τους εργαζόμενους στο κέντρο- και μολύνοντας και το περιβάλλον με τους ρύπους της υπερβολικής κίνησης.

Στο όλο αλαλούμ προστίθεται η απονέκρωση του περιοχών όπου διοργανώνονται οι πορείες με τα γνωστά αποτελέσματα ταλαιπωρίας των εργαζομένων και κατοίκων, την εξόντωση του τζίρου των εμπορικών καταστημάτων, τους βανδαλισμούς και προσφάτως την απώλεια αθώων ζωών.

Συνοψίζοντας, οι απεργίες, σήμερα, το μόνο που επιτυγχάνουν είναι να ταλαιπωρούν τους πολίτες, να προκαλούν έμμεσα και άμεσα οικονομική και μόνο επιβάρυνση της χώρας, να δυναμιτίζουν την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων, να διακυβεύουν την τρωθείσα δημόσια εικόνα της χώρας στο εξωτερικό και να τροφοδοτούν τον έρποντα φασισμό της ελληνικής αριστεράς.

Για τους ανωτέρω λόγους προτείνω έναν νέο "διαφορετικό" και ριζοσπαστικό τρόπο της δημόσιας έκφρασης της δυσφορίας των εργαζομένων στην εκάστοτε κυβερνητική πολιτική:

"Απεργούμε εργαζόμενοι"

Με το προτεινόμενο σύστημα, την ημέρα της γενικής απεργίας, όσοι επιθυμούν να απεργήσουν προσέρχονται κανονικά στην εργασία τους και δουλεύουν κανονικά το ωράριο τους.

Όμως οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, εθελοντικά, δηλώνουν στην επιχείρηση ή τον οργανισμό τους ότι απεργούν.

Και όπως σε κάθε απεργία ο μισθός τους περικόπτεται.

Η περικοπή αυτή για όσους εργάζονται στον δημόσιο τομέα λειτουργεί υπέρ της μείωσης των δημοσίων ελλειμμάτων, ενώ για όσους εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα λειτουργεί υπέρ της βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων.

Κάθε εταιρεία ή οργανισμός ανακοινώνει αυθημερόν, δημοσίως, το ποσοστό των *"απεργών εν εργασία"*.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, στα οποία εφαρμόζεται το ίδιο σύστημα, όλη τη μέρα εκπέμπουν σε εθνικό δίκτυο με την δομή του τηλε-μαραθωνίου, παρουσιάζοντας, επώνυμα, ανά επιχείρηση και οργανισμό, τα ποσοστά συμμετοχής στην απεργία καθώς και τα συγκεντρωτικά νούμερα. Προβάλλουν, επίσης, τους οργανισμούς με τα μεγαλύτερα ποσοστά, με ρεπορτάζ από όλη τη χώρα όπου παρουσιάζουν τα αιτήματα των απεργών.

Το προτεινόμενο σύστημα απεργίας, αποτελεί την έκφραση ευθύνης και σεβασμού των εργαζομένων στην προσπάθεια που καταβάλλεται για την διάσωση της χώρας από την χρεοκοπία. Η, δε, εθελοντική εισφορά τους σε εργασία αμείβεται μέσω της προβολής της από τα ΜΜΕ. Ενθαρρύνεται, έτσι, η άμιλλα μεταξύ των εργαζομένων διαφορετικών οργανισμών και επιχειρήσεων στο ποιός θα επιδείξει υψηλότερο επίπεδο κοινωνικής ευθύνης και προβάλλονται με τον καλύτερο τρόπο οι διεκδικήσεις τους, καθώς και η έκφραση της δυσαρέσκειάς τους.

Μια τέτοια πρωτοποριακή μορφή απεργίας από μόνη της θα προκαλέσει την παγκόσμια προσοχή, θα αποτελέσει αντικείμενο συγκριτικής προτυποποίησης (benchmarking) και θα εκπέμψει ισχυρότατο μήνυμα εθνικής σύμπνοιας και υπευθυνότητας.

Το μήνυμα θα είναι πολλές φορές πιο ισχυρό από το ξήλωμα των πεζοδρομίων.

Θα το τολμήσουμε;

27/2/11

Απέτυχε πράγματι το μνημόνιο;

Οι πρόσφατες διαβουλεύσεις για την επέκταση του χρόνου αποπληρωμής του ελληνικού χρέους σε συνδυασμό με την ανάγκη για νέα πρόσθετα μέτρα και ουσιαστική επιμήκυνση του μνημονίου μέχρι το 2015 έχουν δώσει την αφορμή για μια έντονη πολιτική αντιπαράθεση στο εσωτερικό της χώρας. Έχει ανάψει ήδη για τα καλά η κουβέντα περί της αποτυχίας ή μη του μνημονίου. Το μέτωπο των αντιμνημονιακών συντρόφων (ΝΔ-ΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ) βρίσκουν αφορμή να ξεσπαθώσουν, για άλλη μια φορά κατά του μνημονίου, επικαλούμενοι την δικαίωση των θέσεών τους. Η κυβέρνηση προσπαθεί άκομψα να μειώσει στο ελάχιστο το πολιτικό κόστος των νέων σκληρών μέτρων που σχεδιάζει, αδυνατώντας να αντλήσει έστω και την παραμικρή κατανόηση από μεγάλη μερίδα των δικών της στελεχών. Εξ' άλλου δεν θα περίμενε κανείς τίποτα το διαφορετικό όταν ο ίδιος ο πρωθυπουργός δημοσίως δηλώνει πως εφαρμόζει μέτρα κατ' ανάγκην, μέτρα που είναι αντίθετα με την ιδεολογία του, μέτρα κατά των οποίων θα κατέβαινε, ευχαρίστως, κι αυτός στους δρόμους για να διαμαρτυρηθεί!

Μέσα σε αυτό το σχιζοφρενές περιβάλλον, η ύφεση συνεχίζεται ακάθεκτη καθλώνοντας την οποιαδήποτε αναπτυξιακή μας ελπίδα, το πετρέλαιο παίρνει την ανηφόρα εξ' αιτίας της αναδιάταξης του πολιτικού σκηνικού, που λαμβάνει χώρα στη Μέση Ανατολή, επιδεινώνοντας το κόστος παραγωγής μας και η χώρα δέχεται ένα «τσουνάμι» λαθρομεταναστών, που αλλοιώνει την εθνική μας ομοιογένεια και δυναμιτίζει μέχρι κι ακόμη αυτή την εσωτερική μας ασφάλεια.

Απέτυχε, λοιπόν το μνημόνιο; Αδίκως η κυβέρνηση και οι πολίτες μέσω των θυσιών τους επένδυσαν σε αυτό; Και αν κάτι τέτοιο ισχύει, ποιες είναι οι επιλογές μας;

Μια επιπόλαιη ανάγνωση των γεγονότων θα συνέτεινε στο συμπέρασμα πως για να υπάρχει ανάγκη επέκτασης του μνημονίου, μάλλον τούτο απέτυχε. Αν όμως διερευνήσουμε, με περισσότερη προσοχή, τα γεγονότα, αν διαβάσουμε προσεκτικά τις απαιτήσεις του μνημονίου και τις αντιπαραβάλουμε με τα αντίστοιχα μέτρα που ελήφθησαν, τότε θα καταλήξουμε σε ένα διαφορετικό συμπέρασμα: Αυτός που απέτυχε δεν ήταν το μνημόνιο, αλλά η κυβέρνηση. Με απλά λόγια, η κυβέρνηση απέτυχε να εφαρμόσει τις επιταγές του μνημονίου.

Ας δούμε, βήμα προς βήμα, πως τεκμαίρεται αυτό το συμπέρασμα. Το μνημόνιο καλούσε εξ' αρχής για μείωση των δαπανών του κράτους μέσω της μείωσης του μεγέθους του. Τι έπραξε η κυβέρνηση; Κράτησε το μέγεθος του κράτους ανέγγιχτο μειώνοντας τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων. Γιατί έκαμε αυτή την επιλογή; Διότι η κυβέρνηση είναι μια κυβέρνηση σοσιαλ-κρατιστών πολιτικών εθισμένων στο μεγάλο κράτος, με συμφέροντα, εξαρτήσεις και «πλοκάμια» σε αυτό. Αδυνατούν να διανοηθούν, πόσο μάλλον να εφαρμόσουν, την πλήρη αποκρατικοποίηση των ΔΕΚΟ, το κλείσιμο δημοσίων φορέων, ινστιτούτων, οργανισμών και λοιπών κρατικών παραμάγαζων.

Ας προσεγγίσουμε, λοιπόν, τα αποτελέσματα των κυβερνητικών επιλογών αναφορικά με την εφαρμογή του επιταγών μνημονίου με ένα πρακτικό, κατανοητό, παράδειγμα. Πριν 3 χρόνια αποκρατικοποιήθηκε η Ολυμπιακή Αεροπορία. Όσο η ΟΑ παρέμενε υπό κρατική ιδιοκτησία δημιουργούσε δημόσιο έλλειμμα περίπου 1 εκ. ευρώ την ημέρα. Το 70% των δαπανών της κατευθυνόταν, όπως και στις περισσότερες ΔΕΚΟ, σε αμοιβές προσωπικού. Με την αποκρατικοποίηση της ΟΑ το κράτος είχε ετήσιο όφελος τα 365 εκ. του ελλείμματος συν τους όποιους φόρους από τη λειτουργία της νέας ιδιωτικής Ολυμπιακής. Αν η ΟΑ παρέμενε κρατική, με τον τρόπο που η κυβέρνηση εφάρμοσε το μνημόνιο, τι θα συνέβαινε; Θα μειώνονταν οι μισθοί των

υπαλλήλων της κατά ένα 20%, δηλαδή το συνολικό της έλλειμμα θα ανήρχετο σε 313,9 εκ. ευρώ ($=365-20\% \times 70\% \times 365$). Άρα, ενώ με την πλήρη αποκρατικοποίηση το δημόσιο μηδένισε τα ελλείμματα (μείωση 100%) και έχει και έσοδα από φόρους, με την πολιτική ΠΑΣΟΚ το έλλειμμα θα παρέμενε στο ύψος των 313,9 εκ. ευρώ (μείωση 14%).

Το ίδιο συμβαίνει παντού. Σε όλες τις ΔΕΚΟ, δημόσιους φορείς, ινστιτούτα, οργανισμούς κλπ το ΠΑΣΟΚ επέλεξε την οδό της διατήρησης του κράτους άρα και των ελλειμμάτων του. Ακόμη κι εκεί που μείωσε την δραστηριότητα κάποιου οργανισμού (ΟΣΕ), μετάταξε το προσωπικό σε άλλες δημόσιες θέσεις, ουσιαστικά μεταφέροντας το χρέος από την μια τσέπη του κράτους στην άλλη!

Τι όμως έπραξε η κυβέρνηση και στα άλλα μέτωπα-απαιτήσεις του μνημονίου;

Στις συλλογικές συμβάσεις εργασίας ακολούθησε μια καθαρά αντι-μνημονιακή πολιτική, καθ' υπαγόρευση των πράσινων συνδικάτων, κοροϊδεύοντας ουσιαστικά την τρόικα, τις επιχειρήσεις και τον ίδιο της τον εαυτό. Δεν υπήρξε καμία απελευθέρωση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, παρέμειναν τα εμπόδια στην αγορά εργασίας, καθώς κι οι κάθε φύσεως περιορισμοί σε κάθε μορφή εργασιακών σχέσεων πχ παροχής υπηρεσιών (μπλοκάκια), μερικής απασχόλησης, ποσοστώσεις απολύσεων κλπ. Οι ασφαλιστικές εισφορές παραμένουν σε δυσθεώρητα ύψη υποθηκεύοντας την ανταγωνιστικότητα των ελληνικών επιχειρήσεων. Η κυβέρνηση, ως άλλος Πόντιος Πιλάτος, νίπτει τας χείρας της και προσπαθεί να μειώσει το κόστος εργασίας μειώνοντας τις απόλυτες αμοιβές των εργαζομένων και όχι τις υπέρογκες επιβαρύνσεις των υπερτροφικών (δημοσίων φυσικά) ταμείων. Όσο για τις τερατώδους εμπνεύσεως κρατήσεις υπέρ τρίτων που κι αυτές επιβαρύνουν το κόστος παραγωγής των επιχειρήσεων, ούτε κουβέντα να γίνεται για την κατάργησή τους.

Έπραξε όμως η κυβέρνηση κάτι καλύτερο στα θέματα απελευθέρωσης επαγγελμάτων; Όλη η φασαρία για το τίποτα! Τα επαγγέλματα παραμένουν κατ' ουσίαν κλειστά σε πλήρη αντίθεση με το πνεύμα και το γράμμα του μνημονίου. Απελευθερώθηκαν μήπως τα κλειστά περιθώρια κέρδους; Δόθηκε πραγματική ελευθερία δημιουργίας φαρμακείων, δικηγορικών γραφείων ή συμβολαιογραφείων ανεξαρτήτως ποσόστωσης, μετόχων ή χωροταξίας; Η απάντηση είναι αρνητική. Τα κλειστά επαγγέλματα ζουν και βασιλεύουν! Και τούτη η κυβέρνηση εισήγαγε και νέα! Π.χ. αυτό του ενεργειακού επιθεωρητή που έρχεται να επιβάλλει δια νόμου ελάχιστο πλαφόν αμοιβών!

Να μην αναφερθούμε στην «μαϊμού» άρση του καμποτάζ, στην ανύπαρκτη απελευθέρωση των ωραρίων λειτουργίας των καταστημάτων, στην ανύπαρκτη αποδέσμευση από την υποχρέωση τήρησης συντεχνιακών ή επιμελητηριακών, σοσιαλιστικής εμπνεύσεως, ρυθμίσεων των αγορών (π.χ. περίοδος εκπτώσεων, ωράρια κλπ). Η αγορά εξακολουθεί να στενάζει υπό το απόλυτο καθεστώς της αυστηρής κρατικής ρύθμισης σ' ενός σοβιετικού τύπου οικονομικό μοντέλο.

Ποιο μνημόνιο, λοιπόν και σαχλαμάρες;

Ποιος εφάρμοσε το μνημόνιο και δεν το πήραμε χαμπάρι;

Αυτό που εφάρμοσε η κυβέρνηση ήταν μια φορομπηχτική λαίλαπα, ένα εκρηκτικό κοκτέιλ νέων και παλιών φόρων, περαιώσεων, εκτάκτων εισφορών, τακτικών εισφορών σε συνδυασμό με μια ισοπεδωτική μείωση των εισοδημάτων μισθωτών και συνταξιούχων. Αυτό που εφάρμοσε η κυβέρνηση ήταν η λογική του «*ό,τι βρούμε κι ό,τι αρπάξουμε*» αδιαφορώντας για τις όποιες συνέπειες έχουν οι ενέργειές της σε κοινωνικό και αναπτυξιακό επίπεδο. Εμπνεύσεις αδιάστατων σοσιαλιστών, ανίκανων πολιτικών, ανθρώπων χωρίς οίκτο και αγάπη για τους πολίτες των οποίων την τύχη ανέλαβαν να διαχειριστούν.

Αυτά είναι τα αποτελέσματα μια ανερμάτιστης πολιτικής, που ουδεμία σχέση έχει, τελικά, με αυτό που ονομάζουμε μνημόνιο. Η κυβέρνηση επέτυχε μια διεστραμμένη εφαρμογή ενός εργαλείου

(μνημόνιο) που σκοπό είχε την ανατροπή κατεστημένων λογικών, κρατικιστικών πρακτικών και συντεχνιακών δοβλετιών.

Πρακτικά, χάσαμε άλλα δύο χρόνια, αυξήσαμε το χρέος μας, ταλαιπωρήσαμε το λαό μας και δεν πετύχαμε καμία ουσιαστική μεταρρύθμιση. Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ απέτυχε να αναγνώσει το μνημόνιο που η ίδια υπέγραψε, απέτυχε να το εφαρμόσει έστω στοιχειωδώς και τέλος απέτυχε να οδηγήσει την χώρα ένα βήμα πλησιέστερα προς την ανάκαμψη. Το πρόβλημα δεν είναι το μνημόνιο, το πρόβλημα είναι η αδυναμία μιας κυβέρνησης σοσιαλ-κρατιστών να κατανοήσουν το πνεύμα του μνημονίου και να πράξουν αναλόγως. Η χώρα δεν έχει άλλο χρόνο για πειραματισμούς. Οι εναλλακτικές λύσεις μειώνονται συνεχώς. Το αυτό και οι κοινωνικές αντοχές και ανοχές.

Η Δεοντολογία ως απαραίτητο στοιχείο της εξόδου από την κρίση

Εισαγωγή

Η κρίση που μαστίζει σήμερα την χώρα μας μπορεί να χαρακτηριστεί ως πολυεπίπεδη. Δεν περιορίζεται, δηλαδή, μόνο στο οικονομικό επίπεδο, αλλά επεκτείνεται και στο ηθικό επίπεδο αφού κατά μεγάλο ποσοστό η οικονομική κρίση τροφοδοτείται από νοοτροπίες και συμπεριφορές που άπτονται επί αρχών και πρακτικών. Ως τέτοιες χαρακτηρίζονται συμπεριφορές όπως η φοροδιαφυγή, ο χρηματισμός δημοσίων λειτουργών, τα γνωστά «γρηγορόσημα», οι «στημένοι» διαγωνισμοί δημοσίων προμηθειών, το ρουσφέτι, οι αργομισθίες, η αναξιοκρατία, ο κομματισμός, η διαπλοκή, ο «ωχαδερφισμός», τα προσχηματικά κεκτημένα (π.χ. «μαϊμού» επιδόματα/υπερωρίες, συνδικαλιστικές αργομισθίες κλπ), το «μέσον», οι «εξυπηρετήσεις» και πλήθος άλλων νεοελληνικών πρακτικών οι οποίες έχουν πάρει, εδώ και καιρό, διαζύγιο από την ηθική.

Γίνεται έτσι αντιληπτό ότι η όποια απόπειρα ανάταξης της οικονομίας αναγκαστικά οφείλει να διέλθει από μια καθαρτήριο ηθική «αναγέννηση» της κοινωνίας και κυρίως του κράτους είτε αναφερόμαστε στο κεντρικό κράτος είτε στους διασυνδεδεμένους με αυτό οργανισμούς (τοπικής αυτοδιοίκησης, ΔΕΚΟ, ινστιτούτα κλπ.). Η ηθική αυτή αναγέννηση είναι εφικτή μόνο με την εισαγωγή αρχών και πρακτικών δεοντολογίας στις καθημερινές λειτουργικές διαδικασίες του κεντρικού και ευρύτερου δημόσιου τομέα. Ο στόχος της εισαγωγής αρχών και πρακτικών δεοντολογίας επιτυγχάνεται μέσω του σχεδιασμού, νομοθέτησης και εφαρμογής συστημάτων κοινωνικής ευθύνης.

Η εφαρμογή αρχών, συστημάτων και μηχανισμών διαχείρισης κοινωνικής ευθύνης στον ευρύτερο δημόσιο αν και αποτελεί μονόδρομο για την δεοντολογική διαχείρισή του σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να εφαρμοσθεί ως εναλλακτική μέθοδος της απαραίτητης δραστηρικής συρρίκνωσης του δημοσίου τομέα. Αντίθετα θα πρέπει να λειτουργήσει επικουρικά σε ένα ευρύ σχέδιο αναδιάρθρωσης (re-engineering) του δημοσίου που θα οδηγήσει σε ένα σαφώς μικρότερο κράτος που θα το χαρακτηρίζουν η αποτελεσματικότητα, η αποδοτικότητα και η δεοντολογία.

Ιστορική εξέλιξη

Ολοένα και περισσότερες κυβερνήσεις και οργανισμοί δημοσίων και ιδιωτικών συμφερόντων ανά τον κόσμο στρέφονται σήμερα σε οργανωτικές πρακτικές κοινωνικής ευθύνης, ώστε να μειώσουν ένα ευρύ φάσμα πολιτικών, επικοινωνιακών και επιχειρηματικών κινδύνων και να βελτιώσουν την εικόνα τους στην κοινωνία.

Στον ιδιωτικό τομέα κινητήριοι δύναμη των εταιρειών από την πρώιμη ακόμη εταιρική εξέλιξη ήταν η ανάγκη τους να είναι κερδοφόρες και να αυξάνουν το μερίδιό τους στην αγορά. Η ικανοποίηση των πελατών και η διείσδυση στην αγορά σε βάθος χρόνου, προσφέροντας προϊόντα και υπηρεσίες υψηλής ποιότητας, συνιστούσαν την εταιρική επιτυχία. Στο πλαίσιο αυτού του αγώνα για βελτίωση και επίδειξη μιας αξιόπιστης εικόνας, αναπτύχθηκαν από την δεκαετία του 1950 τα συστήματα διαχείρισης ποιότητας (QC, SPC, AQAP, ISO 9000, TQM, 6-Sigma κλπ).

Αργότερα, στα μέσα της δεκαετίας του 1980, αναπτύχθηκε κι ένας δεύτερος στυλοβάτης της εταιρικής επιτυχίας. Πρόκειται για την ανάγκη των εταιρειών να μειώνουν τις αρνητικές επιπτώσεις της λειτουργίας τους στο περιβάλλον. Έτσι αναπτύχθηκαν τα συστήματα περιβαλλοντικής

διαχείρισης (ISO 14001), τα οποία παρακολουθούν τη συμμόρφωση με τους αντικειμενικούς στόχους για μείωση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων. Το φαινόμενο του θερμοκηπίου, το πρωτόκολλο του Κιότο και η υπερθέρμανση του πλανήτη προβάλλονται συνεχώς από τα μέσα στις μέρες μας, γεγονός που αποδεικνύει πως το ενδιαφέρον και η ανησυχία για το περιβάλλον αυξάνονται.

Τα συστήματα αυτά μεταφέρθηκαν την δεκαετία του 1990 και σε «προοδευτικές» δημόσιες διοικητικές δομές στοχεύοντας στην βελτίωση της ποιότητας εξυπηρέτησης των πολιτών καθώς και στην ανταπόκριση στις ιδιαίτερα αυξανόμενες περιβαλλοντικές ευαισθησίες της κοινωνίας.

Την ίδια περίοδο οι –πολυεθνικές κυρίως– εταιρείες που εκτίθεντο περισσότερο στα αδιάκριτα βλέμματα των κρατικών ελέγχων και των media, άρχισαν να κατανοούν πως αν και τα ποιοτικά και περιβαλλοντικά διαχειριστικά συστήματα, που εφάρμοζαν, ήταν απαραίτητα για την επιτυχία τους, δεν αρκούσαν για να στηρίξουν την αιφόρο ανάπτυξή τους. Υπήρχαν σημαντικοί επιχειρηματικοί κίνδυνοι που ενέπιπταν στην κατηγορία της κοινωνικής ευθύνης και δεοντολογίας και η αιφόρος επιχειρηματική τους επίδοση θα κρινόταν από την δυνατότητα τους να ενσωματώσουν αυτά τα στοιχεία στο συνολικό πλάνο τους διαχείρισης κινδύνων.

Είναι η περίοδος όπου και η κοινωνία των πολιτών ευαισθητοποιείται σε θέματα «αρχών» και αρχίζει να τοποθετεί την διαφάνεια και την δεοντολογία στις πρώτες θέσεις των κριτηρίων αξιολόγησης των πολιτικών ηγεσιών. Μόλις το 2002 στις ΗΠΑ ψηφίζεται ένα σύνολο σχετικών αρχών γνωστό ως Sarbanes–Oxley Act, σε μια προσπάθεια της κυβέρνησης να διαχειρισθεί τις αντιδράσεις του κοινού που είχαν προκύψει από μια σειρά από σκάνδαλα (Enron, Tyco International, Adelphia, Peregrine Systems και WorldCom). Επίσης, σε διεθνές επίπεδο, αναπτύσσονται και τα πρώτα συστήματα διαχείρισης εταιρικής κοινωνικής ευθύνης (SA 8000, ISO 26000, Sedex Index).

Η δεοντολογία, πλέον, σήμερα αποτελεί αναπόσπαστη παράμετρο ενός συστήματος κοινωνικής ευθύνης είτε αυτό απευθύνεται σε επιχειρήσεις είτε σε δημόσιους οργανισμούς, είτε στην κεντρική κυβέρνηση αυτή καθ' εαυτή.

Είναι όμως οι δεοντολογικές αρχές σαφείς και συγκεκριμένες;

Εάν υπήρχε μια κοινή ομάδα παγκοσμίως αποδεκτών δεοντολογικών αρχών, οι οποίες θα εφαρμόζονταν σε όλες τις κουλτούρες, τις φιλοσοφίες, τις θρησκείες και τα επαγγέλματα, θα αποτελούσε ένα πολύτιμο πλαίσιο, στο οποίο θα μπορούσε να βασιστεί ο κάθε ενδιαφερόμενος οργανισμός που επιθυμεί να υιοθετήσει ένα τέτοιο μοντέλο. Δυστυχώς όμως, μια τέτοια κοινή παγκόσμια προσέγγιση δεν είναι εφικτή ακόμη.

Τι είναι η δεοντολογική συμπεριφορά;

Μια συνηθισμένη απάντηση στη «δεοντολογική κρίση» είναι η προτροπή για περισσότερες «δεοντολογικές ενέργειες», αλλά δυστυχώς υπάρχουν ελάχιστες ερμηνείες για το τι ακριβώς σημαίνει αυτό. Πολλά στελέχη της αγοράς πιστεύουν πως η δεοντολογική συμπεριφορά συνίσταται απλά στον καλό χαρακτήρα της ηγεσίας. Διαθέτοντας τις «σωστές αξίες» ή «ακέραιο χαρακτήρα», ο δεοντολογικός ηγέτης μπορεί να αποτελέσει παράδειγμα για τους υπόλοιπους και να αντισταθεί σε τυχόν πειρασμούς που ενδέχεται να παρουσιαστούν στο δρόμο του.

Χωρίς να υποβιβάζουμε τη σημασία του ακέραιου χαρακτήρα και των ορθών αξιών, πρέπει να τονίσουμε πως η πραγματικότητα της δεοντολογικής συμπεριφοράς είναι πολύ πιο περίπλοκη και εξαιτίας της διακυβεύονται πολύ περισσότερα συμφέροντα.

Στο παρελθόν εντόπισα κάποια από τα θεμέλια της έννοιας της «δεοντολογικής συμπεριφοράς», συνομιλώντας με επαγγελματίες, προερχόμενους από ένα ευρύ φάσμα επιχειρηματικών τομέων από διάφορες χώρες του κόσμου, σχετικά με τα προβλήματα της ηγεσίας σε ένα κόσμο ραγδαίων αλλαγών, όπως η παγκοσμιοποίηση, ο εκδημοκρατισμός και η καλπάζουσα τεχνολογική πρόοδος. Η προσωπική μου εμπειρία διαφέρει από την εικόνα, που επικρατεί στο ευρύ κοινό, π.χ. για τα στελέχη των επιχειρήσεων, το οποίο συχνά τα θεωρεί άπληστα, ανταγωνιστικά και επικεντρωμένα στο κέρδος. Στην πραγματικότητα τα περισσότερα ανώτατα στελέχη επιθυμούν απλά να είναι αποτελεσματικά στα καθήκοντά τους και να βελτιώνουν τόσο τις εταιρείες τους όσο και τον κόσμο γύρω τους, προσθέτοντας αξία και στους δύο, προς όφελος εκείνων που επηρεάζονται από τις δραστηριότητές τους.

Η προσωπική μου άποψη περί δεοντολογικής συμπεριφοράς λαμβάνει υπόψη τόσο την ηγεσία όσο και τα υπόλοιπα εμπλεκόμενα μέρη που συνδέονται με αυτή (προϊσταμένους, υφισταμένους, συνεργάτες κλπ), το περιβάλλον ή τις καταστάσεις που αντιμετωπίζει η διοίκηση και τα εμπλεκόμενα μέρη, τις διεργασίες του οργανισμού και τα αποτελέσματά τους. Τα διευθυντικά στελέχη αποτελούν κατά κύριο λόγο μέλη του ίδιου του οργανισμού τους καθώς και των υπόλοιπων μερών που διασυνδέονται με αυτόν. Με αυτή τους την ιδιότητα, οι στόχοι τους, το όραμα και οι αξίες τους επηρεάζουν το σύνολο του οργανισμού τους και τα εκάστοτε εμπλεκόμενα μέρη.

Οι δεοντολογικοί ηγέτες ενσαρκώνουν το στόχο, το όραμα και τις αξίες του οργανισμού τους, μέσα σε ένα πλαίσιο κατανόησης των δεοντολογικών αρχών. Είναι εκείνοι που διασυνδέουν τους στόχους του οργανισμού που διοικούν με εκείνους του προσωπικού τους εντός του οργανισμού και των εμπλεκόμενων μερών εκτός του οργανισμού.

Οι ηγέτες άρχουν με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργήσουν και να συντηρήσουν έναν ανοιχτό διάλογο, διασφαλίζοντας έτσι την θετική κατανόηση των διαφορετικών απόψεων και αξιών όλων των εμπλεκόμενων μερών. Είναι ανοιχτοί στις απόψεις και τις ιδέες των άλλων, επειδή κατανοούν πως οι ιδέες αυτές παρέχουν ευκαιρίες βελτίωσης στον ίδιο τον οργανισμό τους.

Είχα την τύχη να γνωρίζω πολλές ηγεσίες, που θα μπορούσαμε να τις χαρακτηρίσουμε ως δεοντολογικές. Το κοινό στοιχείο όλων αυτών είναι μια εις βάθος κατανόηση των δεοντολογικών αρχών, των αξιών και του χαρακτήρα που απαρτίζουν τον πυρήνα της συμπεριφοράς του οργανισμού τους. Αντιμετωπίζουν την εργασία τους σαν μια ευκαιρία βελτίωσης του οργανισμού τους και των εμπλεκόμενων μερών, η οποία τους επιτρέπει παράλληλα να εκπληρώσουν και τα προσωπικά τους όνειρα και φιλοδοξίες. Καταφέρνουν να εκτελούν με επιτυχία τα καθήκοντά τους εν μέσω περίπλοκων οργανωτικών και κοινωνικών δομών. Ωστόσο, η δεοντολογική τους βάση είναι εκείνη που διέπει τις σχέσεις τους με τους άλλους, τις δεξιότητες και τις διεργασίες που χρησιμοποιούν στην καθημερινή τους εργασία, την ανάλυση του περιβάλλοντός τους και την άποψή τους για τον ίδιο τους τον εαυτό.

Είναι σχετικά εύκολο για τον ηγέτη να τηρεί τις αρχές της δεοντολογίας. Αρκεί να αυτό-δεσμεύεται για να αξιολογεί την ατομική του συμπεριφορά και τις αξίες του, καθώς και την προθυμία και τη δύναμη να αποδέχεται τις ευθύνες για τις επιπτώσεις των πράξεών του τόσο σε τρίτους όσο και στον ίδιο του τον εαυτό. Οι «δεοντολογικές αρχές» είναι απαραίτητες, για να μπορεί να χαρακτηριστεί μια ηγεσία ως χρήσιμη στο σύγχρονο κόσμο. Οι δεοντολογικοί ηγέτες οφείλουν να εξετάζουν και να αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους για τις συνέπειες των πράξεών τους (στους πολίτες, στους πελάτες, στους προμηθευτές, στους υπαλλήλους, στην ευρύτερη κοινωνία και στα όποια άλλα εμπλεκόμενα μέρη). Εάν, για παράδειγμα, μια επιχείρηση ενδιαφέρεται μόνο για την

αξία των μετοχών της, η μόνη δεοντολογική αρχή που θα υφίστατο γι' αυτήν θα ήταν εκείνη προς τους μετόχους τους.

Ένας «δεοντολογικός» ηγέτης, πρέπει να είναι σε θέση να απαντήσει –τουλάχιστον στον εαυτό του– στα ακόλουθα ερωτήματα:

- 1) Ποιες είναι οι πιο σημαντικές αξίες και αρχές μου;
- 2) Το ημερολόγιό μου - δηλαδή οι δραστηριότητες, στις οποίες αφιερώνω χρόνο και προσοχή- αντικατοπτρίζει τις αξίες μου;
- 3) Ποιες θα έλεγαν πως είναι οι αξίες μου οι υφιστάμενοι και οι συνεργάτες μου;
- 4) Ποιους μηχανισμούς και διεργασίες εφαρμόζω, ώστε να διασφαλίζω πως οι αξίες μου παραμένουν συνεχώς εν ισχύ;
- 5) Τι θα μπορούσε να κάνει ή να μου ζητήσει να κάνω ο οργανισμός, για τον οποίο εργάζομαι, που θα με ανάγκαζε να παραιτηθώ για λόγους αρχής;
- 6) Τι θέλω να επιτύχω με το έργο μου;
- 7) Τι θέλω να λένε οι τρίτοι για το έργο μου, όταν φύγω από την θέση μου;
- 8) Μπορώ όταν επιστρέψω στο σπίτι μου να συζητήσω με τα παιδιά μου για τη δουλειά μου χρησιμοποιώντας την ως παράδειγμα, ώστε να τους διδάξω την έννοια της ηθικής;

Όταν προσεγγίζουμε την διοίκηση τόσο από οικονομικής όσο και από δεοντολογικής σκοπιάς ταυτόχρονα τότε στέλνουμε το μήνυμα πως «η δεοντολογία δεν αποτελεί απλά μια ομάδα σημαντικών κανόνων που δεν πρέπει να παραβιάζονται, αλλά πως αποτελεί ένα αναπόσπαστο κομμάτι της έννοιας της εργασίας.»

Πόσο αποτελεσματική μπορεί να είναι μια ομάδα αρχών;

Υπάρχουν πολλά εργαλεία διοίκησης για τη λήψη αποφάσεων, αλλά ελάχιστοι κανόνες που να υποδεικνύουν το ποιά προβλήματα ενδέχεται να επηρεάζονται από δεοντολογικά ζητήματα. Ωστόσο, αυτή η γνώση αποτελεί το πρώτο και κυρίαρχο βήμα, πριν από τη λήψη αποφάσεων. Ο εντοπισμός του δεοντολογικού πλαισίου ενός προβλήματος πρέπει να προηγείται κάθε προσπάθειας επίλυσής του.

Τα ηθικά διλήμματα σπανίως εμφανίζονται ως τέτοια. Συνήθως μας προσπερνούν πριν τα αντιληφθούμε ή δομούνται τόσο σταδιακά που μπορούμε να τα συνειδητοποιήσουμε μόνον κατόπιν εορτής – όπως η στάχτη που μένει, ακόμη κι όταν η φωτιά έχει σβήσει. Αλλά ποια είναι τα συμπτώματα που δείχνουν πως «κάπου υπάρχει φωτιά»; Το δεοντολογικό πλαίσιο είναι εκείνο που λειτουργεί ως ανιχνευτής πυρός.

Οι ακόλουθες αρχές προτείνονται ως οδηγοί για κάθε συνειδητή απόφαση της εκάστοτε ηγεσίας. ΔΕΝ αποτελούν απόλυτους κανόνες ή θέσφατες αξίες αλλά πηγάζουν από την λογική του ότι πρέπει απλά να ακολουθούμε τη διαίσθησή μας και να στηριζόμαστε στη «εσωτερική μας φωνή». Με μια πρώτη ματιά, οι αρχές αυτές μοιάζουν προφανείς και ίσως κοινότυπες ή υπεραπλουστευμένες. Ωστόσο, χρήσιμο είναι να θυμόμαστε πως στην δεοντολογική διαχείριση δεν στοχεύουμε στην καινοτομία αλλά σε πρακτικά εφαρμόσιμες τεχνικές.

Οι εν λόγω αρχές έχουν χωριστεί σε τρεις κατηγορίες, για περισσότερη ευκολία στην εφαρμογή τους:

- Ατομικές,

- Επιχειρησιακές και
- Παγκόσμιες αρχές δεοντολογίας.

Ατομικές αρχές δεοντολογίας

Η ατομική δεοντολογία είναι συνώνυμη της ηθικής, εφόσον και οι δύο αντανακλούν τις γενικότερες προσδοκίες από οποιοδήποτε μέλος οποιασδήποτε κοινωνίας, υπό οποιαδήποτε ιδιότητα. Πρόκειται για τις αρχές που προσπαθούμε να εμφυσήσουμε στα παιδιά μας και απαιτούμε να τηρούνται από τους συμπολίτες μας, χωρίς να χρειάζεται να εκφράσουμε αυτή την προσδοκία μας ή να την διατυπώσουμε με οποιονδήποτε τρόπο (θεωρούνται αυτονόητες).

Οι ατομικές δεοντολογικές αρχές περιλαμβάνουν:

- Ενδιαφέρον για την ευημερία των άλλων
- Σεβασμό στην αυτονομία των άλλων
- Εμπιστοσύνη και ειλικρίνεια
- Ηθελημένη συμμόρφωση με το νόμο
- Θεμελιώδη δικαιοσύνη
- Άρνηση αθέμιτης εκμετάλλευσης των άλλων
- Αγαθή προαίρεση
- Πρόληψη βλάβης

Επιχειρησιακές αρχές δεοντολογίας

Οι ηγεσίες επιφορτίζονται με περισσότερες δεοντολογικές ευθύνες από αυτές των απλών πολιτών. Για παράδειγμα, οι συντεχνίες και οι επαγγελματικές ενώσεις, από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα χρησιμοποιούσαν κώδικες δεοντολογίας που καθόριζαν συγκεκριμένες συμπεριφορές για τα μέλη τους, π.χ. οι συντεχνίες των τεχνιτών, των ιατρών, των δικηγόρων, των λογιστών, κλπ. Αυτοί οι κώδικες παρέχουν κανόνες δεοντολογίας και πρότυπα ηθικής συμπεριφοράς που βασίζονται στις επιχειρησιακές αρχές δεοντολογίας, οι οποίες περιλαμβάνουν:

- Αντικειμενικότητα,
- Αμεροληψία,
- Μη απόκρυψη στοιχείων,
- Εμπιστευτικότητα,
- Ειλικρίνεια,
- Δέουσα επιμέλεια,
- Αφοσίωση στις κοινές αξίες,
- Αποφυγή εμφανούς ή πιθανής σύγκρουσης συμφερόντων.

Ακόμη κι όταν δεν έχουν κωδικοποιηθεί, οι επιχειρησιακές δεοντολογικές αρχές θεωρείται ότι πρέπει να τηρούνται από την εκάστοτε ηγεσία, τα στελέχη, τους υπαλλήλους, τους συνεργάτες, κλπ. Εφαρμόζονται σε κάθε μορφής οργανωτική μονάδα όπως μια εταιρεία, ένα οργανισμός κερδοσκοπικός ή μη, μια κρατική υπηρεσία κλπ.

Παγκόσμιες αρχές δεοντολογίας

Οι παγκόσμιες αρχές δεοντολογίας αποτελούν την πιο αμφιλεγόμενη και τη λιγότερο κατανοητή από τις τρεις κατηγορίες αρχών. Καθώς η εφαρμογή τους επιδέχεται εναλλακτικές ερμηνείες, οι αρχές αυτές τείνουν να προκαλούν συναισθηματικές αντιδράσεις και έντονες διαφωνίες.

Οι Παγκόσμιες Αρχές Δεοντολογίας περιλαμβάνουν τις εξής:

- Παγκόσμια δικαιοσύνη (όπως αντικατοπτρίζεται στη διεθνή νομοθεσία)
- Η συλλογική κοινωνική ευθύνη προηγείται της ατομικής ευθύνης
- Σεβασμός στο Περιβάλλον - Περιβαλλοντική διαχείριση
- Αλληλεξάρτηση και ευθύνη για το σύνολο

Ο καθένας από εμάς επηρεάζει τον κόσμο απλά και μόνο μέσω της ύπαρξής του. Για το λόγο αυτό, είναι πάντα σοφό να τηρούμε μια παγκόσμια θεώρηση των πραγμάτων. Έτσι, ένα επιπλέον μέτρο ευθύνης προστίθεται σε οργανισμούς ή οργανώσεις με παγκόσμια επιρροή, όπως κυβερνητικές ή διεθνείς οργανώσεις. (Η εξουσία ενέχει ευθύνες, είτε το αποδεχόμαστε είτε όχι.) Ένα από τα βάρη της εκάστοτε πολιτικής ή επιχειρηματικής ηγεσίας είναι η θετική επίδραση στην κοινωνία και τα διεθνή θέματα. Μπορεί άραγε ένα άτομο, ένας οργανισμός ή ένα έθνος να μπορούν πραγματικά να χαρακτηρισθούν ως «επιτυχημένοι», όταν προκαλούν τον ανθρώπινο πόνο ή ανεπανόρθωτες περιβαλλοντικές βλάβες;

Κάθε σύγχρονο και ολοκληρωμένο πρότυπο επιτυχίας δεν μπορεί παρά να έχει συνυπολογίσει και την επίδραση των όποιων αποφάσεων της ηγεσίας στην ανθρωπότητα και την οικολογική ισορροπία της γης.

Συνύπαρξη των αρχών

Οι αρχές αυτές (ατομικές, επιχειρησιακές, παγκόσμιες) μπορούν να προσφέρουν μόνο καθοδήγηση. Υπάρχουν αναρίθμητες καταστάσεις, για τις οποίες δεν θα μπορεί να βρεθεί μια εύκολη λύση και οι αρχές αυτές απλά θα χρησιμοποιηθούν ως οδηγός για να αφυπνίσουν τη συνείδησή μας ή να καθοδηγήσουν τις αποφάσεις μας.

Πρέπει να σημειωθεί πως στην πράξη οι ατομικές δεοντολογικές αρχές συχνά υπερισχύουν των επιχειρησιακών ή των παγκόσμιων. Για παράδειγμα, ακόμη κι όταν κρίνουμε μια οργανωτική δομή (εταιρεία, οργανισμός, κρατική υπηρεσία) για την κοινωνική υπευθυνότητά της, την κρίνουμε ως προς κάποιες προσωπικές δεοντολογικές μας αρχές που χρησιμοποιούμε ως κριτήριο αναφοράς. Για παράδειγμα μπορεί να θεωρήσουμε ότι οι μιας δωρεές μιας επιχείρησης για φιλανθρωπικούς σκοπούς εξυπηρετούν τα συμφέροντα της κοινωνίας, αλλά στην πραγματικότητα χάνουν την όποια σημασία τους, εάν η εταιρεία δεν έχει επίσης αναλάβει μέτρα για τη μείωση των βλαβών που προκαλούνται από τη βασική επιχειρηματική της δραστηριότητα (π.χ. μόλυνση υδροφόρου ορίζοντα από χημικά απόβλητα).

Επίσης, αρκετά συχνά κάποιες ηθικές αρχές έρχονται σε αντίθεση με κάποιες άλλες. Ας υποθέσουμε πως ένας επιστήμονας αναγκάστηκε από ένα διεφθαρμένο στρατιωτικό δικτατορικό καθεστώς να σχεδιάσει ένα όπλο βιολογικού πολέμου. Εφόσον το πρόγραμμα είναι αυστηρά απόρρητο, τυπικά αποτελεί υποχρέωσή του να διατηρήσει τον εμπιστευτικό του χαρακτήρα. Ωστόσο, αν του δινόταν η δυνατότητα κι ενημέρωνε τους παρατηρητές του Ο.Η.Ε., τότε οι παγκόσμιες και προσωπικές δεοντολογικές αρχές θα δικαιολογούσαν την αποκάλυψη των απόρρητων πληροφοριών, με στόχο

την προστασία της γενικότερης ευημερίας της ανθρωπότητας. (Συγκρίνετε την περίπτωση αυτή με την πώληση απόρρητων πληροφοριών για προσωπικό όφελος). Παρόλα αυτά, ο επιστήμονας βρίσκεται αντιμέτωπος με μια δύσκολη απόφαση, εφόσον τόσο ο ίδιος όσο και η οικογένειά του μπορούν να υποστούν σοβαρές συνέπειες μετά από μια τέτοια αποκάλυψη.

Οι δεοντολογικές αρχές σε αντιδιαστολή με τους απόλυτους κανόνες και την καθολικότητα

Είναι, επίσης, ιδιαίτερα δελεαστικό να εφαρμόσει κανείς τις δεοντολογικές αρχές επιλεκτικά π.χ. στους κοντινούς συγγενείς του, τους συμπατριώτες του, τα μέλη της ίδιας φυλής ή του ίδιου φύλου κλπ. Η πρακτική αυτή καλείται ευνοιοκρατία. Η Μαφία εκτελεί απάνθρωπες πράξεις, αλλά διαθέτει έναν αυστηρό κώδικα τιμής εντός της ίδιας της «φαμίλιας», όπου η αξιοπιστία έχει υψηλή αξία και υπάρχει ένα ισχυρό (αλλά διεστραμμένο) αίσθημα δικαιοσύνης. Επίσης, πολλοί εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου, που δεν θα είχαν κανέναν ενδοιασμό να διαπράξουν μια ληστεία, ποτέ δεν θα λήστευαν κάποιον συγγενή τους.

Ο περιορισμός της εφαρμογής των δεοντολογικών αρχών μειώνει την αξία τους. Πρέπει να εφαρμόζονται αδιακρίτως. Υπάρχουν επίσης επιλεκτικές παραβάσεις των αρχών αυτών, τις οποίες η κοινωνία αποδέχεται. Ο φόνος είναι παράνομος, εκτός κι αν εκτελείται στο πλαίσιο (ενός δίκαιου) πολέμου. Δεν πρέπει να λέμε ψέματα, εκτός κι αν μιλάμε σε ένα παιδί για τον Άγιο Βασίλη. Και ούτω καθεξής.

Αυτές οι ερμηνευτικές διαφοροποιήσεις οδηγούν ενίοτε τους ανθρώπους στο συμπέρασμα πως δεν υπάρχουν παγκόσμια δεοντολογικά πρότυπα και πως η δεοντολογική ευθύνη εξαρτάται από το εκάστοτε πολιτισμικό καθεστώς. Πρόκειται για ένα επικίνδυνο συμπέρασμα, το οποίο μας απαλλάσσει από οποιαδήποτε ατομική ευθύνη, οδηγώντας μας σε λογικές όπου επιλέγουμε με βάση τα ταπεινά μας συμφέροντα είτε με το τι υπαγορεύουν οι κανόνες της θρησκείας ή το εκάστοτε καθεστώς.

Εξαιτίας του γενικού τους χαρακτήρα, οι δεοντολογικές αρχές μπορούν να εφαρμοστούν με πολλούς τρόπους. Για παράδειγμα, σχεδόν όλοι οι πολιτισμοί αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στην εντιμότητα. Ωστόσο, οι απόψεις τους για την ειλικρίνεια διαφέρουν, κάτι που διαφαίνεται στις κυρίαρχες αρχές της Ανατολής και της Δύσης σχετικά με την αρμονία και την ευθύτητα. Ένας Ασιάτης, που είναι υπερβολικά ευγενής στοχεύοντας στο να αναπτύξει φιλικές σχέσεις, μπορεί να θεωρηθεί πονηρός από έναν δυτικό, παρόλο που κάτι τέτοιο πιθανότατα δεν ισχύει. Και οι δύο πολιτισμοί συμφωνούν πως η εξαπάτηση είναι ανήθικη και πως η εντιμότητα είναι ηθική, αλλά ενδέχεται να προκύψουν παρανοήσεις, όταν η εκάστοτε θεμελιώδης αρχή υλοποιείται με διάφορους τρόπους, οι οποίοι αντανakλούν διαφορετικές πολιτισμικές αξίες και αρετές.

Η ηθική δεν μπορεί ποτέ να περιοριστεί σε έναν καθολικά αποδεκτό κατάλογο απόλυτων κανόνων (ακόμα και ο φόνος μπορεί να αιτιολογηθεί, στην περίπτωση μιας αποστολής που διενεργείται για το εθνικό καλό).

Αυτές οι αρχές αποτελούν απλά επαναλαμβανόμενα μοτίβα ηθικά υπεύθυνης συμπεριφοράς, τα οποία η συνείδησή μας χρησιμοποιεί ως σημεία αναφοράς. Αποτελεί ευθύνη της ηγεσίας και ευθύνη όλων μας η κατανόηση και η εφαρμογή τους. Και προφανώς η επιλογή είναι πάντοτε δική μας.

1 2 / 3 / 1 1

Υπάρχει λόγος πανηγυρισμών;

Έλλειμμα 1,028 δισ. ευρώ παρουσίασε ο κρατικός προϋπολογισμός το δίμηνο Ιανουάριος - Φεβρουάριος 2011 με αυξημένες τις δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού κατά 3,3%. Την ίδια στιγμή ο Πρωθυπουργός πανηγυρίζει στις Βρυξέλλες διότι κερδίζουμε λέει 5 δις από την μείωση του επιτοκίου του δανείου των 110 δις ευρώ κατά 1%. Δεν μας λέει όμως πως όλο το "κέρδος" των 5 δις της Παρασκευής με τους τρέχοντες ρυθμούς του ελλείμματος θα έχει "φαγωθεί" σε μισό περίπου χρόνο!

Όσο για το αν υφίσταται πράγματι το "κέρδος" των 5 δις καλόν είναι να συνυπολογίσουμε πως οι τόκοι εξυπηρέτησης του δανείου μετά την επέκτασή του κατά 4 χρόνια αυξάνονται από 17,5 δις ($110 \text{ δις} \times 5,2\% = 5,7 \text{ δις}$ τόκοι ετησίως $\times 3$ χρόνια) σε 32,34 δις ($110 \text{ δις} \times 4,2\% = 4,62 \text{ δις}$ τόκοι ετησίως $\times 7$ χρόνια).

Με απλά λόγια, όλη η ουσία βρίσκεται στο ότι το έλλειμμα αντί να μειώνεται αυξάνει όπως αυξάνουν και οι δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού! Δηλαδή, όχι μόνο εξακολουθούμε να ζούμε με δανεικά αλλά χρειαζόμαστε όλο και περισσότερα! Και όσο το βαθύ πράσινο κράτος παραμένει ανέγγιχτο τόσο τα ελλείμματα θα αυξάνουν άρα θα δημιουργούνται νέες δανειακές ανάγκες, επιπλέον των 110 δις! Σε τι ελπίζουμε πιά; Σε νέο δανεισμό από τον νεοσύστατο μηχανισμό στήριξης της ΕΕ; Για πόσο θα μας ανέχονται να μας δανείζουν; Και για πόσο θα υποθηκεύουμε τους πόρους της Ελλάδος για να πληρώνουμε τα δάνεια της κάθε ΓΕΝΟΠ και την καλοπέραση των επιτήδειων των ΔΕΚΟ;

Ουσιαστικά, χθες η Ελληνική κυβέρνηση και επίσημα αποδέχθηκε την επιμήκυνση του μνημονίου για 7,5 συνολικά χρόνια για αρχή.... και μετά βλέπουμε!

Όσο δε συνεχίζεται η αύξηση του χρέους και των κρατικών δαπανών τόσο το μνημόνιο θα επιμηκύνεται υποθηκεύοντας στους δανειστές μας το μέλλον της Ελλάδος.

23 / 3 / 11

Το σύνδρομο της Μήδειας

Έρχονται στιγμές που αναρωτιέται κανείς γιατί να ζει σε τούτον τον τόπο.
Τραγικές στιγμές για Έλληνες που φθάνουν να σκεφτούν τοιουτοτρόπως.

Μαχαίρι που σε πληγώνει το κράτος.
Εκκωφαντικός ο θόρυβος της αταξίας
και αποκαρδιωτικός ο νόμος της ανυπακοής.
Καθένας μας έχτισε το δικό του αυθαίρετο
Αφαιρώντας ένα λιθαράκι από τον Παρθενώνα.
Κρυμμένοι πίσω από το δάκτυλο της υποκρισίας,
Είλωτες δημοσιοϋπαλληλικών νοοτροπιών
Και πιστοί χαλκευμένων ειδώλων.
Έλληνες, νεοέλληνες είμαστε όλοι,
Άξιοι της μοίρας που επιλέξαμε,
συνέταιροι ανάξιων ηγετών,
Που πούλησαν τα όνειρα των παιδιών μας,
για μια χούφτα αργύρια,
Εκ των οποίων 10% ήταν η νόμιμη προμήθεια,
Και τα λοιπά μοιράσαμε εξ' ίσου,
Σε αγορές γυάλινων χαντρών,
κομμένων για ιθαγενείς,
Των οποίων ο ρόλος μπήκε στο πετσί μας.
Ξεπουλήσαμε μια ολόκληρη γενιά
Σύροντας την πατρίδα μας
σε παρακμιακές διαδρομές με οδυνηρά διόδια
καταβάλλοντας γι' αντίτιμο,
ως σύγχρονες Μήδειες,
τις κλεμμένες ζωές
των ίδιων των παιδιών μας.
Η μοίρα αυτού του τόπου είναι γραμμένη
στον γαλάζιο ουρανό

στον λαμπερό μας ήλιο και
στην πλανεύτρα θάλασσα.
Όσο χτυπάει η καρδιά μας
θα ζούμε πάντα με την ελπίδα
πως θα σηκώσουμε ξανά ψηλά
την καμένη γαλανόλευκη!

25 / 3 / 11

Ζήτω η 25η Μαρτίου, σύντροφοι!

Γιορτάζουμε σήμερα την επέτειο της εθνικής παλιγγενεσίας.

Ημέρα διαγγελημάτων και στομφωδών μηνυμάτων.

Συμβαδίζουν όμως τα μεγάλα λόγια περί *"κρίσιμων ημερών"*, περί *"αναγεννήσεως του έθνους"*, περί *"αυταπάρνησης και πατριωτισμού"* με τα έργα όσων απαγγέλουν τους *"βερεσέ"* αυτούς θούριους;

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται πως δίνει τον *"υπέρ πάντων"* αγώνα να μειώσει τα ελλείμματα μέσω του εξορθολογισμού των μισθών στις ΔΕΚΟ, της κατάργησης επιδομάτων και άλλα παράλληλων δράσεων. Στην κατεύθυνση αυτή ας εξετάσουμε τι συμφωνήθηκε στην κατ' εξοχήν προβληματική ΔΕΚΟ της χώρας, την ατμομηχανή που ηγείται του συρμού των ελλειμμάτων, τον ΟΣΕ.

Δημοσιεύεται σήμερα στον τύπο η ακόλουθη είδηση: *"Στην υπογραφή της νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, προχώρησαν χθες οι διοικήσεις των εταιριών του ομίλου ΟΣΕ και η διοίκηση της Πανελλήνιας Σιδηροδρομικής Ομοσπονδίας (ΠΟΣ)."*

Το ότι δεν κουνήθηκε φύλλο από τα *"σκληρά και θορυβώδη"* πράσινα συνδικάτα του ΟΣΕ μας υποψίασε πως πιθανότατα έχουμε επανάληψη της περίπτωσης της αρχικής συμφωνίας Ρέππα-Φορτηγατζήδων όπου και τότε η κυβέρνηση είχε υποχωρήσει πλήρως. Εξάλλου η κυβέρνηση μας έχει συνηθίσει στην τακτική του *«ένα βήμα εμπρός και δύο πίσω»*, καθώς και στην πλήρη υποτέλεια στις ορέξεις των συνδικάτων.

Πράγματι, αναζητώντας τις λεπτομέρειες της νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας του ΟΣΕ ανακαλύψαμε πως: *"Με τη συγκεκριμένη σύμβαση οι εργαζόμενοι του ΟΣΕ διατηρούν τις αποδοχές τους στο επίπεδο αυτών που εισέπρατταν την 1η Ιανουαρίου 2011. Σε περίπτωση όπου οι νέες αποδοχές κάθε εργαζομένου, όπως αυτές θα διαμορφωθούν με τον βασικό μισθό και τα επιδόματα (εξαιρουμένου του επιδόματος θέσης), υπολείπονται αυτών που λάμβαναν την 1η Ιανουαρίου, τότε αυτός θα λαμβάνει τη διαφορά (προσωπική διαφορά), ενώ αν οι νέες αποδοχές του είναι υψηλότερες, προβλέπονται αρνητική προσωπική διαφορά και παρακράτηση της διαφοράς κατά την εκκαθάριση της μισθοδοσίας."*

Η φαρσο-κωμωδία επαναλαμβάνεται! Τα συνδικάτα πήραν αυτό ακριβώς που ήθελαν (όπως πάντα) και η κυβέρνηση έβαλε την ουρά κάτω από τα σκέλια. Σε λίγο όλο και κάποιο νέο φόρο θα ξεφουρνίσει ο Παπακωνσταντίνου για να καλύψει τα νέα ελλείμματα του ΟΣΕ, παραμυθιάζοντας ΔΝΤ και ΕΕ. Οι φουκαράδες -αλλά εθνικά υπερήφανοι-φορολογούμενοι θα πληρώσουν ξανά τη νύφη, οι πράσινοι συνδικαλιστές θα μακαρίσουν την τύχη τους και θα πιούν άλλο ένα ποτηράκι στην υγεία των κορόιδων και η ζωή θα συνεχιστεί όπως πάντα.

Προδιαγεγραμμένη η μοίρα του αυτόχειρα, που λέγεται Ελλάδα.

Ζήτω η 25^η Μαρτίου, σύντροφοι!

21 / 4 / 11

Για φούντο ο Προϋπολογισμός!

Από την ειδησεογραφία: "Συνεχίζεται ο εκτροχιασμός των εσόδων του προϋπολογισμού στο πρώτο τρίμηνο του έτους. Σύμφωνα με τα στοιχεία του υπουργείου Οικονομικών τα καθαρά έσοδα εμφάνισαν μείωση κατά 8% έναντι ετήσιου στόχου για αύξηση 8,5%, παρουσιάζοντας απόκλιση της τάξης των 766 εκατομμυρίων ευρώ. Στο ίδιο διάστημα, οι δαπάνες παρουσίασαν συγκρατημένη άνοδο κατά 3,5%."

Συμπεράσματα:

Συμπέρασμα 1ο: -16,5% απόκλιση από τις προβλέψεις οι εισπράξεις και -8% από πέρσι. Δηλαδή, με τόσους φόρους και εισφορές και περαιώσεις, το κράτος μάζεψε λιγότερα φέτος από πέρσι. Πλήρης αποτυχία δηλαδή της φορομνηχτικής κυβερνητικής πολιτικής, όπως ευστόχως έχουμε γράψει άπειρες φορές σε τούτο το blog. Η κατ' εξοχήν σοσιαλιστική πολιτική της αύξησης των φόρων μόνο σε μείωση των εσόδων μπορούσε να οδηγήσει, όπως και έγινε. Οι οικονομολόγοι δεν χρειάζεται να σκίσουν τα πτυχία τους, απλά η κυβέρνηση είναι άσχετη!

Συμπέρασμα 2ο: Στο ίδιο διάστημα οι δαπάνες αυξήθηκαν κατά 3,5%. Δηλαδή, παρ' όλες τις περικοπές μισθών και συντάξεων εξακολουθούμε να χαλάμε περισσότερα από πέρσι!!!

Που πάνε τα λεφτά, λοιπόν;

Μήπως στις μαύρες τρύπες των ΔΕΚΟ και του δημοσίου του οποίου το μέγεθος δεν άγγιξε η κυβέρνηση;

Μήπως στους διάφορους άχρηστους οργανισμούς, ινστιτούτα και κρατικούς φορείς που υποτίθεται ότι θα έκλεινε η κυβέρνηση;

Μήπως σε θαλασσοδάνεια στην κάθε ΓΕΝΟΠ του κάθε Φωτόπουλου;

Μήπως στις, με αυξημένα όρια κατά 200%, απευθείας αναθέσεις των Υπουργών;

Μήπως στις διάφορες ΜΚΟ (όπως αυτή της "μαμάς");

Μήπως...;

Το ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ μοντέλο εφαρμογής του ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ το οποίο επέλεξε και εφαρμόζει ΕΠΙΜΟΝΑ η κυβέρνηση των κρατιστών του ΠΑΣΟΚ έχει ΑΠΛΑ χρεοκοπήσει και οδηγεί και όλη την χώρα στον γκρεμό.

Η λύση είναι ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ!

Και απαιτείται άμεσα!

22 / 4 / 11

Το τέλος της Οδύσσειας

Μήνυμα Μεγάλης Παρασκευής (για τους απαισιόδοξους), ή λίγο πριν την Ανάσταση (για τους αισιόδοξους)

Κοντεύει ένας χρόνος από την μέρα που η πατρίδα μας εντάχθηκε και επισήμως στο «κλαμπ» των υπό χρεωκοπία χωρών του ΔΝΤ. Για να ακριβολογούμε θα έπρεπε να το πούμε ως «κλαμπ των χρεοκοπημένων», αλλά πολλάκις δεν είναι politically correct να αναφέρει κανείς τα πράγματα με το όνομα τους. Στην κοινωνία μας, σήμερα, είναι πιο εύπεπτα τα στρογγυλοποιημένα ψέματα από τις αιχμηρές αλήθειες.

Την είσοδό μας στο ΔΝΤ, όπως ήταν φυσικό, διαδέχθηκε μια περίοδος μεταπτώσεων που χαρακτηρίζεται από έντονη ομφαλοσκόπηση, κοινωνική αναστάτωση και περιστασιακή ανυπακοή. Είναι πράγματι δυσάρεστο να χάνει κανείς την βολή του. Θα συμφωνούσαμε, μάλιστα, πως οι μέχρι σήμερα αντιδράσεις χαρακτηρίζονται από μια κυρίαρχη αδιαφορία, υποβόσκουσα οργή και διάχυτη ενοχή. Δεν είναι μυστικό, ανεξαρτήτως του πόσοι το παραδέχονται, πως το «μαζί τα φάγαμε» έχει μια έντονη βάση αληθείας. Όπως και δεν αποτελεί μυστικό ότι το «μαζί τα φάγαμε» δεν υπονοεί αυτομάτως ότι «εξ' ίσου τα φάγαμε». Εξάλλου η αυθαιρεσία σε τούτη την χώρα ουδέποτε αποτέλεσε αποκλειστικό προνόμιο των βαρόνων του πλούτου και της διαφθοράς.

Η αντιμετώπιση, φυσικά, της σκληρής πραγματικότητας της χρεωκοπίας, έφερε τον κάθε ένα μας ενώπιον των ευθυνών του. Ταιριάζει «γάντι» η λαϊκή ρήση: «κάθε κατεργάρης στον πάγκο του». Κι από κατεργάρηδες, τούτη η χώρα, να «χορτάσουν κι οι κότες». Εξαιρούνται φυσικά οι νομοταγείς πολίτες, αυτοί για παράδειγμα που ουδέποτε πλήρωσαν μια δαπάνη δίχως απόδειξη, αυτοί που ουδέποτε έβαλαν μέσο για μια καλύτερη μετάθεση του κανακάρη τους στο στρατό, αυτοί που δήλωναν πάντα όλα τους τα εισοδήματα στην εφορία (ενώ μπορούσαν να αποκρύψουν το κάτι τις), αυτοί που ουδέποτε ζήτησαν κάποιο ρουσφετάκι από τον βουλευτή τους. Φυσικά όλα αυτά είναι πταίσματα. Ιδίως σε μια χώρα που ισχύει το «στα δύο υποβρύχια το τρίτο μίζα»! Από ηθικής όμως άποψης «ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω». Εξ' άλλου τίμιος δεν είναι αυτός που δεν έκλεψε, αλλά αυτός που δεν έκλεψε ενώ είχε τη δυνατότητα να το πράξει.

Δεδομένου ότι το «ξεβόλεμα» σε κανέναν ποτέ δεν άρεσε, καλούμαστε, ως λαός, ανεξαρτήτως των όποιων ευθυνών να υπερβούμε το σοκ της χρεωκοπίας και να ορθώσουμε το ανάστημά μας για να ξεπεράσουμε, κατά το δυνατόν γρηγορότερα, την σημερινή κακοτοπιά. Αυτό φυσικά δεν επιτυγχάνεται συνεχίζοντας την μοιρολατρική γκρίνια στην οποία επιδίδεται ως γριά μοιρολογήτρα η λαϊκή δεξιά, ούτε υποθάλποντας την κοινωνική συνοχή υποδαυλίζοντας στάσεις βίας και ανυπακοής όπως κατά σύστημα πράττει η αναρχοσταλινική αριστερά.

Χρειάζονται γενναίες αποφάσεις σε κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό επίπεδο. Αποφάσεις που θα συνθλίψουν τις κατεστημένες νοοτροπίες της κρατικοδίαιτης Ελλάδας της μεταπολίτευσης, του αργόμισθου συνδικαλιστικού κινήματος, της ελάσσοнос προσπάθειας και του επιδοματικού κρατισμού των πάσης φύσεως παραγωγικών τάξεων.

Τέρμα στους κρατικοδίαιτους αφισοκολλητές, στους κρατικοδίαιτους συνδικαλιστές, στους κρατικοδίαιτους χειροκροτητές, στους κρατικοδίαιτους προμηθευτές, στους κρατικοδίαιτους πάντες.

Τέρμα στις –εν μέσω κρίσης- κρυφές ή φανερές επιδοτήσεις των ΜΚΟ (ακόμη κι αν είναι της «μαμάς»), στις –με την εγγύηση του κράτους- χαριστικές ρυθμίσεις των Μεγάλων Μουσικής, στους τριπλασιασμούς των ορίων των απευθείας αναθέσεων των Υπουργών!

Τέρμα, τέλος, στις χαβούζες του εθνικού μας πλούτου υπό την επωνυμία ΔΕΚΟ, τέρμα στους κάθε λογής φορείς, ινστιτούτα και οργανισμούς που απομυζούν τον ιδρώτα των φορολογουμένων, τέρμα στην λαίλαπα των επιτηδίων, των κολλητών και των λαμόγιων.

Χόρτασε η Ελλάδα από κηφηνариό. Όλο το μελίσσι γέμισε από δαύτους. Οι εργάτριες μέλισσες κουράστηκαν πια να τους ταΐζουν. Βαρέθηκε η Πηνελόπη να τους υπομένει για είκοσι (και βάλε χρόνια). Τούτη η Οδύσσεια οφείλει να λάβει τέλος. Με την «εκκαθάριση» των κάθε λογής μνηστήρων-κηφήνων του εθνικού πλούτου και την αποκατάσταση μιας δίκαιης, παραγωγικής και υπερήφανης πολιτείας.

Καλή Ανάσταση!

29/4/11

"Μωραίνει Κύριος όν βούλεται απωλέσαι"

Σε στημένη, κακόγουστη παράσταση εξελίσσεται η υπόθεση των υποβρυχίων του Άκη, σκηνοθετημένη με μαεστρία από την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Θα την χαρακτήριζε κανείς σαν μια καλοσχεδιασμένη επιχείρηση συγκάλυψης και ατιμωρησίας. Ιδίως σε μια εποχή που οι ανοχές των πολιτών δείχνουν να εξαντλούνται, το πολιτικό σύστημα φαίνεται πως κωφεύει. Και κάτι παραπάνω: Προκαλεί! Η επιλογή αδιέξοδων προσχηματικών διαδικασιών το μόνο που καταφέρνουν είναι να εξοργίζουν τους πολίτες. Και να απαξιώνουν ακόμη περισσότερο τους πυλώνες της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας (τα κόμματα).

Αποτελεί μάλιστα ερωτηματικό και η σύμπλευση της αντιπολίτευσης στον ολισθηρό αυτό δρόμο. Που, υποτίθεται, πως δεν έχει κάποιο λόγο να στηρίζει τις "πομπές" των πρώην πράσινων κυβερνητικών αξιωματούχων. Προφανώς η συγκάλυψη αποτελεί επιλογή και της ηγεσίας της ΝΔ. Η οποία όμως δεν μας εκπλήσσει, αφού μας έχει συνηθίσει σε πρακτικές πολιτικού καιροσκοπισμού. Είτε με την "προδοσία του '93", είτε με την αντι-μνημονιακή ψήφο του 2010, που ως ουρά της αριστεράς επένδυσε στην χρεωκοπία της χώρας, η σημερινή ηγεσία της ΝΔ δεν επέδειξε ποτέ υπευθυνότητα, για να το πράξει σήμερα!

Επιλέγει λοιπόν, ολόκληρο το παραδοσιακό πολιτικό σύστημα να αυτοκτονήσει! Με μικρές φωτεινές εξαιρέσεις όπως αυτήν της Δημοκρατικής Συμμαχίας, που κατήγγειλε αυτή την παρωδία και απείχε της σχετικής ψηφοφορίας.

"Μωραίνει Κύριος όν βούλεται απωλέσαι"

Μόνο μεταφυσική, λοιπόν, μπορεί να είναι η εξήγηση των επιλογών της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης για συγκάλυψη του σκανδάλου των υποβρυχίων. Έτσι όλοι τους, πράσινοι και βένετοι, μετατρέπονται σε ένοχοι και συνένοχοι ενός βυζαντινού παρασκηνίου. Μετατρέπονται σε αυτόκλητα "παπαδάκια" των "αρχιερέων της διαφθοράς" που προτάσσουν περήφανα τα εξαπτέρυγα της διαπλοκής, σε μια επιτάφιο ακολουθία που κρεμάμενη επί ξύλου είναι η ίδια η δημοκρατία μας.

Οι πολιτικοί μας αποφεύγουν επίμονα να ανέβουν τον δρόμο του Γολγοθά, για να ξεπλύνουν τις αμαρτίες τους... Και αυτό πλέον γίνεται απ' όλους αντιληπτό... Με τις επιλογές τους υποδεικνύουν οι ίδιοι την διέξοδο της εξέγερσης στον όχλο που δεν θ' αργήσει να τους περικυκλώσει κραυγάζοντας εξαγριωμένος:

"Άρον, άρον, σταύρωσον αυτούς"!

7 / 5 / 11

Σμιλεύοντας την άνοιξη των παιδιών μας – Μια πρόταση για το Περιβάλλον

«Την άνοιξη αν δεν τη βρεις τη φτιάχνεις και ή πας να παίζεις τρικυμία ή πνίγεσαι.»

Ο. Ελύτης

Αποτελεί σήμερα περισσότερο από ποτέ πρόκληση για κάθε οργανωμένη κοινωνία η συνειδητοποίηση του ότι το περιβάλλον και κατ' επέκταση οι φυσικοί πόροι δεν αποτελούν προσωπική ιδιοκτησία μας αλλά μια διαχρονική κληρονομιά την οποία παραλάβαμε από τους παππούδες μας και τους γονείς μας και οφείλουμε να την παραδώσουμε στα παιδιά μας και στα εγγόνια μας.

Η διαχείρισή του λοιπόν πρέπει να γίνεται με σύνεση και φροντίδα και προπαντός με φειδώ. Πρακτικά, η ωριμότητα με την οποία μια κοινωνία αντιμετωπίζει την περιβαλλοντική διαχείριση και τη διαχείριση των φυσικών πόρων αποτελεί δείκτη της ευρύτερης ηθικής εξύψωσης και προόδου της.

Τούτη, μάλιστα, την περίοδο που διανύουμε, την περίοδο της μεγάλης οικονομικής κρίσης, τώρα ακριβώς συνειδητοποιούμε τη σημασία της ηθικής ντομπροσύνης σε όλα τα επίπεδα συμπεριφοράς μας. Τώρα κατανοούμε πως μια έμμονα ηθική στάση στα καθημερινά μας ζητήματα, θα μπορούσε να αποτρέψει πολλούς από τους κινδύνους που αντιμετωπίζουμε.

Είναι δε το Περιβαλλοντικό, ένα κατεξοχήν ηθικό πρόβλημα, αφού μυωπικότερα μετακυλύουμε στα παιδιά μας (όπως κατ' αναλογία πράττουμε και στην οικονομία) το κόστος για το ξεβρόμισμα του αέρα, των νερών και των χωραφιών μας. Υποθηκεύουμε την υγεία και την ασφάλειά τους, για να μπορούμε εμείς να *“περνάμε καλά σήμερα”*.

Μέσα στην ύφεση, μάλιστα, που βιώνουμε είναι υπαρκτός ο κίνδυνος επιστροφής σε λογικές περιβαλλοντικής αδιαφορίας με πρόσχημα την οικονομική δυσπραγία. Είναι τώρα η στιγμή που πρέπει να ορθώσουμε το ανάστημά μας και να υπερασπιστούμε πολιτικές διαχείρισης φυσικών πόρων που χαρακτηρίζονται από:

- Σύνεση,
- άριστο προγραμματισμό,
- προσεκτική ανάλυση επικινδυνότητας και
- σώφρονα διαχείριση.

Η ιστορία δείχνει πως τα εκάστοτε κοινωνικά ρεύματα ξεκινούν από την κοινωνία και συμπαρασύρουν τις πολιτικές ηγεσίες. Έτσι και στο πεδίο της περιβαλλοντικής διαχείρισης και της διαχείρισης φυσικών πόρων, σε πρώτο επίπεδο ως ευαισθητοποιημένοι πολίτες, σε δεύτερο επίπεδο ως επιχειρήσεις και σε τρίτο επίπεδο ως πολιτεία, έχουμε την ευκαιρία αλλά και την υποχρέωση να υιοθετήσουμε φιλο-περιβαλλοντική βιοτροπία (life style), που, μεταξύ άλλων, να χαρακτηρίζεται από:

- Συνειδητή μείωση ενεργειακής κατανάλωσης, και προώθηση λογικών εξοικονόμησης ενέργειας.
- Επιλογή για καθημερινή χρήση τεχνολογικών εφαρμογών χαμηλής ενεργειακής κατανάλωσης.

– Αποφασιστική μείωση κατανάλωσης του πολύτιμου νερού, μέσω του εξορθολογισμού των αρδεύσεων, αλλά και μέσω έξυπνων συστημάτων ανακύκλωσης χρησιμοποιημένων υδάτων.

– Έξυπνη διαχείριση και ανακύκλωση (πχ συσκευασιών) στο σπίτι μας: Είναι πολύ οικονομικότερο για την Κοινότητά μας απ’ ό,τι οι δαπανηρότατοι ΧΥΤΑ.

Σημειώστε ότι όλες ετούτες οι πράξεις επιβάλλονται και απ’ την κρίση, για λόγους οικονομίας – κι έχουν ως απλή παρενέργεια την Περιβαλλοντική βελτίωση!

Κι η λεγόμενη “πράσινη ανάπτυξη”; Είναι άραγε τώρα ευκαιρία να την προωθήσουμε; Ή μήπως είναι “πράσινα άλογα”;

Η απάντηση (όπως και σε όλα ανεξαιρέτως τα πολιτικά ερωτήματα) εξαρτάται απ’ τις αξίες και τις συμπεριφορές των μελών της κοινωνίας μας.

· Δεν ανεχόμαστε άλλο την εμφανέστατα ψευδή κοστολόγηση της θερμικής ενέργειας – βλέπουμε μπροστά μας το κατακλυσμιαίο κόστος της κλιματικής αλλαγής – και προτιμάμε τις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας.

· Δεν ανεχόμαστε μονοπωλιακές λογικές «καλοθρεμμένων» συνδικαλιστικών οργάνων, που μετατρέπονται σε τιμητές συντεχνιακών λογικών εγκλωβίζοντας το μέλλον μας και το μέλλον των παιδιών μας στις ρυπογόνες λιγνιτικές επιλογές τους, σε επιλογές που επιδοτούνται από το υστέρημα των φορολογουμένων εις όφελος των πεπερασμένων μετόχων του συγκεκριμένων κρατικών μονοπωλίων.

· Δεν ανεχόμαστε την κυβερνητική πολιτική που θυσιάζει την όποια «πράσινη ανάπτυξη» για να μην θίξει τα συμφέροντα του βαθέως κράτους, που απαρτίζει ο στρατός των αργόμισθων αφισοκολλητών τους.

Απαιτείται συστηματική προσήλωση στους περιβαλλοντικούς στόχους, που η χώρα μας έχει αποδεχθεί μέσω των διεθνών συμφωνιών, με την εφαρμογή ριζοσπαστικών αναπτυξιακών προτάσεων που θα προκρίνουν:

– Ανασχεδιασμό της εθνικής πολιτικής για την ενέργεια μέσω της πλήρους απελευθέρωσης της αγοράς ενέργειας και την πλήρη ανεξαρτητοποίηση των ενδιαμέσων λειτουργικών επιπέδων παραγωγής, διανομής και ρύθμισης.

– Αξιοποίηση της γεωφυσικής θέσης της χώρας και της συνεπακόλουθης ηλιοφάνειας με την ενίσχυση των επιχειρηματικών σχεδίων για αξιοποίηση της ηλιακής ενέργειας μέσω φορολογικών κινήτρων, όχι μόνο σε επίπεδο τελικού χρήστη αλλά κυρίως σε επίπεδο έρευνας, ανάπτυξης και παραγωγής με εξαγωγικό προσανατολισμό.

– Αξιοποίηση καινοτόμων ενεργειακών πηγών όπως η γεωθερμική με την κινητοποίηση ανεξάρτητων επενδυτικών σχεδίων που θα αξιοποιήσουν τις υφιστάμενες αυτές πηγές εθνικού πλούτου.

– Μετατροπή της πατρίδας μας σε πρωτοποριακό κέντρο παροχής ανεξάρτητης τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ανανεώσιμων πηγών ενέργειας με στόχευση την αξιοποίηση των γεωφυσικών μας πλεονεκτημάτων ως ένα πρακτικό πεδίο εργαστηριακής άσκησης συναφών εφηρμοσμένων τεχνολογιών.

– Εισαγωγή συστημάτων διαχείρισης δασών σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα για την προστασία αλλά και οικονομική διαχείριση των εθνικών μας δρυμών.

– Εισαγωγή συστημάτων περιβαλλοντικής διαχείρισης σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα σε όλους τους φορείς, υπηρεσίες και οργανισμούς που θα παραμείνουν στον δημόσιο τομέα.

– Ενθάρρυνση, μέσω φορολογικών κινήτρων, εισαγωγής συστημάτων περιβαλλοντικής διαχείρισης σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα στον ιδιωτικό τομέα.

Λύσεις υπάρχουν.

Αυτό που αναζητείται είναι ο σεβασμός.

Αυτό που αναζητείται είναι η σύνεση.

Αυτό που αναζητείται είναι η κοινή λογική.

Αυτό που αναζητείται είναι μια διέξοδος.

Η Κοινωνία μας είναι πλέον ώριμη να προωθήσει μια ριζοσπαστική περιβαλλοντική πολιτική. Με σεβασμό στη φύση, με σεβασμό στο περιβάλλον μα κυρίως με σεβασμό στο μέλλον των παιδιών μας.

Κατατέθηκε, στα πλαίσια του προσυνεδριακού διαλόγου της Δημοκρατικής Συμμαχίας (Ημερίδα για το Περιβάλλον, Αγ. Νικόλαος, Λασιθίου, Σάββατο, 7 Μαΐου 2011)

25 / 5 / 11

Η θλιβερή κατάληξη μιας ανόητης πολιτικής

Αντί η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, πριν ένα χρόνο, σύμφωνα με τις επιταγές του μνημονίου, να μειώσει τις δαπάνες του κράτους, επέλεξε συνειδητά την εύκολη οδό της αύξησης των εσόδων, δηλαδή αυτή των φόρων.

Σήμερα που τα έσοδα στερέψανε, αλλά οι δαπάνες παραμένουν οι ίδιες, η κυβέρνηση τα βρίσκει μπαστούνια.

Και καταφεύγει ξανά στην αύξηση των εσόδων (δηλαδή πάλι φόρους).

Με την δικαιολογία πως δεν έχει άλλο τρόπο άμεσης αντίδρασης για να αποφύγει την χρεωκοπία!

What a surprise!

Όμως την ανάγκη της μείωσης των δαπανών την γνώριζε από πέρσι και συνειδητά δεν την επέλεξε, για να μην θίξει τους κρατικοδίαιτους κανακάρηδες αφισοκολλητές της.

Άρα φέτος δεν έχει κανένα δικαίωμα να επικαλείται αδιέξοδο.

Δεν δικαιούται να ζητάει από τους ξένους λύπηση.

Δεν δικαιούται να ζητά από τον Ελληνικό λαό επιπλέον θυσίες.

Δεν δικαιούται να ζητά από ξένους και Ελληνικό λαό να πληρώσουν τις δικές της συνειδητές λάθος επιλογές.

Η Ελλάς έχασε πέρσι την τελευταία ευκαιρία ανάκαμψης.

Φέτος είναι πια αργά...

Ακόμη και με όλους αυτούς τους νέους φόρους η κυβέρνηση δεν θα επιτύχει τις προβλεπόμενες εισπράξεις διότι η αγορά στέρεψε από ρευστότητα.

Σοβαρές αποκρατικοποιήσεις δεν προλαβαίνει και δεν μπορεί -ακόμη και αν θέλει(-) να υλοποιήσει.

Και αν σήμερα οι ξένοι μας λυπηθούν και μας ξανα-δανείσουν... λέμε αν...

...μετά από ένα εξάμηνο όταν θα βρεθούμε ξανά εκτός στόχων τι θα πράξει η κυβέρνηση;

Νέους φόρους ξανά;

Το δράμα μετατρέπεται σε φαρσοκωμωδία...

Πέρσι, το πράσινο (παρακράτος) επέλεξε τον στρουθοκαμηλισμό.

Φέτος επιλέγουν να συμπαρασύρουν όλη την χώρα στην χρεωκοπία.

Επιλέγουν to take us down with them.

1 / 6 / 11

Συνταγή καταστροφής

"Δεν πληρώνω", Απελπισμένοι, Συριζαίοι, ΠΑΜΕτζήδες, Σύνταγμα, Μίκης, Προπύλαια, Πρυτάνεις... το γαϊτανάκι του λαϊκισμού σε πλήρη ενορχήστρωση... διαμαρτυρίες χωρίς προτάσεις, λόγια παχιά που χαϊδεύουν τα αυτιά των πολιτών, ντοπαρισμένη αγανάκτηση, αδιέξοδη οχλαγωγία...

Δεν είναι απορίας άξιο πως κανείς από δαύτους δεν κατέβηκε να διαμαρτυρηθεί όταν η Ελλάς δανειζόταν ασύστολα, διογκώνοντας τον ήδη υπερτροφικό δημόσιο τομέα, υποθηκεύοντας παράλληλα το μέλλον των παιδιών μας;

Ή μήπως τότε ήσαν απλά απασχολημένοι με το να στοιβάζονται στους προθαλάμους των βουλευτικών γραφείων, επιδιώκοντας έναν διορισμό στο δημόσιο;

5 / 6 / 11

Λάθος... παράδεισος

«2.526 ευκαιρίες απασχόλησης σε 148 δήμους και δημοτικές επιχειρήσεις, υπουργεία και άλλους φορείς του ευρύτερου δημόσιου τομέα» ήταν ο τίτλος, γραμμένος με πηχυαία γράμματα, στο ένθετο για την Εργασία, μεγάλης Αθηναϊκής απογευματινής εφημερίδας. Και αυτό πριν 3 μόλις βδομάδες. Εν αναμονή της χρεοκοπίας της χώρας.

Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται τα τελευταία 30 χρόνια. Όλη μας η ζωή για μια θέση στο δημόσιο! Υπάρχει και η κατάλληλη έκφραση: «Να βολευτεί το παιδί στο δημόσιο, να τακτοποιηθεί αυτό να ησυχάσουμε κι εμείς». Το όνειρο κάθε φυσιολογικού νεοέλληνα γονιού. Το λογικό αίτημα, το αναμενόμενο ρουσφέτι, δικαίωμα, σχεδόν κεκτημένο. Το απόλυτο όνειρο. Στόχος ζωής. Κι αν, βρε αδερφέ, δεν είναι άμεσα εφικτό, υπάρχει και ο συμβιβασμός: «Έστω και συμβασιούχος, ας *χωθεί* στο δημόσιο και μετά βλέπουμε!». Κανείς δεν χάνεται σε τούτον το τόπο, αρκεί να καταφέρει να *χωθεί*. Εκλογές πάντα θα έρχονται, μονιμοποιήσεις πάντα θα γίνονται, στην χειρότερη των περιπτώσεων υπάρχουν και οι προσφυγές δικαστήρια, η δικαίωση πάντως δεν θ' αργήσει...

Η «δικαίωση»! Υπέροχη λέξη! Μαγική! Θυμίζει κάτι από...

«νόμος είναι το δίκιο του εργάτη»! Στην προκειμένη περίπτωση του «υποψήφιου εργάτη», του όχι και τόσο εργάτη, αλλά εκεί θα μαλώσουμε; Και ο δημόσιος υπάλληλος, εργάτης δεν είναι; Ο διορισμός αποτελεί δικαίωμα! Και η επίτευξή του δικαίωση!

Το που θα διορισθεί «το παιδί» είναι πρακτικά αδιάφορο! Το αν υπάρχουν θέσεις ή οργανισμοί, επίσης, δεν αποτελεί θέμα. Αυτό είναι πρόβλημα των βουλευτών. Γι' αυτό άλλωστε εκλέγονται, για να δίνουν λύσεις στα αιτήματα του λαού. «Αιτήματα», άλλη υπέροχη λέξη! Χρησιμοποιείται ενίοτε και ως «ρουσφέτια», αλλά συνήθως υποτιμητικά, όταν αφορά τους άλλους. Τα δικά μας, δεν είναι «ρουσφέτια», τα δικά μας είναι «αιτήματα», το πολύ «εξυπηρετήσεις». Εξ' άλλου δεν ζητάμε και κάποια χάρη! Δεν το είπαμε και παραπάνω; «Το δικαιούμαστε»!

Και γιατί όχι; Που μπορείς να βρεις καλύτερη δουλειά απ' το δημόσιο; Ν' ανοίξεις δικό σου μαγαζί; Χρειάζονται κεφάλαια! Συν άδειες, γραφειοκρατίες, λαδώματα, που να μπλέκει κανείς τώρα! Να πας σε ιδιωτική εταιρεία; Και να σε εκμεταλλεύονται; Να σε τρέχουν από το πρωί μέχρι το βράδυ; Με την απειλή του ταμείου ανεργίας; Και τις ορέξεις και τις ιδιοτροπίες του κάθε εργοδότη, που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να ξεζουμίζει τους εργαζόμενους για να αυγατίζουν τα κέρδη του; Άσε καλύτερα! Δημόσιο και πάλι δημόσιο! Χωρίς κεφάλαιο! Ο μισθός εξασφαλισμένος, να «τρέχει» βρέξει χιονίσει! Και τι μισθός, με επιδόματα και υπερωρίες, τουλάχιστον δύο φορές πάνω από τον αντίστοιχο του ιδιωτικού, κι αν «σου κάτσει» και βρεθείς σε καλή θέση, εκεί να δεις «τυχερά», εκεί να δεις «κονόμα»! Χώρια που στο δημόσιο έχεις το κεφάλι σου ήσυχο, κανείς δεν θα σε ζαλίσει, κανείς δεν θα σε πιάσει. Και το μεσημέρι νωρίς σπίτι! Αν είσαι και γυναίκα, πόσο μάλλον μητέρα; Το δημόσιο είναι η ιδανική λύση! Φεύγεις από νωρίς το μεσημέρι, (ή αργά το πρωί), έχεις χρόνο για τα παιδιά, και ο μισθός «τρέχει» κανονικά!

Όμως το μεγαλύτερο πλεονέκτημα είναι η ασφάλιση, η εξασφάλιση και η σιγουριά του δημόσιου τομέα! Η ψυχική ηρεμία που σου εξασφαλίζει η έλλειψη άγχους και ανασφάλειας για το αύριο. Η εγγύηση μιας συνεχούς ευδαιμονίας. Το δημόσιο είναι ο Παράδεισος!

Είναι να αναρωτιέται κανείς γιατί δεν δημιουργούνται κι άλλοι, πολλοί δημόσιοι οργανισμοί, γιατί δεν επεκτείνονται περισσότερο τα Υπουργεία, γιατί δεν καλύπτονται άμεσα οι χιλιάδες κενές οργανικές θέσεις. Να διορισθούν όλοι οι Έλληνες και οι Ελληνίδες στο δημόσιο. Να μοιρασθούν και να απολαύσουν όλοι την σιγουριά και την αγαλλίαση της ζεστής αγκαλιάς του κράτους! Μα δεν μπορούν να το σκεφθούν αυτό οι πολιτικοί; Μα τόσο ανίκανοι είναι; Δεν έχουν ούτε ίχνος φιλότιμο επάνω τους; Δεν ραγίζει η καρδιά τους να βλέπουν επιχειρήσεις να κλείνουν και τόσο κόσμο να μένει άνεργος; Δεν διαβάζουν τα στατιστικά στοιχεία που δείχνουν την ανεργία στους νέους να καλπάζει στο 40%;

Επιτέλους, γιατί δεν αντιδρούν; Γιατί δεν κρατικοποιούν τις εταιρείες που κλείνουν; Γιατί δεν δημιουργούν νέες ΔΕΚΟ; Γιατί δεν επανακρατικοποιούν ΟΤΕ, Ολυμπιακή, Λιμάνια, όπως μας υποσχέθηκαν προεκλογικά; Γιατί στερούν από τόσους πολίτες την χαρά της εργασίας στο δημόσιο; Ψεύτες πολιτικοί, που μετέτρεψαν τα όνειρα μας σε δελτία ανεργίας.

Και είναι πραγματικά άξια απορίας αυτή η εμμονή τους. Είναι να αγανακτεί κανείς! Ακούγεται μάλιστα πως εξετάζουν να αρχίσουν και διώξεις στις ΔΕΚΟ, να κλείσουν δημόσιους οργανισμούς, να σταματήσουν τις προσλήψεις. Και που θα βρουν δουλειά τα παιδιά μας, με τόση ανεργία;

Είναι προφανές πως πίσω από τέτοιες ιδέες κρύβονται ξένα κέντρα αποφάσεων, που επιβουλεύονται την εθνική μας περιουσία, μην πω ανεξαρτησία. Πιθανότατα και να μας ζηλεύουν! Είναι οι ξένοι που θέλουν να βάλουν χέρι στον εθνικό μας πλούτο για ένα κομμάτι ψωμί. Είναι αυτοί που κινούν τα νήματα των πολιτικών μας, οι οποίοι λειτουργούν σαν πειθήνια όργανα τους, σαν μαριονέτες, εντολοδόχοι ξένων αφεντάδων στα πλαίσια μιας καλοστημένης προδοσίας. Δεν μπορεί έλληνες πολιτικοί να έχουν σκεφθεί ένα τόσο σατανικό αντεθνικό σενάριο. Δεν μπορεί έλληνες πολιτικοί να στερούν το ψωμί από τους συμπατριώτες τους. Δεν μπορεί έλληνες πολιτικοί να σταματούν τους διορισμούς στο δημόσιο και να διανοούνται να ξεπουλήσουν ΔΕΚΟ και δημόσιους οργανισμούς σε ξένα συμφέροντα.

Πρέπει να αντιδράσουμε σύντροφοι!

Δεν μπορούμε να τους αφήσουμε να μας κλέψουν τον Παράδεισο!

Η αγανάκτηση μας γίνεται οργή!

Και η οργή ποτάμι που θα τους παρασύρει

στο δρόμο για την κόλαση,

με εισιτήριο χωρίς επιστροφή!

ΥΓ.

Με τι καρδιά, με τι πνοή,

τι πόθους και τι πάθος

πήραμε τη ζωή μας· λάθος!

κι αλλάξαμε ζωή.

Γ. Σεφέρης, Στροφή, Εστία, 1931

13 / 6 / 11

Δικαιούμαστε μιας Συγγνώμης!

Κάποια πράγματα σε τούτη τη ζωή ενοχλούν περισσότερο από κάποια άλλα! Το τι είναι σημαντικό ή μη, δεν μετριέται πάντα με το μέγεθος του τραπεζικού λογαριασμού μας. Υπάρχει μια λέξη που τουλάχιστον για του Έλληνες αποτελούσε κάποτε ιδανικό ζωής: «*Το φιλότιμο*». Με το πέρασμα του χρόνου και την επικρατούσα ιδεολογία του ευδαιμονισμού, η λέξη αυτή χάνεται σιγά-σιγά από το καθημερινό ρεπερτόριο της ζωής μας, και αντικαθίσταται με περισσότερο υλιστικά ιδεώδη, όπως ένα κάμπριο ή ένα τριήμερο στην Μύκονο.

Η σύγχρονη νεοελληνική προσέγγιση της ζωής έχει υιοθετήσει μια σειρά από αξίες που κατά πολύ απέχουν από αυτή του «*φιλότιμου*» και προσιδιάζουν σε αυτές ενός εγωπαθούς κακομαθημένου βουτυρόπαιδου. Στη λογική αυτή οι ταγοί του έθνους μας διαμορφώνουν πολιτικό λόγο, που για να παραμένει αποτελεσματικός, πρέπει κάθε φορά να υπερακοντίζει σε λαϊκισμό τον προηγούμενο. Κολακεύοντας τα ελαττώματα του λαού, χαϊδεύοντας τις αδυναμίες του και κανακεύοντας τα πάθη του ικανοποιούν τα κατώτερα –καταναλωτικά- ένστικτά του, ενισχύουν τις δημοσκοπικές τους θέσεις, ευελπιστώντας σε ένα θετικό εκλογικό αποτέλεσμα. Το ψέμα μετατρέπεται σε πάγια τακτική, η οποία σιγά-σιγά γίνεται αποδεκτή όχι μόνο ως θεμιτή αλλά και ως ορθή πρακτική, η οποία, αποδεδειγμένα, φέρνει τα επιθυμητά αποτελέσματα. Το «*ο σκοπός αγιάζει τα μέσα*» γίνεται θέση ζωής.

Δεδομένου ότι το τμήμα της κοινωνίας που διαφωνεί με αυτές τις εκφυλιστικές λογικές δεν αντιδρά, η τακτική του λαϊκισμού βρίσκει πρόσφορο έδαφος να εξαπλωθεί και σταδιακά να μετατραπεί σε κυρίαρχη πρακτική. Η υλιστική ευδαιμονία την οποία ο λαϊκισμός υπόσχεται μετατρέπεται σε απόλυτο αυτοσκοπό.

Δείτε, για παράδειγμα, το πρόσφατο κίνημα των αγανακτισμένων:

Ενώ πολλοί από αυτούς φαίνεται πως, εκ πρώτης όψεως, καταδικάζουν τον διεφθαρμένο κομματισμό του παρελθόντος, αρνούμενοι, υποσυνείδητα, να αποδεχθούν την ανάγκη αλλαγής του υλιστικού αξιακού συστήματος που βιώνουμε, μετατρέπονται από υποχείρια του κομματικού λαϊκισμού σε πρέσβεις ενός νέου ιδιότυπου ακομμάτιστου λαϊκισμού. Ευαγγελίζονται έτσι ανύπαρκτους παραδείσους, που θα προκύψουν από νεφελώδεις ανοησίες του τύπου «*απεχθούς χρέους*», που με κάποιο μαγικό τρόπο θα μας αποδεσμεύσουν από τις όποιες ευθύνες και υποχρεώσεις, που έχουμε αναλάβει ως λαός, μετατρέποντας μας σε διεθνείς μπαταχτσήδες, ώστε να πάψουμε να χρωστάμε και να συνεχίσουμε την καλοπέραση των εποχής των δανεικών. Επιμένουν δηλαδή στο αποτυχημένο μοντέλο της υλιστικής ευδαιμονίας το οποίο όχι απλά διέλυσε τον οικονομικό ιστό της χώρας, αλλά καταρράκωσε και τις όποιες ηθικές αξίες κοσμούσαν τον Ελληνισμό

Ακριβώς στη αρρωστημένη αυτή λογική κινείται και η επίσημη κυβερνητική πολιτική! Προσπαθεί δια πυρός και σιδήρου να διατηρήσει τα προνόμια και την ευζωία ενός διεστραμμένου βαθέως κράτους, το οποίο από υπηρέτης του λαού έχει μετατραπεί σε δυνάστη του και που το μόνο για το οποίο νοιάζεται είναι η διατήρηση των προνομίων του, της ευζωίας του και της ευδαιμονίας του. Φυσικά, η κυβερνητική αυτή πολιτική νοοτροπία δεν εκπλήσσει αφού είναι ο κομματικός φορέας αυτής της κυβέρνησης, το ΠΑΣΟΚ, που από την δεκαετία του '80, εισήγαγε στην χώρα τον θεσμό του άκρατου λαϊκισμού, καθιέρωσε το κομματικό κράτος, διέλυσε θεσμούς και αρχές, αποκαθήλωσε το αξιακό σύστημα του «*φιλότιμου*» αντικαθιστώντας το με το υλιστικό αξιακό σύστημα

της «αρπαχτής» και της «λαμογιαίας» και εξέθρεψε τις νέες γενιές στην λογική της ανυπακοής, του τσαμπουκά, της θρασύτητας, της ήσσονος προσπάθειας και του «ωχαδερφισμού».

Επιχειρεί, μάλιστα, η εξουσία να διατηρήσει –κατά το δυνατόν- άθικτα τα προνόμια της «αυλής» της (= του κρατικοδίαιτου στρατού των αφισκοκολλητών της) αδυνατώντας ακόμη και την ύστατη στιγμή να αναγνωρίσει στοιχειώδεις αρχές όπως *«πλούτο παράγει η αγορά και όχι το δημόσιο»*, και πως *«κοινωνική πολιτική δεν μπορεί να ασκήσει ένα χρεοκοπημένο κράτος»*.

Η αδυναμία της κυβέρνησης να κατανοήσει το αξιακό καθεστώς, του «φιλότιμου», της εργατικότητας, της επιχειρηματικότητας, που ταιριάζει στην φύση των Ελλήνων και που τους κάνει να διαπρέπουν, ανά τους αιώνες, σε καθεστώς απουσίας του κράτους ή υπό την παρουσία μικρού και οργανωμένου κράτους, την οδηγεί στο αποκρουστικό πακέτο των, αστυνομικού τύπου, μέτρων σοσιαλιστικής έμπνευσης και λογικής (=φορολογικό αμόκ) που καλείται να λάβει. Μέτρων των οποίων η φύση αντίκειται πλήρως στην έμφυτη νοοτροπία των Ελλήνων. Επιλέγει δε, συνειδητά, αυτή την αδιέξοδη πολιτική, αντί να συντρίψει, μια και καλή, το αδηφάγο και αντιπαραγωγικό σπάταλο κράτος που απομυζά το τελευταίο ίχνος ικμάδας του ιδιωτικού τομέα οδηγώντας την οικονομία σε μαρασμό και την χώρα σε κατάρρευση.

Και το χειρότερο είναι πως την ίδια αυτή συνταγή, που διατηρεί αμείωτο το κράτος-σατράπη, η ίδια κυβέρνηση την δοκίμασε ακριβώς πριν ένα χρόνο και απέτυχε παταγωδώς. Συνοδευόμενη μάλιστα τότε από πλήθος ανόητων δηλώσεων του τύπου *«αυτά τα μέτρα είναι αρκετά για να επιτευχθεί ανάπτυξη»*, *«δεν θα χρειασθούν άλλα μέτρα»*, *«αν χρειασθούν άλλα μέτρα θα παραιτηθούμε»*, *«το 2012 η Ελλάς επιστρέφει σίγουρα στις αγορές»*. Δηλώσεις που δεν αποδεικνύονται μόνο αβάστακτα επιπόλαιες αλλά και τραγικά ψευδείς.

Και είναι πραγματικά άξιον απορίας πως οι εμπνευστές αυτών των δηλώσεων, αλλά και της επιμονής στην ίδια αδιέξοδη πολιτική δεν είχαν το παραμικρό φιλότιμο να ζητήσουν, από τον Ελληνικό λαό, μια «συγγνώμη»! Όχι μόνο για όσα ψεύδη ξεστόμισαν, αλλά για την πολιτική που εφάρμοσαν (ή δεν εφάρμοσαν, ανάλογα την οπτική γωνιά) που αποδείχθηκε, εκ των πραγμάτων, αποτυχημένη. Και στην οποία επιμένουν, επιβεβαιώνοντας όχι μόνο την απίστευτη θρασύτητά τους αλλά και την τραγική υπεροψία τους.

Αλλά δικαίως θα αναρωτηθείτε, *«ποιος έχασε το φιλότιμο για να το βρουν αυτοί»;*

16 / 6 / 11

Πράσινοι και Βένετοι

Σικέ παιχνίδι...

στην σαπισμένη σκακιέρα του παλαιοκομματισμού,

με πούλια από σκισμένες μαριονέτες,

θαμμένα κάτω από την σκόνη

ενός βρώμικου παρασκηνίου,

που ο μουχλιασμένος αέρας

έχει πάψει να ανανεώνεται

από την εποχή των χαμένων αγώνων...

26 / 6 / 11

Μια πρόταση για το Μεσοπρόθεσμο

Βρισκόμαστε λίγα μόνο εικοσιτετράωρα πριν την κρίσιμη ψηφοφορία στην Βουλή για το Μεσοπρόθεσμο. Η εκτίμηση για την «ορθή» ψήφο αποτελεί θολό τοπίο ταινίας του Αγγελόπουλου. Εξ' ίσου βασανιστική είναι και η πορεία προς τον σύγχρονο Γολγοθά του Ελληνικού λαού, που δυσανασχετεί σύροντας τον σταυρό του μαρτυρίου του.

Τρεις είναι, κατά την ταπεινή άποψη του υπογράφοντος, οι παράμετροι που πρέπει να ληφθούν υπόψη πριν την τελική απόφαση για την ψήφιση ή μη του Μεσοπρόθεσμου:

Πρώτον, ο όλος χειρισμός και μεθόδευση που ακολούθησε η κυβέρνηση αποτελεί υπόδειγμα στυγνού εκβιασμού. Ενώ αρχικά είχε προγραμματισθεί η κατάθεση του Μεσοπρόθεσμου για μετά το Πάσχα, με μια σειρά σκόπιμων καθυστερήσεων, σκηνοθετημένων κρίσεων και σχεδιασμένων ακροβασιών η κυβέρνηση το φέρνει προς ψήφιση μια βδομάδα πριν την ημερομηνία που αν δεν έχει ληφθεί η 5η δόση τότε η χώρα οδηγείται σε στάση πληρωμών. Δεδομένων των ευκαιριών που δόθηκαν στην κυβέρνηση για σύσταση κυβέρνησης εθνικής συνεργασίας ή ακόμη και διενέργειας εκλογών είναι προφανές πως ο όλος σχεδιασμός αποσκοπεί στην παράταση της ζωής της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ που γαντζωμένη στην εξουσία αρνείται πεισματικά να διανοηθεί πως θα απαρνηθεί τα θέλγητρα του κράτους. Η όλη αυτή συμπεριφορά αποδεικνύει πως η κυβέρνηση συνειδητά εκμεταλλεύεται την επερχόμενη εθνική τραγωδία προς ίδιον και όχι προς εθνικό όφελος. Το μόνο που εμφανώς τους νοιάζει είναι να διατηρήσουν τα προσωπικά τους προνόμια και τα του συστήματος ΠΑΣΟΚ. Το να υποκύπτει κανείς σε τέτοιους στυγνούς εκβιαστές ουδέποτε αποτέλεσε ορθή πρακτική.

Δεύτερον, η ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου δεν είναι αντίστοιχη με αυτή της ψήφισης του Μνημονίου για έναν απλό λόγο. Το Μνημόνιο ψηφίσθηκε με την καλοπροαίρετη ελπίδα ότι θα εφαρμοσθεί. Αποδεικνύεται εκ των πραγμάτων ότι τούτη η κυβέρνηση αποδείχθηκε ανίκανη να το εφαρμόσει, και όπου το εφάρμοσε το έπραξε προσχηματικά και υποκριτικά. Η αναφορά στις μηδενικές ιδιωτικοποιήσεις, ή στις απελευθερώσεις μαϊμού είναι μάλλον περιττές. Οι Πασόκοι απλά δεν το πιστεύουν, δεν θέλουν και δεν μπορούν να το εφαρμόσουν. Τι είναι αυτό που ως μαγικό ραβδάκι θα τους μεταμορφώσει σε φιλελεύθερους μεταρρυθμιστές απαλλάσσοντας τους από τις σοσιαλιστικές εμμονές τους και τις «υποχρεώσεις» τους προς το βαθύ κράτος του ΠΑΣΟΚ; Η ψήφος στο Μεσοπρόθεσμο αποτελεί ουσιαστικά ψήφο εμπιστοσύνης σε μια αποδεδειγμένα ανίκανη να το εφαρμόσει κυβέρνηση.

Τρίτον, ανεξαρτήτως των όποιων τακτικιστικών ελιγμών, ένας πολιτικός χώρος πρέπει να διαθέτει στοιχειώδεις αρχές και ιδεολογία την οποία να σέβεται, να τιμά και να εφαρμόζει. Το Μεσοπρόθεσμο αποτελεί έναν ύμνο προς τις διαχρονικές αρχές του κρατικο-σοσιαλισμού. Εκτινάσσει την φορολογία, αναβαθμίζει το κράτος σε δυνάστη, τιμωρεί την ιδιοκτησία και την ατομική επιτυχία, διώκει το επιχειρείν ενώ προστατεύει το υπερμέγεθες κράτος κλείνοντας το μάτι στους κρατικοδίαιτους μανδαρίνους. Δεδομένου ότι αυτή είναι η ιδανική στιγμή, που επιβάλλεται η χρήση φιλελεύθερων μέτρων από την, ομολογουμένως, πλούσια και αχρησιμοποίητη μέχρι σήμερα φαρέτρα του Φιλελευθερισμού, θα αποτελούσε όνειδος η απάρνηση του και η υιοθέτηση του αλλοπρόσαλλου σοσιαλμανούς Μεσοπροθέσμου.

Λαμβάνοντας υπ' όψιν τις τρεις ανωτέρω παραμέτρους καλούμαστε πλέον να απαντήσουμε στο ερώτημα για την ψήφιση ή μη του Μεσοπρόθεσμου. Η απάντηση σ' αυτή τη Μακιαβελική σύλληψη,

έχει ήδη δοθεί με το πλήρως επεξεργασμένο εναλλακτικό μεσοπρόθεσμο που πρότεινε το κόμμα της Δημοκρατικής Συμμαχίας, που και αποδεκτό έγινε από τους Ευρωπαίους εταίρους μας αλλά και είναι απόλυτα ρεαλιστικό, εύκολα και άμεσα εφαρμόσιμο, αφού αποτελεί τροποποίηση του υφισταμένου Μεσοπρόθεσμου.

Αφού, λοιπόν, η κυβέρνηση αρέσκεται σε εκβιασμούς ας κληθεί αυτή να κάνει την τελική επιλογή:

Αν η κυβέρνηση πραγματικά επιθυμεί την αποφυγή της χρεοκοπίας της χώρας πρέπει να προωθήσει:

1. Την άμεση τροποποίηση του Μεσοπρόθεσμου υιοθετώντας τον λόγο 65%-35% (δαπάνες-εισπράξεις).
2. Την προκήρυξη, αμέσως μετά την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου, εκλογών, για να επιλέξει ο λαός την κυβέρνηση που θα κρίνει ως ικανή να το διαχειρισθεί και η οποία θα κληθεί να ετοιμάσει και το Μνημόνιο II.

Η απάντηση της κυβέρνησης στην πρόταση αυτή θα αποδείξει αν πραγματικά νοιάζεται για την χώρα ή το μόνο που την ενδιαφέρει είναι να παραμείνει γαντζωμένη στην εξουσία.

Ιδού η ρόδος ιδού και το πήδημα!

4 / 7 / 11

Ανδρείκελα

Τα περί "χαμένης ανεξαρτησίας" του Γιούνκερ έχουν να κάνουν και με τους επερχόμενους "μπάστακες".

"Αγρόν ηγόρασαν", φυσικά, οι περήφανοι Πασόκοι Υπουργοί!

Σφυρίζουν αδιάφορα ακόμη και υπό "επιτροπεία"!

Όλοι και όλα για την καρέκλα ακόμη κι αν είναι τρύπια!

Υ.Γ 1. Οι κατοχικοί υπουργοί του '41-45, πόσο διαφορετικά να ένοιωθαν άραγε;

Υ.Γ. 2. Εμπειρογνώμονες, παρατηρητές, μπάστακες, τι σημασία έχει πως θα τους λένε; Δευτεροκλασάτοι γραφειοκράτες εξ' εσπερίας θα επιτηρούν νυχθημερόν τους Υπουργούς μας. Ζωντανή απόδειξη της τραγικής ανικανότητας και του άθλιου ξεπεσμού μας. Αλλά οι δικοί μας εκεί... Άγρυπνοι φρουροί του εθνικού συμφέροντος, όπως πάντα!

24 / 7 / 11

Η απουσία του κράτους θα πρέπει να χαρακτηρίζει το νέο Μοντέλο Ανάπτυξης

Καταντάει ρουτίνα η μόνιμη επωδός περί Ανάπτυξης που συνοδεύει το «κάθε» κυβερνητικό πακέτο λιτότητας εδώ και δεκαετίες. Είναι ιδιαίτερα ενοχλητική μάλιστα αυτή η αναφορά διότι ποτέ δεν συγκεκριμενοποιείται αλλά παραμένει να αιωρείται σε επίπεδο ευχής, προσλαμβάνοντας με τον καιρό μια έντονα μεταφυσική αύρα! Γιατί άραγε συμβαίνει αυτό;

Γιατί η «Ανάπτυξη» δεν μπορεί να λάβει συγκεκριμένη χροιά; Ας μην μασάμε τα λόγια μας. Οι διαχειριστές της εξουσίας αδυνατούν να προσδιορίσουν μέχρι σήμερα ένα σαφές αναπτυξιακό μοντέλο για τον απλούστατο λόγο ότι ουδέποτε επεξεργάσθηκαν, ουδέποτε σχεδίασαν και ουδέποτε πίστεψαν σε κάτι αντίστοιχο. Κυρίαρχο, αν μη, μοναδικό μέλημα όλων των κομμάτων εξουσίας μέχρι σήμερα (δηλαδή των εξής δύο: ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) ήταν η κατάληψη της εξουσίας, με απλοϊκά λαϊκιστικά τσιτάτα και κατάλογο ευχολογίων που υπό την τεκμηριωμένη τους μορφή ονόμαζαν «πρόγραμμα», χωρίς καμία ουσιαστική προετοιμασία και επεξεργασία μέτρων, πολιτικών και δράσεων.

Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη η πλήρης αποτυχία μιας σειράς αναπτυξιακών δράσεων, που αποφασίσθηκαν στο «ποδόρι» και ουσιαστικά στηρίχθηκαν σε μια Κεϋνσιανής έμπνευσης και λογικής φιλοσοφία, σε αυτήν δηλαδή της επίτευξης της Ανάπτυξης είτε μέσω ενός πλουσιοπάροχου προγράμματος δημοσίων επενδύσεων, είτε μέσω ενός αλόγιστου σχεδίου επιδοτήσεων ιδιωτικών επιχειρήσεων του τύπου «μοιράζω πεντοχίλιαρα, ελάτε κόσμε να πάρετε», κατασπαταλώντας κονδύλια προερχόμενα από τα κοινοτικά προγράμματα!

Και ποιο ήταν το αποτέλεσμα αυτών των σοσιαλ-κρατικιστικών έμπνεύσεων και πρακτικών τριών δεκαετιών;

Στο μεν σκέλος των δημοσίων επενδύσεων και παρά τον πακτωλό των κονδυλίων που διατέθηκε, δεν έχουμε ακόμη ολοκληρώσει ούτε καν την ΠΑΘΕ, την μία και μοναδική κεντρική οδική αρτηρία της χώρας! Επίσης, η Ελλάς συγκαταλέγεται μεταξύ των ολίγων χωρών της Αφρικανικής ηπείρου που δεν έχει καταφέρει να εισάγει ηλεκτροκίνηση στους σιδηροδρόμους της, ενώ ο σχετικός εξοπλισμός σαπίζει σε κάποιες αποθήκες του κραταιού και κρατικού –ακόμη- ΟΣΕ. Τα λιμάνια μας και τα περιφερειακά μας αεροδρόμια από πλευράς υποδομών βρίσκονται σε άθλια κατάσταση, η εξυπηρέτηση του πολίτη –από πλευράς υποδομών- είτε στον τομέα της υγείας είτε σε αυτόν της δημόσιας διοίκησης, υπολείπεται κατά πολύ μιας χώρας που επιθυμεί να χαρακτηρίζεται ως Ευρωπαϊκή, ενώ, τέλος, ουδεμία πρωτοποριακή τεχνολογική καινοτομία δεν έχει εφαρμοσθεί εδώ και δεκαετίες έστω και σε έναν κάποιο κλάδο της οικονομίας μας.

Αν επεκτείνουμε τον απολογισμό των μοντέλων «Ανάπτυξης», που ακολουθήθηκαν με ευλάβεια τις τελευταίες τρεις δεκαετίες, ως προς τον ιδιωτικό τομέα, θα δούμε ότι κι εκεί τα αποτελέσματα είναι εξ' ίσου απογοητευτικά. Το κράτος επέλεξε επί 3 δεκαετίες να ακολουθήσει ένα διττό αναπτυξιακό μοντέλο:

- Το πρώτο σκέλος του βασίσθηκε στις επ' ευθείας επιδοτήσεις παραγωγικών επενδύσεων, με μεταβλητά ποσοστά επιδότησης ανάλογα την γεωγραφική ζώνη και την φύση της επένδυσης. Τα θλιβερά αποτελέσματα αυτής της αναπτυξιακής επιλογής μπορεί να τα αντιληφθεί κανείς αν επισκεφθεί τις βιομηχανικές περιοχές της χώρας και κυρίως αυτές της Θράκης (όπου η επιδότηση

ήταν και η μέγιστη) που βρίθουν από κουφάρια επιδοτημένων μονάδων, ενώ οι εναπομείνουσες λειτουργούσες μονάδες μετρώνται στα δάκτυλα του ενός χεριού.

- Το δεύτερο σκέλος του μοίρασε εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ (ευρωπαϊκής πάντα προέλευσης), υπό διαφορετικές «συσκευασίες» προγραμμάτων, σε χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις με τη μορφή εκπαίδευσης, ψιλο-επενδύσεων υλικοτεχνικής υποδομής ή/και πάσης φύσεως μελετών. Αν τα χρήματα αυτά είχαν πιάσει τόπο, τότε η Ελλάς θα διέθετε σήμερα το πιο εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό της Ευρώπης, με τις πιο οργανωμένες και αρτίως εξοπλισμένες μικρομεσαίες επιχειρήσεις.

Και τα δύο σκέλη του μοντέλου Ανάπτυξης που ακολουθήσαμε μέχρι σήμερα έχουν ουσιαστικά αποτύχει, οδηγώντας την χώρα μας σε πλήρη αποβιομηχάνιση αλλά και πλήρη απώλεια των δις ευρώ που κατευθύνθηκαν προς αυτόν τον σκοπό.

Και στον τομέα της Ανάπτυξης, λοιπόν, το πολιτικό σύστημα της μεταπολίτευσης απέτυχε παταγωδώς. Μια αποτυχία που δεν μπορεί παρά να χρεωθεί στην καρδιά αυτού του συστήματος, δηλαδή των Κεϋνσιανών πολιτικών κρατικού προγραμματισμού και παρεμβατισμού που ακολουθήθηκαν με ευλάβεια από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ μέχρι σήμερα.

Παρά τον φτωχό αυτό απολογισμό των Αναπτυξιακών επιλογών τους οι πολιτικοί ταγοί μας δείχνουν να επιμένουν σε αυτό τον αδιέξοδο δρόμο, ίσως γιατί το μυαλό τους μέχρι εκεί φθάνει, ίσως γιατί ως γνήσιοι κρατιστές δεν μπορούν να φαντασθούν μια άλλη πολιτική, ίσως γιατί απλά δεν νοιάζονται.

Δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις που, ακόμη και σε κατ' ιδίαν συζητήσεις, «διαπρεπείς» πολιτικοί μας περιγράφοντας τις σχετικές προτάσεις τους, απαριθμούν μια σειρά από -κατά την γνώμη τους- κρίσιμους για την χώρα τομείς Ανάπτυξης. Άλλος προτιμά οι όποιες εθνικές προτεραιότητες (και οι επενδύσεις φυσικά) να εστιασθούν στον τουρισμό, άλλος στον πολιτισμό, άλλος στην μαζικοποίηση της τουριστικής κατοικίας (το παράδειγμα της χρεοκοπίας αυτού του μοντέλου στην Ισπανία τους διαφεύγει προφανώς), άλλος στην πράσινη ενέργεια κλπ κλπ. Ανάλογα με τις προσωπικές τους εμπειρίες και χωρίς πολλοί από αυτούς να έχουν ουσιαστικά εργασθεί στην ελεύθερη αγορά, δημιουργούν ένα ιδεατό, ουτοπικό μοντέλο ανάπτυξης, βασισμένο σε εκτιμήσεις δεδομένων που κάπου είδαν, κάπου διάβασαν ή κάποιος τους είπε.

Το κοινό χαρακτηριστικό όλων αυτών των προτάσεων είναι η αναγκαιότητα ύπαρξης ενός κεντρικού προγραμματισμού της οικονομίας, που θα καθοδηγεί τις αγορές στο που θα επενδύουν και στο πως θα αναπτύσσονται, υπό την άξια –προφανώς– καθοδήγηση των εμπνευστών τους ή/και των συνεργατών τους. Όπλο τους, το «εργαλείο» της χρηματοδότησης, τα χρήματα δηλαδή των αγρίως φορολογουμένων επιχειρήσεων και πολιτών (Ελλήνων και Ευρωπαίων). Βεβαίως ένα καλό ερώτημα θα ήταν ποιος τους διόρισε ως διαχειριστές της τσέπης μας και ως managers των επιχειρήσεων μας για να αποφασίζουν αυτοί –ενίοτε ημιμαθείς–, με τα δικά μας τα λεφτά, την δική μας στρατηγική ανάπτυξης. Σε τι διαφέρουν αυτές οι ιδέες και πρακτικές από τον κεντρικό προγραμματισμό της Σοβιετίας, που «φούνταρε» αύτανδρη χρεοκοπώντας σαν ιδεολογία αλλά και σαν μοντέλο;

Μήπως θα ήταν καλύτερα αντί να φορολογούν τις υγιείς –άρα και επιτυχημένες– επιχειρήσεις για να επιδοτούν αμφιβόλου αποτελεσματικότητας πρωτοβουλίες, να πάψουν να τις φορολογούν και να αποφασίζουν οι ίδιες πως θα διαθέτουν καλύτερα τα περισσεύματά τους για τις όποιες αναπτυξιακές ή/και επενδυτικές τους ανάγκες;

Μήπως θα ήταν καλύτερα να καταργηθεί, μια και καλή, η αρρωστημένη λογική των πάσης φύσεως επιδοτήσεων, που το μόνο που επιτυγχάνει είναι να τρέφει την δημόσια διαφθορά και διαπλοκή, καθώς και μια στρατιά επιτηδείων, μεσαζόντων, «συμβούλων» και λαμόγιων;

Μήπως θα ήταν καλύτερα το κράτος να σταματήσει, επιτέλους, να παίζει τον ρόλο του πατερούλη της οικονομίας και να αποσυρθεί από την ζωή της αγοράς διακριτικά και οριστικά;

Μήπως τελικά το μυστικό της Ανάπτυξης δεν κρύβεται στην παρουσία αλλά στην απουσία του κράτους, αυτού καθ' εαυτού, σε όλες τις εκφάνσεις του και τις μορφές του;

Αν παρατηρήσουμε το παράδειγμα της ελληνικής ναυτιλίας, που μεγαλούργησε και μεγαλουργεί, θα δούμε ότι το «θαύμα» της το επέτυχε ουσιαστικά αρρύθμιστη. Και σε αυτό ακριβώς διαφέρει από την πλήρως ρυθμισμένη ακτοπλοΐα, που πάει για φούντο, παρέχοντας κακής ποιότητας, ακριβές και μη ανταγωνιστικές υπηρεσίες. Εξ' άλλου ιστορικά οι Έλληνες μεγαλουργούν σε καθεστώτα ελευθερίας. Το οικονομικό θαύμα των αρχαίων αποικιών δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιου κεντρικού σχεδιασμού, ενώ σαφώς η οικονομική δύναμη των σύγχρονων ελλήνων μεταναστών στις καπιταλιστικές ΗΠΑ υπερέχει από αυτή των δυστυχών συμπατριωτών μας που εγκλωβίστηκαν στην κεντρικά σχεδιαζόμενη Σοβιετική Ένωση, οι οποίοι και μόλις άνοιξαν τα σύνορα έσπευσαν με τις φτωχές τους οικοσκευές να την εγκαταλείψουν, μαζικά.

Θα πρέπει, επιτέλους, η σύγχρονη Ελλάδα να παραδειγματισθεί από τις αλυσιδωτές αποτυχίες των κρατικιστικών μοντέλων. Η αγορά, η οικονομία, το μέλλον μας πνίγονται από την σοσιαλιστική μπόχα, που αποπνέουν οι κάθε λογής συντεχνίες, οι βολεμένοι αφισοκολλητές των ΔΕΚΟ, οι αργόμισθοι συνδικαλιστές και οι καλοθρεμμένοι πρώην, νυν και επίδοξοι «εθνικοί προμηθευτές».

Η αγορά δεν χρειάζεται σήμερα ένα αναπτυξιακό νόμο απ' τα παλιά. Χρειάζεται ένα νέο μοντέλο Ανάπτυξης, που θα ανατρέψει τις αποδεδειγμένα αποτυχημένες πρακτικές των σοσιαλιστικών πειραματισμών του παρελθόντος. Χρειάζεται, ως πρώτο αλλά καίριο βήμα, την ουσιαστική κατάργηση όλων των αντι-αναπτυξιακών κινήτρων που υπάρχουν σήμερα, ώστε να της δοθεί, από το παρασιτικό κράτος, ζωτικός χώρος για να αναπνεύσει και να αναπτυχθεί. Κάτι που πρακτικά σημαίνει πλήρη κατάργηση πλειάδας ΔΕΚΟ, κρατικών οργανισμών, φορέων και διευθύνσεων Υπουργείων, που επεμβαίνουν ή και υποκαθιστούν την καθημερινή λειτουργία της αγοράς, απελευθέρωση ωραρίων, απελευθέρωση εργασιακών και ασφαλιστικών αγορών, κατάργηση πάσης φύσεως υποχρεωτικών εισφορών –υπέρ τρίτων-, ριζική αναθεώρηση περιβαλλοντικών και πολεοδομικών απαιτήσεων, διάλυση συντεχνιακών κατεστημένων, πλήρη και χωρίς όρους απελευθέρωση επαγγελματιών. Για παράδειγμα, πρέπει να φθάσουμε στο σημείο που ακόμη και όταν το κράτος επιθυμεί ασφαλιστική ή φορολογική ενημερότητα από μια επιχείρηση να υποχρεώνονται να τρέχουν οι δημόσιοι υπάλληλοι για να την εκδώσουν, περιμένοντας οι ίδιοι καρτερικά στις ουρές που δημιουργεί η δική τους αδιαφορία.

Αν το κράτος καταφέρει και «ξεκουμπιστεί» μια και καλή από τα «πόδια» της αγοράς, εισάγοντας, ταυτόχρονα, σταθερό φορολογικό και ανταποδοτικό ασφαλιστικό σύστημα, που θα χαρακτηρίζονται από μικρούς φορολογικούς συντελεστές και μειωμένες εργοδοτικές εισφορές, αντίστοιχα, τότε θα έχουμε επιτύχει το πρώτο και μεγαλύτερο βήμα για την αναστροφή της ύφεσης και το πέρασμα στην τόσο ποθητή και αναγκαία Ανάπτυξη.

Η απουσία του κράτους οφείλει να αποτελέσει την πεμπτούσια της όποιας νέας Αναπτυξιακής πολιτικής θα ακολουθηθεί από αυτό το σημείο και μετά. Η παροχή φορολογικών κινήτρων για νέες επενδύσεις θα πρέπει να συμπληρώσει την αναπτυξιακή φαρέτρα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να ξανα-εμπλακούμε στον κυκεώνα του αποτυχημένου και διεφθαρμένου μοντέλου των, πάσης φύσεως, επιδοτήσεων μικρών ή μεγάλων επιχειρήσεων. Κρατικές επιδοτήσεις θα πρέπει να επιτρέπονται μόνο σε αποδεδειγμένες περιπτώσεις market failure (αναφορικά με εθνικές υποδομές) όπου κι εκεί θα πρέπει να προκρίνονται λογικές ιδιωτικής συγχρηματοδότησης (π.χ. ΣΔΙΤ) και ιδιωτικού management. Τέλος, το νέο Αναπτυξιακό Μοντέλο θα πρέπει να απέχει από κάθε απόπειρα κεντρικού προγραμματισμού σε εθνικό ή κλαδικό επίπεδο, αφήνοντας στους

επιχειρηματίες –που γνωρίζουν την δουλειά τους καλύτερα από τον καθένα- το τιμόνι των επενδύσεων.

Τέλος, η επιτυχής μεταβίβαση του «τιμονιού» των πολιτικών Ανάπτυξης από τα χέρια του κράτους σε αυτά της αγοράς, θα πρέπει συμβολικά να αποτυπωθεί με την συρρίκνωση ή και την οριστική κατάργηση του Υπουργείου Ανάπτυξης.

Αν, φυσικά, θέλουμε να μιλούμε για πραγματική Ανατροπή στην Πράξη!

4 / 8 / 11

Με αρκετή δόση χιούμορ ο νέος αγορανομικός κώδικας!

Μνημείο κρατισμού και συνονθύλευμα απολιθωμένων γραφειοκρατικών αντιλήψεων αποτελεί ο νέος(;) Αγορανομικός Κώδικας που έθεσε σε δημόσια διαβούλευση το Υπουργείο Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας.

Μια απλή του ανάγνωση αρκεί για να κατανοήσει κανείς γιατί η Ελλάς παραμένει μια τριτοκοσμική χώρα, που διαβιεί κάπου μεταξύ 19ου και 20ου αιώνα. Το προτεινόμενο νομοσχέδιο βρίθει αναχρονιστικών διατάξεων, συντεχνιακών προστατευτισμών, γλαφυρών ρυθμίσεων και αγοραφοβικών νοοτροπιών, που αποτελούν χαρακτηριστικά ενός βαθύτατα συντηρητικού και αρτηριοσκληρωτικού κράτους.

Σταχυολογούμε μερικά μόνο δείγματα από τα «απολιθώματα» των αγορανομικών διατάξεων που εισάγει ο νέος νόμος του ΠΑΣΟΚ:

Ενδεικτικά, η νομοθεσία προσδιορίζει με μαθηματική ακρίβεια τις επιτρεπόμενες συγκεκριμένες συσκευασίες οίνου (Σας απαγορεύει για παράδειγμα να καινοτομήσετε συσκευάζοντας αφρώδη οίνο σε συσκευασία των 1000ml, πρέπει υποχρεωτικά να διαλέξετε συσκευασία 750 ή 1500ml)!!!

Επίσης, η συσκευασία της μαστίχας επιτρέπεται μόνο μέσα στα όρια του Νομού Χίου, προφανώς διότι η υπόλοιπη Ελλάδα δεν διαθέτει την κατάλληλη τεχνολογία ή τεχνογνωσία!

Σε άλλη διάταξη προσδιορίζεται με ακρίβεια γραμμαρίου μέχρι και το βάρος της συσκευασίας του καφέ! Για τα υπόλοιπα τρόφιμα το κράτος περιέργως δεν επιδεικνύει την αντίστοιχη ευαισθησία!

Απαγορεύει, επίσης, την λιανική πώληση μελιού σε συσκευασίες άνω του 1 κιλού (ή 3 αν πρόκειται για μελισσοκόμους)!!! Προφανώς αν το μέλι πουληθεί στο σούπερ μάρκετ σε συσκευασία των 2 κιλών τίθεται σε κίνδυνο η εθνική ασφάλεια!

Ορίζει, τέλος, επακριβώς το πότε οφείλουν να ψήνουν οι φούρνοι φαγητά και γλυκίσματα, με συγκεκριμένες αργίες και εξαιρέσεις! Το κράτος, μεγάλος αδερφός, βρίσκεται εδώ και φροντίζει με επιμέλεια για το Κυριακάτικο γιουβετσάκι σας.

Λόγω έλλειψης χώρου –οι πολιτικές ανακοινώσεις οφείλουν να είναι λακωνικές- στερούμεθα της ευκαιρίας να μοιρασθούμε μαζί σας μια σειρά από ξεκαρδιστικές αντίστοιχες ρυθμίσεις που μας προσφέρει σε αφθονία ο νέος αγορανομικός κώδικας.

Πίσω όμως από το άπλετο γέλιο που μας προσφέρει, κρύβεται η πικρή πραγματικότητα της οπισθοδρόμησης, του κρατισμού και της μούχλας που καλύπτει το σύγχρονο Ελληνικό κράτος.

Κρύβεται ένα πλήρως αντιπαραγωγικό, αντιαναπτυξιακό και γραφειοκρατικό κατεστημένο που συνθλίβει κάθε προσπάθεια μεταρρύθμισης, φιλελευθεροποίησης και εκσυγχρονισμού της πατρίδας μας.

Κρύβεται η τόσο αποκρουστική, μα συνάμα και τόσο θλιβερή εικόνα για ένα μέλλον που επίμονα επιλέγουμε να παραμένει γκρί.

Κρύβονται οι ανατροπές που, φοβικά, αρνούμαστε να κάνουμε πράξη.

Κρύβεται το όνειρο μιας ανάπτυξης, που αφήνουμε να πετάξει μακριά μας για πάντα!

15 / 8 / 11

Μη "καθώς πρέπει" λόγος

Σε μια χώρα "τσουρουφλισμένη" από την κρίση, με καταρρακωμένο κύρος και "τσαλακωμένη" υπερηφάνεια, βρισκόμαστε ενίοτε σε στιγμές που αναζητώντας "τη λύση" συναντιόμαστε με τις ρίζες μας.

Παραμονή δεκαπενταύγουστου χθες και βρέθηκα, όπως η πλειοψηφία των συμπατριωτών μας, σε ένα από τα γραφικά χωριά μας, που γιορτάζουν την άγια μέρα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Όλο το χωριό μαζί με επισκέπτες και καλεσμένους μαζεύτηκε στην κεντρική πλατεία συμμετέχοντας σε ένα παραδοσιακό πανηγύρι, όπου τον πένθιμο ρυθμό της μπάντας που συνόδευε την λιτανεία διαδέχθηκαν οι δημοτικοί χοροί, τον αργό χτύπο της καμπάνας ο χαρμόσυνος "αναστάσιμος", την κατάνυξη του εσπερινού το κέφι του γλεντιού, τ' αρώματα απ' το λιβάνι και το κερί η τσίκνα απ' τα σουβλιστά αρνιά και το ρετσίνι απ' το κρασί.

Εικόνες, ακούσματα, συναισθήματα, γεύσεις κι αρώματα ανακατωμένα όλα στον ίδιο χώρο και χρόνο, σε μια τελετουργική ατμόσφαιρα διονυσιακής τελετής, σαν να σταμάτησε ο χρόνος μερικές χιλιάδες χρόνια πριν και να κατεβήκανε από το διπλανό βουνό οι Πάνες και οι Υάδες να γιορτάσουν μαζί με τους θνητούς την ανάσταση του Διονύσου, του θεού με τις δύο ταυτότητες, του "συμβόλου" που έπαιζε το ρόλο της πύλης ανάμεσα σε διαφορετικά βασίλεια και κόσμους εμπειρίας. Τούτη η μετάβαση στην επικίνδυνη, σκιώδη σφαίρα του κάτω κόσμου, του χάους και του θανάτου και η διαδοχή της από την ενθουσιαστική μορφή της χαράς της ζωής, της ξεγνοιασιάς της αμπέλου, που αποτελούν βασικό θέμα στη διονυσιακή λατρεία, ένοιωσα χθες να ξαναζούν, δίνοντας εξήγηση στα εκ πρώτης όψεως παράλογα αισθήματα χαρμολύπης, που χαρακτήριζαν τις τόσο έντονες μεταπτώσεις συμπεριφορών και συναισθημάτων των πανηγυριστών.

Ήταν πραγματικά υπερβατική η εικόνα των νέων παιδιών του χωριού να χορεύουν ντυμένα στις παραδοσιακές στολές τους αρχέγονους μελωδικούς ρυθμούς, μπροστά στην σημαιοστολισμένη με γαλανόλευκες και δικέφαλους εκκλησιά, που συμβολικά εκείνη τη στιγμή φιλοξενούσε το αιθέριο σώμα της αποβιώσασας Παναγιάς, αναμένοντας την σε τρεις μέρες αγία ανάληψή της.

Και ήταν πράγματι υπέροχο να βιώνει κανείς τις παραδόσεις και την ιστορία χιλιάδων ετών ενός λαού να συμπυκνώνονται αναμεμιγμένες σε ένα παραδοσιακό πανηγύρι λίγων ωρών. Και ταυτόχρονα ήταν τόσο ελπιδοφόρο να νιώθεις πως τούτος ο λαός, σε πείσμα των καιρών, καταφέρνει να επιβιώνει κωδικοποιώντας το παρελθόν του σε κώδικες και συμπεριφορές που υπερβαίνουν θρησκευτικές και εξουσίες, κατανικώντας έτσι τον ίδιο τον χρόνο και τον θάνατο.

Ο κύκλος της ζωής, του θανάτου και της ανάστασης είναι η μοίρα τούτου του λαού. Την διδάχθηκε από την Περσεφόνη και τον Διόνυσο την ξαναθυμήθηκε με τον Χριστό και την Παναγιά, την ζει και την ξαναζει για αιώνες τώρα, σαν τον αρχαίο Φοίνικα. Είναι κωδικοποιημένη στο DNA του, κάτι σαν ευχή και κατάρα, ενός λαού ταγμένου να κρατά τα κλειδιά δύο κόσμων, καταδικασμένου να ζει και να πεθαίνει για να αναστηθεί και να ξαναζει το μαρτύριο του Σίσυφου που υπερνικώντας τον Άδη έχασε -για πάντα- το προνόμιο της ανάπαυσης του θανάτου.

Αλλόκοτα πράγματα θα μου πείτε, ακατανόητα και υπερφυσικά... μηνύματα γεμάτα αντιφάσεις, σαν την υπερβατική λογική του χθεσινού εορτασμού...

Αλλά αυτοί είμαστε...

Αυτός είναι ο λαός μας...

Λέτε ο Διόνυσος κι η Παναγιά να μας κοιτάζουν, παρέα, από μια γωνιά του Παραδείσου και να ξεκαρδίζονται;

28 / 8 / 11

Στο τέλος του κρατισμού

"Η Ελλάδα έχει βιομηχανία, αλλά βρίσκεται στην Βουλγαρία!"

Στις 26 Αυγούστου ένα ενδιαφέρον άρθρο[1] του διαδικτυακού Bloomberg ασχολήθηκε με την μετανάστευση Ελληνικών επιχειρήσεων στην Βουλγαρία. Σύμφωνα με τον συντάκτη του άρθρου, 2.000 και πλέον επιχειρήσεις ελληνικών συμφερόντων έχουν εγκατασταθεί ήδη στην Βουλγαρία εκ των οποίων το 40% μόλις φέτος! Το άρθρο προσεγγίζει το πολιτικό-οικονομικό σκηνικό που επικρατεί σήμερα στην Ελλάδα και διερευνά τους λόγους αυτής της επενδυτικής όσμωσης.

«Η λειτουργία μας στην Βουλγαρία κοστίζει πολύ λιγότερο από την Ελλάδα λόγω μειωμένων φόρων και μισθών. Επίσης, η φορολογική νομοθεσία στην Βουλγαρία είναι πολύ απλούστερη, ξεκάθαρη και κυρίως προβλέψιμη» αναφέρει ανώτατο διευθυντικό στέλεχος ελληνικής βιομηχανίας που λειτουργεί ήδη 5 εργοστάσια στην Βουλγαρία απασχολώντας 1000 εργαζομένους.

Το ότι η Βουλγαρία φορολογεί τις επιχειρήσεις με 10% είναι γνωστό. Είναι, επίσης, γνωστό το ότι προσφέρει φθηνό εργατικό δυναμικό. Αυτό όμως που πραγματικά εκπλήσσει είναι η επίτευξη ενός φορολογικού περιβάλλοντος, που είναι φιλικό προς τις επιχειρήσεις χωρίς να τους επιφυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις! Αξίζουν συγχαρητήρια στην Βουλγαρική κυβέρνηση και τον λαό της, που μετά από δεκαετίες λειτουργίας σε καθεστώς, και νοοτροπίες, κομμουνιστικής κολεκτιβοποίησης, μπορούν πλέον να ανταγωνιστούν στα ίσα χώρες με μακρόχρονη λειτουργία της οικονομίας της αγοράς (υποτίθεται), όπως η Ελλάδα. Και αποτελεί όνειδος για μια χώρα σαν την Ελλάδα, που με τόση οικονομική βοήθεια και στήριξη από την δύση (από το μεταπολεμικό σχέδιο Μάρσαλ μέχρι τα απανωτά «πακέτα Ντελόρ») καταφέρνει να ευτελίζεται διεθνώς με το να μετατρέπεται όχι μόνο σε διεθνή επαίτη αλλά και σε παγκόσμιο παράδειγμα προς αποφυγήν.

Το ευτράπελο και ταυτόχρονα τραγικό είναι πως η πολιτική μας ηγεσία (ιδίως οι υπεύθυνοι του τριγώνου Οικονομία-Ανάπτυξη-Υποδομές) σπαζοκεφαλιάζουν για να βρουν την μαγική συνταγή της πολυπόθητης Ανάπτυξης, την ίδια στιγμή που εθελotuφλώντας, αδυνατούν ή δεν επιθυμούν να κατανοήσουν τον απέραντο κρατισμό που διαποτίζει «μέχρι το κόκκαλο» το πολιτικό τους σκεπτικό, την εξάρτησή τους από τις κρατικοδίαιτες Λερναίες Ύδρες, που επί δεκαετίες οι ίδιοι εξέθρεψαν με απέραντη στοργή και φροντίδα, και την προσήλωσή τους σε ένα ξεπερασμένο κι αδιέξοδο οικονομικό μοντέλο Κεϋνσιανής έμπνευσης και φιλοσοφίας.

Θα ήταν χρήσιμο για τον Έλληνα Υπουργό Ανάπτυξης να μελετήσει τον όποιο αντίστοιχο Βουλγαρικό «Αναπτυξιακό Νόμο» που προσέλκυσε τις 2.000 Ελληνικές Επιχειρήσεις. Με έκπληξή του θα ανακαλύψει πως τέτοιος νόμος δεν υφίσταται! Αυτό που υφίσταται είναι ένα ελκυστικό, σοβαρό και συνεπές επιχειρηματικό περιβάλλον, όπως διαμορφώνεται από την τοπική φορολογική, εργατική και ασφαλιστική νομοθεσία. Χωρίς μεν επιδοτήσεις και ΕΣΠΑ αλλά και δίχως μεσάζοντες, δίχως εισφορές υπέρ τρίτων, δίχως ΠΑΜΕ και «Φωτόπουλους» και κυρίως δίχως κρατική γραφειοκρατία και διαφθορά.

Και για να είμαστε δίκαιοι το πρόβλημα δεν εστιάζεται μόνο στην παροιμιώδη ανικανότητα και ατομία της πολιτικής μας ηγεσίας να αντιληφθεί την πραγματικότητα, αλλά και στις έντεχνα εμφυτευμένες, για δεκαετίες, κρατικιστικές δοξασίες στον ίδιο το λαό μας. Για παράδειγμα, αποτελεί ένα μυστήριο για τον μέσο πολίτη το γιατί η αύξηση του μεγέθους του δημοσίου οδηγεί σε λουκέτα την αγορά και ακόμη περισσότερο αγγίζει τα όρια της κβαντικής φυσικής το γιατί η επιμονή

σε μη απολύσεις στον –αντιπαραγωγικό– δημόσιο τομέα οδηγεί σε ανεργία στον –παραγωγικό– ιδιωτικό τομέα! Θεωρείται δε, σχεδόν φυσιολογική η δυνατότητα κάθε οργανωμένης συντεχνίας φασιστοειδών της αριστεράς –κι όχι μόνον–, να καταλύει την δημοκρατία, αφαιρώντας με την βία από συμπολίτες μας την ελευθερία του λόγου, της μετακίνησης ή και αυτής ακόμη της εργασίας.

Το πρόβλημα της χώρας μας δεν εστιάζεται, λοιπόν μόνο σε τεχνικά ζητήματα. Αν ήταν έτσι, θα αρκούσαν κάποιες μεταρρυθμίσεις για να αναταχθεί η οικονομία και να ξεκινήσει ένας νέος κύκλος Ανάπτυξης. Το πρόβλημα της χώρας μας εστιάζεται σε θέματα νοοτροπίας, ηθικής και αρχών. *Κι ένας λαός ηθικά και αξιακά ευνουχισμένος δεν δύναται να ανακάμψει με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου.*

Οι ριζικές ανατροπές που απαιτούνται είτε στην αγορά, είτε στην παιδεία, είτε στην υγεία, είτε στην λειτουργία του κράτους, προϋποθέτουν πρώτα ριζικές ανατροπές στις νοοτροπίες μας, στις αρχές μας και στο αξιακό μας σύστημα. Οι ανατροπές αυτές δεν επιτυγχάνονται μέσω τεχνικών διεργασιών όπως οι εκλογές, αλλά μέσω κοινωνικών διεργασιών που ενεργοποιούνται αυτόματα είτε ως αποτέλεσμα μακρόχρονης ηθικής ωρίμανσης είτε ως αποτέλεσμα συλλογικών αντανakλαστικών επιβίωσης. Και τέτοια αντανakλαστικά ενεργοποιούνται κατά την διάρκεια των κρίσεων. Όσο δε, αργούν να ενεργοποιηθούν τόσο η κρίση εντείνεται, οδεύοντας προς την κορύφωσή της. Ευτυχής ο λαός που το ένστικτο αυτοσυντήρησής του θα «ξυπνήσει» προ της –καταστροφικής– κορύφωσης της κρίσης. Αν δεν το επιτύχει αυτό τότε η ιστορία θα του παρέχει πλουσιοπάροχα όσο χρόνο επιθυμεί –μετά από την καταστροφή– για να μαζέψει πληγωμένος τα συντρίμια του, να αναλογιστεί τα λάθη του και να ξεκινήσει μια νέα ωριμότερη πορεία.

Και η Σύνεση και ο Πόνος δρουν πάντα διδακτικά.

Σε κάθε περίπτωση εμείς επιλέγουμε τον δάσκαλό μας.

[1] Greek Malaise Means Gain for Bulgaria as Firms Seek Refuge

22/9/11

Θέλω να γνωρίσω τον δημόσιο υπάλληλο που του πληρώνω τον μισθό

Σήμερα παρέλαβα ένα από τα εκκαθαριστικά που απέστειλε η εφορία για τα έκτακτα τέλη που αποφασίσθηκαν τον Ιούλιο. Ο συνολικός λογαριασμός ανέρχεται στα 1500 ευρώ. Συμπεριλαμβανομένης της εισφοράς ελεύθερων επαγγελματιών, Thank God! (Δυστυχώς, ως μηχανικός συμπεριλαμβάνομαι στους, κατά τον κ. Πάγκαλο, κλέφτες, και φυσικά πρέπει να πληρώσω για τα αμαρτήματα μου κυρίως για το να μην ακούσω τον πατέρα μου και να έχω διορισθεί στο δημόσιο, όταν ακόμη προλάβαινα! Ήθελα να κάνω δική μου εταιρεία... στην Ελλάδα... ο βλαξ!).

Επίσης, ακόμα πληρώνω, με δόσεις, τις έκτακτες εισφορές και τις περαιώσεις που έλαβα στις αρχές της χρονιάς. Συν τον αυξημένο φόρο εισοδήματος, συν τον αυξημένο ΦΠΑ, συν τα αυξημένα τέλη κυκλοφορίας συν, συν, συν...

Σε λίγο αναμένω και τη νέα λυπητερή εκτάκτου τέλους "σταδιακής δήμευσης" ακινήτων μέσω του λογαριασμού της κρατικοποιημένης ΔΕΗ.

Αν κανείς προσθέσει όλα τούτα τα χαράτσια προκύπτει ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό, που αντιστοιχεί στον μέσο ετήσιο βασικό μισθό ενός δημοσίου υπαλλήλου!

Δεδομένου ότι δεν διαθέτω κάποια ιδιαίτερη, μην πω στοιχειώδη, ευφυΐα (όπως απεδείχθη και νωρίτερα με τις επαγγελματικές μου επιλογές) με καθυστέρηση κατάλαβα το σατανικό σχέδιο του ΠΑΣΟΚ: Κάθε ιδιώτης, κάθε ελεύθερος επαγγελματίας οφείλει να υιοθετήσει από έναν (τουλάχιστον) δημόσιο υπάλληλο τον οποίο και θα συντηρεί πληρώνοντας του τον μισθό του! Κάτι σαν το πρόγραμμα της Actionaid όπου ο φιλάνθρωπος γίνεται εικονικός ανάδοχος ενός φτωχού παιδιού μιας τριτοκοσμικής χώρας, του οποίου πληρώνει τα μηνιαία έξοδα και τακτικά λαμβάνει κάποιες φωτογραφίες του.

Η διαφορά με το πρόγραμμα της Actionaid είναι πως ο δημόσιος υπάλληλος, που έχω "υιοθετήσει", μου κοστίζει αρκετές χιλιάδες ευρώ τον χρόνο, έναντι των 22 ευρώ, μηνιαίως, της φιλανθρωπικής οργάνωσης.

Επίσης, ουδείς δεν φιλοτιμείται να μου αποστείλει έστω και μια φωτογραφία του δημοσίου υπαλλήλου που μισθοδοτώ! Είναι κρίμα να μου στερούν την δυνατότητα να γνωρίσω το άνθρωπο που συντηρώ! Εδώ μοιράζομαι τον μισθό μου μαζί του, γιατί να μην μοιρασθούμε τις χαρές και τις λύπες μας; Γιατί να μην γνωρίσω την οικογένειά του, αν υπάρχει, να δω αν τα λεφτά μου πιάνουν τόπο στην μόρφωση των παιδιών του και να τσοντάρω και κάτι παραπάνω αν χρειασθεί βρε αδερφέ!

Άνθρωποι είμαστε!

ΥΓ. Θέλω θερμά να ευχαριστήσω την κυβέρνηση που περικόπτοντας και τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων δεν θα με επιβαρύνει περαιτέρω τον ερχόμενο χρόνο...Εκτός και αν ο "δικός μου" πάρει προαγωγή ή κανά έκτακτο επιδοματάκι!

25/9/11

Απελευθέρωση επαγγελματιών. Η "επόμενη μέρα"

Ανάμεσα στις θρυλούμενες μεταρρυθμίσεις, που αργά ή γρήγορα θα επιβληθούν και στην χώρα μας, περιλαμβάνεται και η περίφημη απελευθέρωση επαγγελματιών. Τα πλεονεκτήματα της είναι πολλά και προφανή:

- Αύξηση του ανταγωνισμού, άρα και
- πτώση των τιμών για τους τελικούς καταναλωτές,
- παροχή δυνατοτήτων απασχόλησης σε πολλούς νέους που μέχρι σήμερα ήσαν αποκλεισμένοι από συγκεκριμένα επαγγέλματα ή που, για να μπορέσουν να δραστηριοποιηθούν, έπρεπε να καταβάλουν υπέρογκα «μαύρα» ποσά σε ενδιάμεσους ή μεσάζοντες,
- καταπολέμηση της γραφειοκρατίας και, ενίοτε, της διαφθοράς και του λαδώματος στην διαδικασία «αδειοδότησης» και
- κατάργηση της πάσης φύσεως στεγανών και τεχνικών εμποδίων στην άσκηση του επαγγελματικού επιχειρείν.

Όσο όμως αναγκαία κι αν κρίνεται για την εξυγίανση της «πιάτσας» των επαγγελματιών η εξάλειψη στρεβλώσεων δεκαετιών και η λειτουργία σύμφωνα με τους κανόνες της αγοράς, τόσο προσεκτική θα πρέπει να είναι η εφαρμογή της για την αποφυγή μιας σειράς ανεπιθύμητων παρενεργειών. Ως παράδειγμα ανεπιθύμητων παρενεργειών θα μπορούσαμε να αναφέρουμε:

- Την εκδήλωση φαινομένων καιροσκοπισμού,
- την δραστηριοποίηση στα επαγγέλματα, που ανοίγουν, ευκαιριακών τυχοδιωκτών του «ό,τι δηλώσεις είσαι»,
- την πιθανότητα φαινομένων «αρπαχτής» και επιχειρηματικής ασυδοσίας και
- την υποβάθμιση της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών ή προϊόντων.

Οι παρενέργειες αυτές μπορεί να αποτελέσουν λογικό επακόλουθο μιας απελευθέρωσης επαγγελματιών χωρίς σχεδιασμό, χωρίς διαδικασίες και κυρίως υπό την πλήρη απουσία κανόνων δεοντολογίας που θα προστατεύουν το καταναλωτή αλλά και τους ευσυνειδητούς επαγγελματίες.

Δεδομένης της κυβερνητικής αβουλίας και αδιαφορίας να σχεδιάσει τα απαιτούμενα βήματα για μια ομαλή απελευθέρωση της αγοράς των επαγγελματιών, σε συνδυασμό με τις κλιμακούμενες – προς αυτή την κατεύθυνση – πιέσεις της Ε.Ε. και του Δ.Ν.Τ., αποτελεί κοινή, πλέον, πεποίθηση πως θα οδηγηθούμε, όπως και στα υπόλοιπα μέτωπα των μεταρρυθμίσεων, σε ένα καταιγισμό νομοθετικών πράξεων της τελευταίας στιγμής, όπως αυτά που συντάχθηκαν «στο ποδάρι» και κατατέθηκαν «νύχτα» στη Βουλή, που θα απελευθερώνουν τα επαγγέλματα «εδώ και τώρα», χωρίς αστερίσκους και υποσημειώσεις και πάνω απ' όλα χωρίς καμία πρόνοια για την «επόμενη μέρα».

Πρακτικά, αυτό σημαίνει πως στο σημείο αυτό ο ρόλος της κυβέρνησης παύει να υφίσταται και οι αγορές (των επαγγελματιών/επαγγελματιών) θα πρέπει να αυτορρυθμιστούν. Και η ευθύνη για την αυτορρύθμιση, με ό,τι αυτή συνεπάγεται, μετατίθεται πλέον στα σωματεία, τις ενώσεις, τα επιμελητήρια και τις ομοσπονδίες των επαγγελματιών, ανάλογα το εκάστοτε συλλογικό όργανο έκφρασής τους.

Το ερώτημα, που τίθεται σε αυτό το σημείο, είναι αν αυτή η διαδικασία της αυτορρύθμισης θα επέλθει νομοτελειακά μετά από λάθη, προβλήματα, κόστος και παθήματα ή θα μπορέσει να έχει προετοιμασθεί με ένα συντεταγμένο σχέδιο δράσης;

Και αν όντως μπορεί να αποφευχθεί το πρώτο σενάριο (της άναρχης προσαρμογής) υπάρχει μηχανισμός και τεχνογνωσία για την προετοιμασία του δευτέρου σεναρίου (της συντεταγμένης εξέλιξης);

Ευτυχώς, στην εποχή μας σε πολύ λίγες δραστηριότητες της σύγχρονης κοινωνίας πρέπει να ξανα-ανακαλύψουμε τον τροχό. Εδώ και δεκαετίες έχουν αναπτυχθεί μια σειρά από διεθνώς αναγνωρισμένα και τυποποιημένα μοντέλα λειτουργίας επαγγελματικών ομάδων. Μοντέλα, που αν τα υιοθετήσουμε, μας παρέχουν όλα τα εργαλεία για να διαχειρισθούμε την «κρίση» της απελευθέρωσης των επαγγελματιών στην χώρα μας, αναπτύσσοντας νέα υγιή και ανταγωνιστικά συστήματα λειτουργίας των δικών μας επαγγελματικών ομάδων. Τα μοντέλα αυτά είναι γνωστά υπό την γενική ονομασία «*Σχήματα Επαγγελματικής Πιστοποίησης*» και εξειδικεύονται ανά κλάδο και επαγγελματική ομάδα.

Το εκάστοτε «*Σχήμα Επαγγελματικής Πιστοποίησης*» δεν αφορά μόνο στην αντικειμενική αναγνώριση των γνώσεων ενός επαγγελματία, αλλά θέτει τα θεμέλια και τεκμηριώνει τις διαδικασίες για την συστηματική και οργανωμένη λειτουργία ενός ολόκληρου επαγγελματικού κλάδου, αφού, μεταξύ άλλων, μεριμνά για:

- Την αρχική αναγνώριση-πιστοποίηση του επαγγελματία,
- τις βαθμίδες εξέλιξης του,
- τις απαιτήσεις μόρφωσης, επιμόρφωσης, δεξιοτήτων και εμπειρίας του,
- τις προϋποθέσεις διατήρησης και ανανέωσης της επαγγελματικής ιδιότητας του,
- τις διαδικασίες σύνταξης, επίβλεψης και επιβολής του κώδικα δεοντολογίας,
- τις διαδικασίες χειρισμού παραπόνων πελατών και
- της τήρησης σχετικών αρχείων.

Η προετοιμασία, ο σχεδιασμός και η ανάπτυξη ενός Σχήματος Επαγγελματικής Πιστοποίησης για έναν συγκεκριμένο επαγγελματικό κλάδο διέπεται από τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

1. *Είναι εθελοντικό.* Αυτό, πρακτικά, σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να επιβληθεί από κάποια νομική ρύθμιση, αλλά αποτελεί την επιλογή αυτό-ρύθμισης του εκάστοτε συλλογικού οργάνου μιας ομάδας επαγγελματιών.
2. *Είναι ευέλικτο.* Δεν χρειάζεται να εφαρμοσθεί υποχρεωτικά σε εθνικό επίπεδο αλλά θα μπορούσε, αρχικά, να αποτελεί την επιλογή αυτό-ρύθμισης ομάδας επαγγελματιών σε τοπικό ή περιφερειακό επίπεδο.
3. *Είναι δημοκρατικό.* Οι προβλέψεις και οι κανόνες για την λειτουργία του εκάστοτε επαγγελματικού σχήματος αποτελούν προϊόν διαβούλευσης όλων των εμπλεκόμενων μερών (επαγγελματίες, φορέας πιστοποίησης, εργοδότες/καταναλωτές όπου απαιτείται) με στόχο την εξισορρόπηση όλων των συμφερόντων ή/και τάσεων και την ικανοποίηση όλων των συντελεστών που επηρεάζουν την επιτυχή λειτουργία και την μέγιστη διεισδυτικότητα του κάθε κλάδου στην αγορά.
4. *Είναι δυναμικό.* Οι διαδικασίες που περιγράφουν το πλαίσιο λειτουργίας του εκάστοτε επαγγέλματος αναθεωρούνται εύκολα και άμεσα με τις ανάγκες της αγοράς, τις εξελίξεις της

τεχνολογίας, τις αναθεωρήσεις της νομοθεσίας κλπ, ώστε ο κλάδος να παραμένει πάντοτε ευέλικτος και ανταγωνιστικός.

5. *Είναι αναγνωρισμένο.* Σε εθνικό και διεθνές επίπεδο το εκάστοτε -ανά επαγγελματικό κλάδο- Σχήμα Επαγγελματικής Πιστοποίησης σχεδιάζεται και αναπτύσσεται σύμφωνα με μια σειρά από διεθνή και εθνικά πρότυπα και προδιαγραφές που εγγυώνται όχι μόνο την διεθνή του αναγνωσιμότητα και κύρος αλλά και την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και διευκόλυνση της κινητικότητας, σε τρίτες χώρες, των επαγγελματιών, που έχουν ενταχθεί σε αυτό. Η διεθνής αυτή αναγνώριση επιτυγχάνεται μέσω της τήρησης των απαιτήσεων των εφαρμοζόμενων, ανά περίπτωση, διεθνών προτύπων (ISO) [1] καθώς και των οδηγιών των οργανισμών της Διεθνούς Διαπίστευσης (IAF) [2] και της Διεθνούς Ενώσεων Φορέων Πιστοποίησης Επαγγελματιών (IPC) [3].

6. *Είναι ανεξάρτητο.* Το Σχήμα Επαγγελματικής Πιστοποίησης αναπτύσσεται, υλοποιείται και επιβλέπεται από ανεξάρτητο προς τον Επαγγελματικό κλάδο εξειδικευμένο Φορέα Πιστοποίησης Επαγγελματιών [4], διασφαλίζοντας έτσι την πλήρη αμεροληψία και ανεξαρτησία στην διαδικασία αξιολόγησης, πιστοποίησης και ανέλιξης των επαγγελματιών.

7. *Είναι προσιτό.* Το κόστος ανάπτυξης, λειτουργίας και συντήρησης του εκάστοτε Σχήματος Επαγγελματικής Πιστοποίησης επιμερίζεται στους επαγγελματίες του κάθε κλάδου, καταβάλλεται ετησίως, αποτελεί νόμιμη και επίσημη δαπάνη τους επαγγελματίες και υπολείπεται κατά «τάξεις μεγέθους» από το κόστος της διαφθοράς και τα «μαύρα» υπέρογκα ποσά που, ενίοτε, διακινούνταν, μέχρι σήμερα, «κάτω από το τραπέζι» για την επίτευξη επαγγελματικής αναγνώρισης.

8. *Είναι φιλικό.* Οι Φορείς Πιστοποίησης Επαγγελματιών [4] χειρίζονται και εξυπηρετούν τους πελάτες-συνεργάτες τους, πιστοποιημένους αλλά και υπό πιστοποίηση, επαγγελματίες με τον προσήκοντα σεβασμό και επαγγελματισμό, χωρίς περιττές γραφειοκρατίες, χωρίς δημοσιοϋπαλληλική νοοτροπία και χωρίς «αστυνομικό» πνεύμα.

Υπάρχει, λοιπόν, διέξοδος στο –εκ πρώτης όψεως- διαφανόμενο αδιέξοδο της απελευθέρωσης των επαγγελματιών. Διέξοδος δοκιμασμένη, επί χρόνια, στην Ελλάδα και στο Εξωτερικό, χωρίς την ανάγκη και την εμπλοκή τους κράτους και με διεθνή αναγνώριση και κύρος. Μένει στο χέρι των επαγγελματιών και των συλλογικών τους οργάνων να προετοιμασθούν κατάλληλα για να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις του αύριο, θωρακίζοντας τον επαγγελματικό τους χώρο σήμερα, από πάσης φύσεως επιβουλές και κινδύνους.

Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα πια από το κράτος. Ήρθε η ώρα, οι ίδιοι οι επαγγελματίες, να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας και να χαράξουμε από μόνοι μας τον δρόμο που θα ακολουθήσουμε... Εμείς σήμερα και αύριο τα παιδιά μας.

[1] ISO-International Organization for Standardization(<http://www.iso.org/iso/home.html>)

[2] IAF-International Accreditation Forum(<http://www.iaf.nu/>)

[3] IPC-International Personnel Certification Association(www.ipcaweb.org)

[4] STAREGISTER-Φορέας Πιστοποίησης Επαγγελματιών(www.staregister.org)

5 / 10 / 11

Επιμείνετε Ελληνικά!

Μα, ούτε αυτό δεν παράγουμε! Ούτε καν σχοινί!

16/10/11

Ξανά στο ίδιο έργο θεατές

Είναι πραγματικά αξιοσημείωτη η μετάλλαξη που συμβαίνει στο ΠΑΣΟΚ. Όπως το φίδι που αλλάζει το δέρμα του, αντικαθιστώντας το φθαρμένο με νέο γυαλιστερό και ευέλικτο, το οποίο όμως περιβάλλει την ίδια, πάντα, σάρκα, που τρέφεται σκοτώνοντας τα θηράματα της με το ίδιο, ακριβώς, δηλητήριο. Αξιοσημείωτη μετάλλαξη αλλά όχι κι εντυπωσιακή. Γιατί... αυτό το έργο, το έχουμε ξαναδεί.

Η συνήθεια αυτή δεν είναι μήτε καινούργια μήτε πρωτότυπη για το ΠΑΣΟΚ. Την έχει επεξεργασθεί από την εποχή της πρώτης μετα-Ανδρεϊκής εποχής. Κάθε φορά που το Κίνημα βρισκόταν σε κυβερνητική κρίση, ενεργοποιείτο αυτόματα η παραδοσιακή συνταγή επιβίωσης του. Η συνταγή είναι απλή και συνάμα σατανική:

- Η κρίση από «εθνική» μετατρέπεται σε «εσωκομματική».
- Το Κίνημα ποτέ δεν θα συγκρουστεί με την αντιπολίτευση πρόωρα.
- Το Κίνημα ποτέ δεν θα ρισκάρει να παραδώσει την εξουσία.

Η λαϊκή κατακραυγή πρέπει να και μεταφέρεται σε άλλο γήπεδο. Σίγουρα θα υπάρξει θυσία, και το κοινό θα γευθεί «αίμα». Μόνο που το «αίμα» θα είναι συντροφικό. Όχι από μίσος ή εχθρότητα, αλλά από την επιβολή του ενστίκτου της επιβίωσης. Το Κίνημα λειτουργούσε πάντα ομαδικά, σαν "αγέλη". Και η επιβίωση της "αγέλης" ενίοτε προϋποθέτει την θυσία ενός συντρόφου για το καλό των υπολοίπων. Έτσι, το Κίνημα παραμένει γαντζωμένο στην εξουσία απομυζώντας τους γλυκούς καρπούς της, την ίδια στιγμή που οι σύντροφοι του καλούνται να συγκρουστούν στην εσωκομματική αρένα. Ο εκάστοτε, νέος μηχανισμός εξουσίας που θα επιβληθεί, θα συνεχίσει να εγγυάται στο κρατικοδίαιτο κοινό του την πρόσβαση στον πολύτιμο, για την επιβίωση κάθε εξωπαρασιτικού οργανισμού, ξενιστή. Θα συνεχίσει, πολύ απλά, να εγγυάται την παραμονή του στην εξουσία.

Το σενάριο αυτό ξαναζούμε στις μέρες μας. Πριν μερικούς μήνες, τον Ιούνιο για την ακρίβεια, ο σκληρός κομματικός πυρήνας επανέφερε στην τάξη τον, άμαθο στα Πασοκικά τερτίπια της διατήρησης της εξουσίας, Γιωργάκη, που αφελώς παρέδωσε, για 2 ώρες, την εξουσία στον παλιό του συγκάτοικο. Το Κίνημα κινητοποιήθηκε, οι μηχανισμοί έδρασαν ακαριαία, το «λάθος» ανακλήθηκε και ως νέα Ιφιγένεια ο «αφελής» οδηγήθηκε στον, υπερ κόμματος και εστιών βωμό, θυσία στον υπέρτατο σκοπό ύπαρξης του Κινήματος. Αυτόν της διατήρησης στην εξουσία. Στο θύμα απενεμήθη ο τίτλος του «εν ενεργεία επιτίμου» πρωθυπουργού με ανοιχτό εισιτήριο απεριορίστων ταξιδιών στο εξωτερικό, ενώ «πρωθυπουργεύων» ανακηρύχτηκε ο νέος τσάρος της οικονομίας. Ο σκοπός επιτεύχθηκε. Τα κλειδιά της εξουσίας παρέμειναν στα χέρια του Κινήματος.

Μόνο που οι εποχές είναι δύσκολες. Και η παραμονή στην εξουσία προϋποθέτει υπακοή στα κελεύσματα της - απρόσκλητης είναι αλήθεια - τρόικας, οδηγώντας τους πολίτες σε έναν πραγματικό Γολγοθά. Είναι αλήθεια πως το Κίνημα έκανε τα πάντα για να κωλυσιεργήσει τις επίπονες μεταρρυθμίσεις που ζητούσε η απεχθής διεθνής επιτροπεία, όχι λόγω συμπόνιας προς τους πολίτες, αλλά για να διατηρήσει με νύχια και με δόντια τα προνόμια του κομματικού του στρατού, που λυμαίνεται τα ασφαλή καταφύγια των ΔΕΚΟ και του Δημοσίου. Έδωσε σκληρή μάχη για να παραπλανήσει τους κουτόφραγκους, αλλά πλέον τα αποθέματα ψεύδους έχουν εξαντληθεί

και οι ευκολόπιστοι υπάλληλοι εξ εσπερίας δείχνουν να έχουν εκπαιδευτεί και να μην παρασύρονται στις οφθαλμαπάτες, που περίτεχνα προκαλεί η τέχνη της πράσινης παραπλάνησης.

Τα σκληρά μέτρα αγγίζουν πλέον τις παρυφές του πράσινου κράτους. Προνόμια δεκαετιών δείχνουν να απειλούνται. Οι κρατικοδίαιτοι μισθοφόροι νοιώθουν πως το πάρτι πλησιάζει στο τέλος του και ανησυχούν. Ή έμπειρη ηγεσία του Κινήματος αφουγκράζεται τις στριγκλιές των καλοζωισμένων «χοιρινών» της φάρμας που αντιλαμβάνονται πως προορίζονται να οδηγηθούν επί σφαγήν. Η ατμόσφαιρα αρχίζει και πάλι να μυρίζει «αίμα». Ο λαός που ξεχύνεται με την πρώτη ευκαιρία αγανακτισμένος σε δρόμους και πλατείες σε λίγο δεν θα συγκρατείται από τα «λυκόσκυλα» της εξουσίας. Ακόμη και οι τόσο περίτεχνα στημένες ομάδες πεμπτοφαλαγγιτών, αυτές των προβοκατόρων αντι-εξουσιαστών, δεν θα μπορούν σε λίγο να διαλύσουν το ρεύμα των αγανακτισμένων.

Η «κρεατομηχανή» της κρίσης αλέθει πλέον σε φρενήρεις ρυθμούς. Και αν ο προηγούμενος τσάρος βάστηξε 2 χρόνια, ο καινούργιος δείχνει πως θα αντέξει πολύ λιγότερο. Και, σύντομα, θα αναγκαστεί να φορέσει κι αυτός τον λευκό παρθενικό χιτώνα της Ιφιγένειας για να οδηγηθεί προς το ιερό θυσιαστήριο, για το καλό του Κινήματος, για την επιβίωση της «αγέλης». Η νέα θυσία ήδη προετοιμάζεται. Όχι δεν θα οδηγηθούμε σε εκλογές, τουλάχιστον συνειδητά και χωρίς να συμβεί κάποιο απρόοπτο. Οι προσκλήσεις για το νέο πανηγύρι ήδη τυπώνονται. Αν δεν σας έστειλαν και την δική σας, διαβάστε την στο κείμενο-μανιφέστο των «τριών» που κυκλοφόρησε αυτό το Σαββατοκύριακο.

Το πλήθος θα μαζευτεί ξανά στο πράσινο Κολοσσαίο και θα ουρλιάζει σε έντονο παροξυσμό την ώρα που τα λιοντάρια θα ξεσκίζουν το θύμα τους. Ο θρόνος του Καίσαρα θα παραμείνει για λίγο κενός και το Κίνημα θα εκλέξει τη νέα ηγεσία, υπό τους αλαλαγμούς του όχλου. Μια ηγεσία, που θα εγγυηθεί την διατήρηση των πατρικών στα οφίκια της εξουσίας, ενώ οι πληβείοι θα αποχωρούν ικανοποιημένοι έχοντας προσωρινά κορέσει τα πρωτόγονα ένστικτα τους με το χολιγουντιανό θέαμα, που θα τους έχουν περίτεχνα σερβιρίσει. Μέχρι την ώρα που θα συνειδητοποιήσουν, αν το συνειδητοποιήσουν, πως είναι αυτοί οι ίδιοι που αποτελούν τον ξενιστή του παρασίτου... Και πως έχουν πλέον μετατραπεί σε ένα αποστεωμένο κουφάρι, που τόσα χρόνια έτρεφε το παράσιτο του κρατισμού.

Είναι σίγουρο πως το παράσιτο θα πάψει να ζει όταν οι ξενιστές θα έχουν εξοντωθεί, μόνο που τότε θα είναι πολύ αργά και για τους δύο. Μέχρι όμως εκείνη την ώρα θα υπάρξουν μερικές ακόμη εντυπωσιακές παραστάσεις στην αρένα των ανθρωποθυσιών του πράσινου Κολοσσαίου.

Βιαστείτε, το θέαμα αρχίζει - ξανά - σε λίγο!

19/10/11

Ο Καιάδας του ΠΑΣΟΚ. Διχάζουν, συνειδητά, τον λαό!

Σαράντα βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, ύστερα από πρωτοβουλία της βουλευτού Λούκας Τ. Κατσέλη, κατέθεσαν σήμερα πρόταση, την οποία και αποδέχθηκε ο ΥΠΟΙΚ κος Βενιζέλος, για την ενσωμάτωση διάταξης στο υπό συζήτηση πολυνομοσχέδιο με την οποία παρέχονται διευκολύνσεις σε Δημοσίους Υπαλλήλους για την αποπληρωμή των υποχρεώσεών τους προς πιστωτικά ιδρύματα.

Κατά το ΠΑΣΟΚ, σήμερα, μόνο οι δανειολήπτες Δημόσιοι Υπάλληλοι χρήζουν ευνοϊκών ρυθμίσεων!

Οι υπόλοιποι, τα μιάσματα, οι Υπάλληλοι του Ιδιωτικού Τομέα, οι Ελεύθεροι Επαγγελματίες, οι Άνεργοι να πάνε να κόψουν το κεφάλι τους...

...Δεν έχουν ανάγκες αυτοί,

...δεν έχουν δάνεια αυτοί,

...δεν έχουν παιδιά που σπουδάζουν αυτοί,

...δεν έχουν όνειρα αυτοί,

...δεν έχουν ζωή αυτοί!

Στο ΔΙΑΟΛΟ αυτοί!

20/10/11

Εκσυγχρονισμός;

"Καταργούνται 12 εμπόδια στο επιχειρείν"!

Δεν καταργείται το 13ο και σημαντικότερο: Το ίδιο το ΚΡΑΤΟΣ!

23/10/11

«Μισή ντροπή δική μας, μισή ντροπή δική τους» ή η απειλή της Επιτροπείας

Έχει υπερπαραγωγή «εθνικά υπερήφανων» τούτη δω η χώρα. Από κάθε πλευρά του πολιτικού φάσματος. Μόνο που η υπερηφάνεια τους είναι επιλεκτική. Και συνήθως με γνώμονα την διασφάλιση της πρόσβασης στην κρατική «κουτάλα». Τα εθνικά αισθητήρια κέντρα όλων αυτών των όψιμων εθνικιστών διεγείρονται κάθε φορά που τίθεται σε κίνδυνο η κρατικοδίαιτη φύση της εξουσίας τους.

Μία από τις περιόδους αυτές ζούμε και σήμερα. Η κυβέρνηση, κατά γενική ομολογία, απέτυχε να εφαρμόσει όλες τις μεταρρυθμιστικές διατάξεις της συμφωνίας της με τους δανειστές μας. Όλες αυτές, δηλαδή, που είτε απελευθερώνουν τις δυνάμεις της αγοράς, είτε μειώνουν το μέγεθος του αδηφάγου, σπάταλου κράτους. Αντίθετα, πλειοδοτούν σε μέτρα που σφαγιάζουν την αγορά, μαστιγώνουν μισθωτούς και συνταξιούχους και οδηγούν την χώρα σε βαθιά ύφεση.

Τα αίτια αυτής της πολιτικής επιλογής είναι απλά και γνωστά: Οι εξαρτήσεις της εξουσίας από το βαθύ κράτος του ΠΑΣΟΚ (και όχι μόνο), το οποίο η ίδια κανάκεψε, στα γόνατά της, και μεγάλωσε με στοργή και φροντίδα εδώ και 3 δεκαετίες. Το βαθύ αυτό κράτος, που σιτίζεται ανελλιπώς και αδιαλείπτως στα δημόσια μαγειρεία και απαρτίζεται από χιλιάδες κομματικούς εγκάθετους που μετατράπηκαν με τον καιρό σε μικρούς σατραπίσκους, αργόμισθους κρατικοδίαιτους συνδικαληστές, βολεμένους σε συνεχή χειμερία νάρκη δημοσίου «λειτουργούς» και καλοθρεμμένους «εθνικούς προμηθευτές», που ανακυκλώνουν το δημόσιο χρήμα, ανατροφοδοτώντας τα πολιτικά γραφεία μέσω παχυλών λογαριασμών σε Ελβετίες ή εξωτικές off-shore. Έτσι, το «τέρας» ζει και βασιλεύει, αναπαράγεται από γενιά σε γενιά και συντηρείται απομυζώντας τον όποιο εθνικό πλούτο, κι επειδή αυτός δεν έφτανε, ξεκοκάλισε και τις πλούσιες δόσεις των πακέτων στήριξης και επειδή κι αυτές δεν αρκούσαν προχώρησε σε άναρχο δανεισμό τεραστίων ποσών υποθηκεύοντας το μέλλον της ίδιας της χώρας και των επομένων γενεών.

Η όποια, λοιπόν, εθνική προδοσία έχει συντελεστεί την περίοδο όπου οι κυβερνήσεις διόγκωναν το κράτος χωρίς να έχουν τους πόρους να το «θρέψουν», όταν κατασπαταλούσαν τους εθνικούς πόρους σε «προγραμματικές συμβάσεις» αγοράζοντας προϊόντα και υπηρεσίες σε τιμές υπερπολλαπλάσιες από αυτές τις διεθνούς αγοράς για να πριμοδοτήσουν «φίλους» επιχειρηματίες, μηντιάρχες, μεγαλοεργολάβους και λοιπούς επιτήδειους, όταν κατασπαταλούσαν τις πλούσιες κοινοτικές επιδοτήσεις σε χιλιάδες μαϊμού δηλώσεις-παραγωγές για να ικανοποιήσουν στρατιές απατεώνων (χωρίς εισαγωγικά) συμπολιτών μας ψηφοφόρων τους, ώστε να διασφαλίσουν την άνετη επανεκλογή τους. (Για όσους αμφιβάλλουν, μελετείστε τις προγραμματικές συμβάσεις του ΟΤΕ και λοιπών ΔΕΚΟ και, επίσης, απευθυνθείτε στους σταφιδοπαραγωγούς, βαμβακοπαραγωγούς, ελαιοπαραγωγούς να σας «εξηγήσουν το ποίημα»).

Η όποια εθνική προδοσία έχει ήδη συντελεσθεί όταν οι άφρονες κυβερνώντες επέλεξαν συνειδητά να υποθηκεύουν το μέλλον των παιδιών μας γιγαντώνοντας το δημόσιο, ιδρύοντας κι άλλους δημόσιους φορείς, ινστιτούτα, οργανισμούς, για να τακτοποιήσουν τα δικά μας ρουσφέτια, με μοναδικό αυτοσκοπό την επανεκλογή του κόμματος και την, μέσω αυτού, δική τους παραμονή στα οφίκια της εξουσίας. Με ενέργειες και επιλογές που διέφθιραν τους πολίτες, οι οποίοι ξέμαθαν να παράγουν, αφού το δημόσιο προσέφερε πολλαπλές επιλογές καλοπληρωμένων αργομισθιών, ενώ ταυτόχρονα για τους πιο «μπασμένους» στα κόλπα, ευκαιρίες για γρήγορο πλουτισμό μέσω της διαφθοράς, του χρηματισμού και της δωροδοκίας, που επέτρεπαν αρκετές θέσεις ευθύνης στον

γιγαντωμένο μηχανισμό του. (Για όσους αμφιβάλλουν, ερευνείστε πόσο κόστιζε η εξαγορά μιας θέσης ευθύνης ελεγκτή σε εφορία και αναρωτηθείτε το γιατί).

Και όλα αυτά εις βάρος όσων δεν είχαν την δυνατότητα να ενταχθούν στον προνομιακό αυτό μηχανισμό διαφθοράς, κυρίως λόγω έλλειψης προσβάσεων ή διαφορετικών πολιτικών «πιστεύω», καθώς και λίγων ρομαντικών «ηλιθίων» που πίστεψαν στην αγορά και στις δυνατότητές τους για δημιουργία. Οι δύο τελευταίες κατηγορίες πολιτών είναι αυτές που και σήμερα ακόμη τιμωρούνται μέσω της εξοντωτικής φορολογίας, της ύφεσης και της ανεργίας. Αποτελούσαν και αποτελούν τα υποζύγια επί των οποίων άγονται και φέρονται οι εξουσιαστές της κρατικοδίαιτης αριστοκρατίας όπως ακριβώς οι Οθωμανοί χρησιμοποιούσαν τους χριστιανούς ραγιάδες επί τουρκοκρατίας.

Το παρασιτικό αυτό κράτος και οι πολιτικοί του εκπρόσωποι είναι αυτοί που διαχειρίζονται και σήμερα την χρεοκοπία της χώρας και προφανώς με τις ενέργειές τους δεν κάνουν άλλο τι παρά να επιταχύνουν την πορεία της χώρας προς την καταστροφή. Στην φύση δεν υπάρχει παράσιτο που να αναγνωρίζει τον επερχόμενο θάνατο του ξενιστή του και να μειώνει την παρασιτική τους δραστηριότητα ώστε να επιβιώσουν και οι δύο. Αντίθετα, παράγει συνεχώς και άλλα παράσιτα-απογόνους που απομυζούν με τον ίδιο ενθουσιώδη ρυθμό όλο και περισσότερο αίμα από το ατυχές θύμα τους. Και μόνο όταν ο ξενιστής εξοντωθεί τότε τα παράσιτα ψάχνουν για άλλον, νέο, ξενιστή-θύμα, αλλιώς κι αυτά αποθνήσκουν από ασιτία. Με τον σκληρό, είναι αλήθεια, αυτό τρόπο η φύση ελέγχει τον αριθμό και την εξάπλωση των παρασίτων.

Την κρίσιμη τούτη ώρα τα δικά μας παράσιτα αρνούνται να αναγνωρίσουν πως στέρεψε το αίμα που ρουφούν. Τα δάνεια των ξένων παρέχονται πλέον με φειδώ και ίσα που αρκούν για την αποπληρωμή των παλαιότερων υποχρεώσεων, ενώ η τροφή του παρασιτικού κρατικού τέρατος συντηρείται με τις συνεχώς αυξανόμενες δόσεις φορολογίας, εκτάκτων εισφορών, περαιώσεων και λοιπών απίθανων χαρατσιών, που το μόνο που επιτυγχάνουν είναι να καθελώνουν όλο και περισσότερο τον αποκαμωμένο και εξουθενωμένο ιδιωτικό τομέα, που είναι και ο μόνος που παράγει κάποια προστιθέμενη αξία σε τούτην δω την χώρα. Όσες επιχειρήσεις μπορούν μεταναστεύουν στο εξωτερικό για να αποφύγουν τον θανατηφόρο εναγκαλισμό του κρατικού παρασίτου, ενώ πλέον το ίδιο πράττουν, κατά ορδάς, και οι νεώτεροι παραγωγικοί πολίτες μας, δημιουργώντας, έτσι, ένα νέο μεταναστευτικό κύμα. Το μόνο που απομένει στην χώρα είναι τα κουφάρια των επιχειρήσεων που έβαλαν λουκέτο, οι χιλιάδες των συνταξιούχων, οι εκατοντάδες χιλιάδες άνεργοι, οι ΔΕΚΟ και οι δημόσιοι υπάλληλοι.

Η «εθνικά υπερήφανη» πολιτική, που ακολουθήθηκε τα τελευταία 30 χρόνια, οδήγησε την χώρα στον οικονομικό μαρασμό, την ηθική κατάρπτωση και τον διεθνή διασυρμό. Αν αυτή η πολιτική δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «εθνικά μειοδοτική» τότε τι παραπάνω κακό θα περιμέναμε να μας βρει; Μόνο μια εθνική καταστροφή λείπει για να επικυρώσει το μέγεθος της κατρακύλας μας και της μαζικής τύφλωσης που δεν μας επιτρέπει να αναγνωρίσουμε την κρισιμότητα της κατάστασης αλλά και τα αίτια που μας οδήγησαν σε αυτή.

Κι ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, οι χοντρόπετσοι κρατικοδίαιτοι εξουσιαστές ευαισθητοποιούνται και ξεσηκώνονται στο άκουσμα της πιθανότητας να μονιμοποιηθεί η παρουσία της τρόικας στην Αθήνα. Διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους μόνο με την ιδέα ότι υπάρχει πιθανότητα να διακόψει κάποιος το ατελείωτο φαγοπότη τους. Εθισμένοι στην εικόνα του «κουτόφραγκου» δανειστή, αναμένουν ότι οι δόσεις των δανείων θα συνεχίζονται στο διηνεκές, ώστε να απολαμβάνουν αυτοί τα γλυκά προνόμια της εξουσίας εις βάρος του ιδρώτα των ευρωπαίων φορολογούμενων. Έχουν μάθει στα τσάμπα γεύματα και νομίζουν πως το παραμύθι τους θα συνεχίσει να γίνεται πιστευτό.

Και ξάφνου ανακαλύπτουν πως τα κορόιδα ξύπνησαν, και κινδυνεύουν να αποκαλυφθούν.

Και ξεσηκώνονται, με λάβαρο την κατ' επανάληψη βιασθείσα, από τους ιδίους, εθνική υπερηφάνεια!

Τολμούν και μιλούν...

Την ύστατη αυτή ώρα!

Την στιγμή που η Ελλάδα βρίσκεται προ του γκρεμού, που οι ίδιοι, επιμελώς, επί δεκαετίες, την οδήγησαν!

Για να μην διαταραχθεί το λουκούλλειο γεύμα τους!

Για να μην διακυβευθούν τα προνόμια των κρατικοδίαιτων αφισκοκολλητών τους!

Για να μην διακινδυνεύσουν οι καλοζεσταμένες θεσούλες τους!

Γιατί όχι θα μου πείτε;

Η θρασύτητα αποτελούσε πάντα προνόμιο των προδοτών.

3 / 1 1 / 1 1

Οι "δολοφόνοι" της Ανάπτυξης

Άλλαξα λάστιχα στο αμάξι προχθές... και κοίταξα, επί τούτου, τις χώρες παραγωγής των ελαστικών που διέθετε στην έκθεση του, το συνεργείο: Made in N. Αφρική, Ρωσία, Γερμανία, Πολωνία, Τουρκία, κλπ.

Ελληνικά δεν υπάρχουν, φρόντισαν γι' αυτό πριν μερικά χρονάκια οι συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ και της Αριστεράς να κλείσουν τα εργοστάσια της Pirelli στην Πάτρα και της Good Year στη Θεσσαλονίκη!

Μέχρι τότε το 75% των νέων ελαστικών, που αγόραζαν οι Έλληνες, κατασκευαζόταν στην Ελλάδα! Σήμερα το ποσοστό αυτό ανέρχεται στο θεαματικό 0%.

Ευχαριστούμε ΠΑΣΟΚ, ευχαριστούμε ΚΚΕ, ευχαριστούμε λοιπές Δημοκρατικές Δυνάμεις...

Χαρείτε το έργο σας τώρα!

Α! κι εσείς κε Υπουργέ Ανάπτυξης να χαίρεστε τις επιδοτήσεις σας!

Μπορείτε να τις επενδύσετε σε ωραιότατα επιδόματα ανεργίας.

27/11/11

Διαπιστώσεις περί "Δημοκρατίας"

"ταρτούφος", αρσενικό

1. κύριο πρόσωπο της ομώνυμης κωμωδίας του Μολιέρου, που έμεινε παροιμιώδες για την υποκρισία, απληστία και λαγνεία του

2. υποκριτής, άπληστος, μοχθηρός

Συνώνυμα: ιησουίτης, υποκριτής, φαρισαίος

Με αναξιόπιστες κομματικές ηγεσίες, εκλεγμένες -μην λησμονείτε- απ' τον λαό, πορεύεται η Ελλάς στις δυσκολότερες στιγμές της σύγχρονης ιστορίας της.

Ακόμη διερευνάται το αν οι ηγέτες της είναι "υποκριτές", ή "ανίκανοι", ή "άπληστοι", ή "ηλίθιοι".

Είναι σίγουρα, πάντως, "επικίνδυνοι"!

Και αδιαμφισβήτητα ΕΚΛΕΓΜΕΝΟΙ από εκατοντάδες χιλιάδες μέλη και φίλους των κομμάτων τους σε ανοιχτές, πολυδιαφημισμένες, μαζικές διαδικασίες από την "βάση".

Ο όχλος των κομματικών οπαδών, που τους επέλεξε, επέδειξε -για πολλοστή φορά- το δεινό πολιτικό του ένστικτο. Αυτό, που μας οδηγεί κατ' ευθείαν στον γκρεμό!

Οι δημοκρατίες, δυστυχώς ή ευτυχώς, απαιτούν για να λειτουργήσουν σκεπτόμενους πολίτες κι όχι όχλο χρήζοντα ψυχοθεραπείας.

...Πολίτες με ωριμότητα, παιδεία και "καλλιέργεια"!

Αλλιώς η κάθε ψήφος στα χέρια του όχλου ισοδυναμεί και με μία μαχαίριά στο στέρνο της πατρίδας.

30/11/11

Βλέπουμε μπροστά!

Η Apple έχει κεφαλαιοποίηση 4 φορές το ελληνικό χρέος!

Και 'μεις "καίμε" τα πανεπιστήμια!

4 / 12 / 11

Να κλείσει η ΕΡΤ

Τις τελευταίες μέρες κάνοντας ζάπινγκ στην τηλεόραση σε 4 συχνότητες πέφτω σε κάρτες καναλιών που δεν λειτουργούν (οι τρεις των ΕΤ και μία του ALTER). Η διαφορά τους είναι πως στο τέλος του μήνα όλοι οι πολίτες θα κληθούμε να πληρώσουμε, εκβιαστικά, μέσω του λογαριασμού της ΔΕΗ το τέλος αργομισθίας, ή μη λειτουργίας, των δημοσίων καναλιών. Όσο για τους εργαζόμενους στο ιδιωτικό κανάλι τους περιμένει το «κόκκινο χαλί» του ταμείου ανεργίας. Δεν ξέρω σε πόσους τηλεθεατές λείπουν από την ζωή τους τα τέσσερα αυτά κανάλια. Από μένα, πάντως, σίγουρα όχι. Απλώς προσπερνάω τις παγωμένες οθόνες.

Ποιες θα είναι, λοιπόν, οι εξελίξεις; Για τα μεν ιδιωτικά κανάλια η αγορά, αν την αφήσει το κράτος, θα λειτουργήσει αμείλικτη. Οι «νοικοκύρηδες» θα επιβιώσουν. Οι υπόλοιποι θα ασχοληθούν με κάποιο άλλο «άθλημα». Το πρόβλημα εστιάζεται στην ΕΡΤ. Κι εκεί δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα αν η επιχείρηση αυτή δεν επιδοτούνταν ασύστολα από τον κρατικό προϋπολογισμό, αλλά και απ' ευθείας από τους πολίτες με το απεχθές τέλος μέσω της ΔΕΗ. (Αλήθεια πότε η ΔΕΗ ΑΕ –τονίζω το ΑΕ- θα πάψει να αποτελεί το φασιστικό εκβιαστικό μέσο είσπραξης κάθε απίθανου τέλους και φόρου;).

Για ποιον ακριβώς λόγο κυβέρνηση και πολίτες επιδοτούν την ΕΡΤ; Φυσικό μονοπώλιο δεν είναι. “Market failure” σύμφωνα με τον κοινοτικό ορισμό δεν υπάρχει. Χρήματα δεν μας περισσεύουν για να τα πετάμε από ‘δω κι από ‘κει. Γιατί λοιπόν;

Ας μην κρυβόμαστε. Η κρατική ραδιοτηλεόραση υπήρξε και υπάρχει για να μπορεί να «ελέγχει το μήνυμα» η εκάστοτε κυβέρνηση. Λειτουργήσε, ιδίως στο παρελθόν, ως μηχανισμός ακατάσχετης και χοντροκομμένης προπαγάνδας. Επιτέλεσε, δηλαδή, ένα κατ' εξοχήν αντιδημοκρατικό και φασιστικό έργο. Ένα έργο συστηματικής «πλύσης εγκεφάλου» και αλλοίωσης της βούλησης του λαού. Με την, με το ζόρι μην ξεχνάτε, επιβολή της πολυφωνίας στα media, ο ρόλος της κρατικής ραδιοτηλεόρασης ως προπαγανδιστή περιορίστηκε σημαντικά, αλλά δεν εξαλείφτηκε ποτέ.

Η κρατική ραδιοτηλεόραση εξακολούθησε να αποτελεί, μέχρι σήμερα, ένα προνομιακό βήμα προβολής του λόγου της, εκάστοτε, εξουσίας. Και επιπλέον, όπως κάθε ΔΕΚΟ, απετέλεσε έναν προσιτό μηχανισμό διορισμού ημετέρων, ένα σύστημα βολέματος κολλητών και επιτηδείων, ενώ παρείχε και την δυνατότητα να αξιοποιηθεί ως μηχανισμός συγκεκριμένων αργομισθιών (βλ. εξαγοράς συνειδήσεων) κάποιων «αδέσμευτων» κατά τα άλλα δημοσιογραφικών φωνών.

Κάποιοι αναφέρουν, προσχηματικά, πως η ΕΡΤ επιτελεί κοινωνικό έργο. Αλήθεια; Ποιο είναι αυτό; Και ποιος είπε πως δεν μπορούν να επιτελέσουν το ίδιο έργο, φθηνότερα και αποτελεσματικότερα, οι ιδιωτικοί φορείς; Δοκίμασε, για να έχουμε το καλό ερώτημα, ποτέ το κράτος να δημοπρατήσει ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές συχνότητες στις «ακριτικές» περιοχές και δεν βρήκε αναδόχους; Ή μήπως απαγόρευσε κανείς στην κυβέρνηση να θέσει όρους για την δέσμευση τηλεοπτικού ή ραδιοφωνικού χρόνου των ιδιωτικών σταθμών για «κοινωνικούς» σκοπούς; Κάτι που μάλιστα θα μπορούσε να αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της διαδικασίας παραχώρησης συχνοτήτων στα ιδιωτικά κανάλια, διότι μην ξεχνούμε πως οι συχνότητες αποτελούν δημόσια περιουσία που, παραχωρείται, έναντι τιμήματος, προς χρήση. Η μετάβαση μάλιστα στην ψηφιακή εκπομπή απελευθερώνει συχνότητες παρέχοντας πολλούς βαθμούς ελευθερίας τόσο σε θέματα κάλυψης όσο και περιεχομένου.

Αυτό που λείπει, σήμερα, είναι η πολιτική βούληση. Πολιτική βούληση για:

- Άμεση αναστολή λειτουργίας της ΕΡΤ,
- Άμεση κατάργηση του τέλους ΕΡΤ και προφανώς κάθε κρατικής επιδότησης,
- Προκήρυξη διαδικασίας ιδιωτικοποίησης της ΕΡΤ, κι αν δεν βρεθούν αγοραστές, πώληση των συχνοτήτων της, του εξοπλισμού της και της περιουσίας της,
- Προκήρυξη διαγωνισμού για την μεταφορά τηλεοπτικού σήματος σε όσες περιοχές της Ελλάδος δεν λαμβάνουν κανένα άλλο (Ελληνικό) τηλεοπτικό σήμα,
- Προκήρυξη δημοπρασίας μίσθωσης όλων των διαθέσιμων ψηφιακών συχνοτήτων (τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών) προς κάθε ενδιαφερόμενο επενδυτή,
- Πλήρης απελευθέρωση μετάδοσης προγραμμάτων μέσω IP (διαδικτύου).

Τέλος, θα αναφερθώ στο κλασικό επιχείρημα που πιπιλίζουν όλοι οι κρατικοδίαιτοι «λειτουργοί», που επί δεκαετίες έχουν εθιστεί στο να σιτίζονται στα δημόσια μαγειρεία: *«Μα τι θα απογίνουν οι εργαζόμενοι;»*

Η απάντηση είναι απλή: Δεδομένης της πολύχρονης εμπειρίας τους και των αδιαμφισβήτητων ικανοτήτων τους θα βρουν σίγουρα μια εργασία, ανάλογη των πλούσιων προσόντων τους, στον ιδιωτικό τομέα. Αν αυτό δεν καταστεί εφικτό θα υποστηριχθούν από το εθνικό σύστημα του ταμείου ανεργίας το οποίο ήδη υποστηρίζει και άλλο ένα εκατομμύριο ανέργων συμπολιτών μας.

Η ΕΡΤ, όπως και κάθε δημόσια επιχείρηση, δεν αποτελεί μηχανισμό καταπολέμησης της ανεργίας. Ιδρύθηκαν για κάποιον σκοπό, πληρώθηκαν και πληρώνονται αδρά από το υστέρημα του έλληνα φορολογούμενου και από την στιγμή που παύουν να τον εκπληρώνουν (λόγω ιστορικών ή τεχνολογικών συγκυριών) οφείλουν να διακόψουν άμεσα την λειτουργία τους και όχι να επιβαρύνουν παρασιτικά στο διηνεκές την κοινωνία.

Η ώρα για να ρίξει τίτλους τέλους έφτασε για την ΕΡΤ. Είναι απλά θέμα χρόνου να τους δούμε.

Η (μη) συνέχεια... επί της οθόνης!

ΥΓ. Τα αυτά ισχύουν για το κανάλι της Βουλής και για τους κάθε λογής τοπικούς δημοτικούς τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς.

7 / 12 / 11

Νέο-μετανάστευση

Μην ψάχνετε το γιατί κάποιος φεύγει, αλλά το γιατί κάποιος τους διώχνουν...

11 / 12 / 11

Η απενοχοποίηση του Νεοφιλελευθερισμού

(Προσοχή, το κείμενο που ακολουθεί περιλαμβάνει χαρακτηρισμούς για την αριστερά, κι όχι μόνον, που κάποιοι θα μπορούσαν να εκλάβουν ως «υβριστικούς». Όσοι διέπονται από «προοδευτικές» ευαισθησίες ας διαβάσουν καλύτερα κάτι πιο ανώδυνο κι ευχάριστο, όπως... τις περιπέτειες του Βαρόνου Μινχάουζεν)

Είναι ν' απορεί κανείς με την θρασύτητα, την άγνοια ή ακόμη και την βλακεία όσων ακόμη και σήμερα επιμένουν να αποδίδουν την ευθύνη για όλα τα κακά της μοίρας μας (τους) στον νεοφιλελευθερισμό. Το φαινόμενο πια λαμβάνει διαστάσεις ομαδικού «πνευματικού αυνανισμού» στους κόλπους της αριστερή διανόησης (ή παρανόησης) επεκτεινόμενο με καταϊγιστικούς ρυθμούς και στην λαϊκή δεξιά.

Για όλα τα κακά τούτου του τόπου ισχυρίζονται πως φταίει ο νεοφιλελευθερισμός. Παρ' όλο που είναι απορίας άξιο το πότε εφαρμόσθηκε, σε τούτον δω τον τόπο, τα τελευταία 40 χρόνια κάποια νεοφιλελεύθερη πολιτική. Να ξεκινήσουμε από το κύμα των κρατικοποιήσεων της κυβέρνησης Κ. Καραμανλή την περίοδο 1974-1981, που τα διαδέχθηκαν τα μαζικά κύματα κοινωνικοποιήσεων του Ανδρέα Παπανδρέου, και με εξαίρεση την περίοδο 1991-93, τα ακολούθησε μέχρι και το 2010 η ίδρυση εκατοντάδων κρατικών ινστιτούτων, φορέων και οργανισμών, από τις επόμενες κυβερνήσεις Σημίτη και Κ. Καραμανλή. Μην ήσαν όλες αυτές οι πολιτικές αποφάσεις νεοφιλελεύθερες πρακτικές; Από πότε η κρατικοποίηση βαπτίζεται νεοφιλελεύθερη; Μόνο ένας «πολιτικά αυτιστικός» θα μπορούσε να ισχυρισθεί μια τέτοια ασυναρτησία. Οι κρατικοποιήσεις αποτέλεσαν κι αποτελούν κατ' εξοχήν χαρακτηριστικό σοσιαλιστικών πολιτικών, οι ιδιωτικοποιήσεις φιλελεύθερων και μόνο η ριζική συρρίκνωση έως κι εξαφάνιση του κράτους θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως νεοφιλελεύθερη.

Επιπλέον δε, από την λαίλαπα των κρατικοποιήσεων, τα τελευταία τριάντα χρόνια, είχαμε και μια θεαματική γιγάντωση του κεντρικού κράτους, προσθέτοντας κάθε χρόνο δεκάδες χιλιάδες δημοσίους υπαλλήλους, με κορυφαίες σε επιδόσεις τις προεκλογικές χρονιές, χωρίς όμως κάποια ανάλογη βελτίωση των παρεχομένων υπηρεσιών τους. Από πότε η διόγκωση τους κράτους αποτελεί, ιστορικά, νεοφιλελεύθερη πολιτική; Ποιος βλαξ θα μπορούσε να χαρακτηρίσει ως νεοφιλελεύθερη μια κατ' εξοχήν σοσιαλιστική επιλογή; Δεν αποτελεί την ουτοπία της αριστεράς η 100% κρατική, κολεκτιβοποιημένη πολιτεία όπως ακριβώς υλοποιήθηκε στην «μακαρίτισσα» τη Σοβιετία; Και δεν αποτελεί ιδανικό του νεοφιλελευθερισμού μια πλήρως ιδιωτική οικονομία της αγοράς; Προς ποια από τις δύο κατευθύνσεις κινήθηκαν οι κυβερνήσεις μας τα τελευταία 30 χρόνια; Μήπως στο να μετατρέψουν την Ελλάδα στην πιο σοσιαλιστική χώρα της Δύσης; Η διόγκωση, του δημοσίου και των ΔΕΚΟ δεν αποτελεί νεοφιλελεύθερη, αλλά, καθαρόαιμη, σοσιαλιστική πολιτική. Τι αποτελεί το τόσο δυσνόητο, που αδυνατούν να το συλλάβουν οι, προφανώς επί δεκαετίες τελούντες «εν εφεδρεία» εγκέφαλοι των αριστερών και λαϊκών δεξιών αντι-νεοφιλελεύθερων τεράλιδων;

Εντελώς συμπτωματικά(!) τα τελευταία 40 χρόνια έχουμε και μια συστηματική διόγκωση των κρατικών ελλειμμάτων, του δημοσίου χρέους καθώς και του δημοσίου δανεισμού! Τρία κατεξοχήν χαρακτηριστικά σοσιαλιστικών οικονομιών! Φυσικά, οι αριστεροί διανοητές μας δεν θα διάβασαν πουθενά, διότι προφανώς δεν γνωρίζουν ανάγνωση ή απλώς δεν τους μένει χρόνος κατηγορώντας

τον νεοφιλελευθερισμό, ότι οι νεοφιλελεύθεροι αποφεύγουν σαν το διάβολο το λιβάνι τα κρατικά ελλείμματα, απεχθάνονται το δημόσιο χρέος και αποστρέφονται τον δημόσιο δανεισμό.

Να αναφερθούμε και στο εργασιακό, ασφαλιστικό και κλειστά επαγγέλματα; Από πότε αποτελεί νεοφιλελεύθερη πολιτική ή πλήρης υποταγή της εργασιακής νομοθεσίας στα κακώς εννοούμενα «συμφέροντα» των εργαζομένων και των αργόμισθων συνδικαλιστών; Από πότε αποτελεί νεοφιλελεύθερη πολιτική η καταδίκη κάθε εργοδότη, η «ποινικοποίηση» του κέρδους, ο διασυρμός της δημιουργικότητας και ο ευτελισμός της ιδιοκτησίας; Από πότε αποτελεί νεοφιλελεύθερη πολιτική η μαστίγωση του ιδιώτη επενδυτή αλλά και του επαγγελματία από εξοντωτικά ασφαλιστικά και, ουσιαστικά, μη ανταποδοτικά τέλη; Από πότε αποτελεί νεοφιλελεύθερη πολιτική το «κλείσιμο» εκατοντάδων επαγγελμάτων με κρατικές αποφάσεις και ρυθμίσεις, μόνο και μόνο για να προστατευθούν τα συμφέροντα συντεχνιών εις βάρος των καταναλωτών, που το κράτος, προφανώς, τους θεωρεί κορόιδα και τους υποχρεώνει να πληρώνουν τα «καπέλα» των προκλητικά ευνοημένων συντεχνιών. Όστε είναι νεοφιλελεύθερες όλες αυτές οι «καραμπινάτες» σοσιαλιστικές επιλογές αγαπητοί μας φίλοι της αριστεράς; Αν ισχύει αυτό άλλο τόσο και ο ήλιος ανατέλλει από τη δύση!

Τι να πούμε για τα διάφορα τέλη υπέρ τρίτων, τα υποχρεωτικά ωράρια εργασίας, τα υποχρεωτικά επιμελητήρια και κάθε λογής άλλες υποχρεωτικές εισφορές (σε πάνω από τριακόσιες, τις ανεβάζει ο ΣΕΒ) που «γδέρνουν» επιχειρήσεις και επαγγελματίες. Αλήθεια ποιος νεοφιλελεύθερος κρατικός νους τις θεσμοθέτησε; Μήπως διαφεύγει από το κενόν περιεχομένου ως φαίνεται μυαλουδάκι των κρατιστών πως όλα τούτα τα μέτρα αποτελούν σοσιαλιστικές συλλήψεις απείρου κάλλους; Θα πρέπει να είναι ευτυχημένοι από κει πάνω οι Μαρξ, Έγκελς και Λένιν από τους διεστραμμένους τρόπους με τους οποίους η ελληνική γραφειοκρατία εξοντώνει κάθε ίχνος ανταγωνιστικότητας των ελληνικών επιχειρήσεων. Εξίσου ευτυχημένοι θα πρέπει να είναι και οι γείτονες μας (Βούλγαροι, Σκοπιανοί, Αλβανοί και σε λίγο και οι Τούρκοι) που, τρίβοντας τα χέρια τους, υποδέχονται κατά χιλιάδες τις ελληνικές παραγωγικές μονάδες. Από πότε η εξόντωση και η εκδίωξη του κεφαλαίου από μια χώρα αποτέλεσε νεοφιλελεύθερη πολιτική;

Αποτελεί νεοφιλελεύθερη επιλογή η αργή αλλά συστηματική κατάσχεση από το κράτος της ιδιωτικής περιουσίας μέσω των δεκάδων έμμεσων και άμεσων φόρων; Η ιστορία μας διδάσκει πως οι κομμουνιστές είναι αυτοί που αρπάζουν τα σπίτια από τον κοσμάκη! Εσείς βαλθήκατε τώρα να μας πείσετε πως κι αυτό το πράττουν οι νεοφιλελεύθεροι; Σαν δεν μας τα λέτε καλά σύντροφοι της αριστεράς και της λαϊκής δεξιάς. Ψεύδεστε, ψεύδεστε ασύστολα και η μύτη σας μεγαλώνει!

Τέλος θα εστιάσω στο πιο αναμασημένο επιχείρημα των μηρυκαστικών της βλακείας. Αυτό της μείωσης του εισοδήματος και της αύξησης της φορολογίας. Δεχόμαστε μια απίστευτη πλύση εγκεφάλου πως οι μειώσεις εισοδημάτων όλων των πολιτών (επαγγελματιών αλλά και ιδιωτικών και δημοσίων υπαλλήλων) που οφείλονται σε τακτικές και έκτακτες εισφορές (=νέοι φόροι), περαιώσεις (= επιπλέον φόροι), κατάργηση φοροαπαλλαγών (=αύξηση φόρων), θέσπιση νέων τελών με φαντεζί ονόματα π.χ. αλληλεγγύης (=ξανά νέοι φόροι) αποτελούν στυγνή νεοφιλελεύθερη πολιτική! Από πότε οι νεοφιλελεύθεροι έγιναν εραστές της φορολογίας; Ακόμη και οι πρωτοετείς των οικονομικών και πολιτικών επιστημών γνωρίζουν πως η βασική διαφοροποίηση, εδώ και αιώνες, των φιλελεύθερων από τους σοσιαλιστές εστιάζεται στο ζήτημα της φορολογίας. Οι φιλελεύθεροι επιδιώκουν λιγότερους φόρους σε αντίθεση με τους σοσιαλιστές που επιβάλλουν περισσότερους. Πόσο μάλλον οι νεοφιλελεύθεροι που «ονειρεύονται» εξάλειψη έως εκμηδένιση της φορολογίας! Στο τόσο βασικό αυτό χαρακτηριστικό, που διαφοροποιεί ουσιαστικά σοσιαλιστές και νεοφιλελεύθερους, έρχονται οι ντόπιοι αριστεροί διανοητές, κονδυλοφόροι και οι σφουγγοκωλάριοι της λαϊκής δεξιάς και διαστρέφουν πλήρως την πραγματικότητα, αντιστρέφοντας συνειδητά την χρήση των όρων και αποδίδοντας στον νεοφιλελευθερισμό

προθέσεις και μέτρα που αποτελούν διαχρονικά και διεθνώς κυρίαρχες πολιτικές επιλογές των αριστερών, σοσιαλιστών, σοσιαλδημοκρατών και λοιπών κρατιστών.

Δεν είναι όμως πλήρεις σοσιαλισμού, στην χώρα μας, όλες οι επιλογές που αφορούν άμεσα ή έμμεσα την λειτουργία της αγοράς. Αλλά και στα κοινωνικά ζητήματα η πατρίδα μας εφαρμόζει μια πλήρη σοσιαλιστική πρακτική. Να αρχίσουμε από τον δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης, ουσιαστικά, σε όλες της βαθμίδες της; Να περάσουμε στην αντίστοιχη περίπτωση της υγείας, της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας περίθαλψης, των δημοσίων δαπανών χωρίς αντίκρισμα; Να αναφερθούμε στις εκατοντάδες δημοτικές επιχειρήσεις που αποτελούν κυψέλες βολεμένων «κνηφώνων» χωρίς τη δυνατότητα ανταγωνισμού από ιδιωτικούς φορείς, π.χ. αποκομιδή απορριμμάτων; Σε όλες αυτές τις κρίσιμες, κοινωνικά, δραστηριότητες είναι το κράτος αυτό που ασκεί το «επιχειρείν» εδώ και δεκαετίες, υπό, πρακτικά, μονοπωλιακές συνθήκες και παντού αποτυγχάνει! Κακή ποιότητα υπηρεσιών με υψηλό κόστος, λαδώματα, γραφειοκρατία, διαφθορά. Το κράτος δίνει εξετάσεις κάθε μέρα κι αποτυγχάνει παντού και πάντα. Μήπως ακόμη και για την αποτυχημένη λειτουργία του κράτους ευθύνεται ο νεοφιλελευθερισμός;

Κακά τα ψέματα! Η Ελλάδα σήμερα καταρρέει διότι ουσιαστικά εδώ και δεκαετίες κατέρρευσε πρώτα ηθικά. Επί δεκαετίες διώξαμε τις επιχειρήσεις, κυνηγήσαμε ανελέητα τον ιδιωτικό τομέα, θεοποιήσαμε την λαμογιά, απαξιώσαμε και κλείσαμε την παραγωγή, εθιστήκαμε στις επιδοτήσεις, καλομάθαμε στον εύκολο και φτηνό δανεισμό. Επί σαράντα χρόνια τούτη η χώρα και τούτος ο λαός επέλεξαν να ζήσουν εφαρμόζοντας ένα μοντέλο άκρατου κρατισμού. Ένα μοντέλο 100% σοσιαλιστικής έμπνευσης και εφαρμογής. Ένα μοντέλο που απέτυχε ολοκληρωτικά. Ένα μοντέλο που μας οδήγησε στον όλεθρο.

Και αντί όλοι οι υποστηρικτές των σοσιαλιστικών ασυναρτησιών να σκύψουν το κεφάλι και να ζητήσουν συγγνώμη, ή απλά να σιωπήσουν, έχουν το θράσος να κατηγορούν ως υπαίτιο τον νεοφιλελευθερισμό, ο οποίος ουδέποτε εφαρμόστηκε, ούτε κατά διάνοια, στην χώρα μας. Αυτή η συμπεριφορά, αυτή η πρακτική και αυτή η επιμονή τους στο να δαιμονοποιούν τον νεοφιλελευθερισμό δεν είναι μόνον άδικη, ψευδής και υποκριτική απλά απόλυτα προκλητική και αντικοινωνική. Είναι μια πρακτική θρασύδειλων συκοφαντών.

Οι νεοφιλελεύθεροι δεν έχουν κανένα λόγο να ανέχονται τις λοιδορίες κανενός αποτυχημένου κρατιστή, αριστερού της σαμπάνιας ή δεξιού λαϊκιστή. Η κατασυκοφάντηση του νεοφιλελευθερισμού δεν θα στρέψει την ιστορία μακριά από τις δικές τους ευθύνες αναφορικά με την κατάντια της χώρας. Για τις οποίες και θα «λογοδοτήσουν» και θα «πληρώσουν» όσο κι αν προσπαθούν να κρυφτούν πίσω από σκιές που δεν υπάρχουν και από μπαμπούλες που οι ίδιοι εφευρίσκουν.

Ο σοσιαλισμός στην Ελλάδα καταρρέει με πάταγο και στα συντρίμια του θάβει όλη τη χώρα.

Το μέλλον μας δεν μπορεί να είναι παρά (νεο)φιλελεύθερο.

ΥΓ. Σε όσους ευαγγελίζονται «φιλελεύθερους σοσιαλισμούς» και «σοσιαλιστικούς (=κοινωνικούς) φιλελευθερισμούς», για να είναι αρεστοί σε όλους, χωρίς να λένε τίποτα, υπενθυμίζουμε πως ομελέτα χωρίς να σπάσουν αυγά δεν έγινε ποτέ!

16/12/11

Προσευχή

Ο Θεός να μας κόβει χρόνια και να χαρίζει μέρες στους αργόμισθους κρατικοδίαιτους συνδικαληστές μας!

Αμήν!

18 / 12 / 11

Νέο-πατριωτικές μυθοπλασίες

Σε πρόσφατο άρθρο στο ΒΗΜΑ (17/12/11) υπό τον τίτλο «Νεοφιλελευθερισμός ή πατριωτισμός» ο κ. Κίμων Γεωργακάκης συνεχίζει το παραδοσιακό, πλέον, τροπάριο αναγωγής κάθε κακού και κάθε στραβού, στον τόπο μας αλλά και παγκοσμίως, στον νεοφιλελευθερισμό. Σε ένα κείμενο πλήρες αξιωμάτων, ανυπόστατων παραδοχών και αλληλοσυγκρουόμενων επιχειρημάτων επιχειρεί να αποδώσει τον όποιο, υπαρκτό ή ανύπαρκτο, εθνικό κίνδυνο στον συνήθη ύποπτο κάθε καταστροφής, λιμού και καταποντισμού, στο νεοφιλελευθερισμό.

Το «σουρεάλ» αυτό αφήγημα ξεκινά με βαρύγδουπες φράσεις, που δεν λένε απολύτως τίποτα, όπως «η νεοφιλελεύθερη-νεωτεριστική σκέψη έχει επηρεάσει όλες τις ιδεολογικοπολιτικές αποχρώσεις, αγκομαχώντας να επιβάλλει το παγκόσμιο ιδεολογικό μοντέλο της, κόντρα στην πολυμορφία της ουμανιστικής πολιτικής κουλτούρας» οι οποίες προσπαθούν να εντυπωσιάσουν τα πλήθη συσκευάζοντας σε πλουμιστή συσκευασία το απόλυτο κενό. Πόσο μάλιστα όταν ο ουμανισμός χαρακτηρίζεται από την φύση του φιλελεύθερος αφού ακριβώς αυτή η ελευθερία, που αποτελεί το υπέρτατο ιδεώδες του νεοφιλελευθερισμού, δεν μπορεί παρά να ενθαρρύνει την ατομικότητα άρα και την ιδιαιτερότητα. Ακόμη και αυτή η αγωνία της «παγκόσμιας επιβολής», την οποία αποδίδει ο συγγραφέας στον νεοφιλελευθερισμό, αποτελεί φασιστικό (άρα ανελεύθερο) χαρακτηριστικό, αφού η επιβολή αναιρεί το εξορισμού κυρίαρχο χαρακτηριστικό του νεοφιλελευθερισμού, αυτού, δηλαδή, της ελεύθερης βούλησης της κάθε αυθύπαρκτης οντότητας.

Στην συνέχεια το κείμενο διανθίζεται με αξιώματα και παραδοχές του στυλ «... ο οποίος (νεοφιλελευθερισμός) αποτελεί αναμφισβήτητη την κινητήρια δύναμη της παγκοσμιοποίησης» ή «ο νεοφιλελευθερισμός αποσκοπεί απροκάλυπτα πλέον στη διάβρωση των ιστορικών, ιδεολογικών και άλλων δομών των εθνών-κρατών, στον εκφυλισμό της κρατικής κυριαρχίας, ως έννοιας, καθώς και στην ανάδειξη μίας παγκόσμιας κοινωνίας και κατ' επέκταση στη σύσταση μίας παγκόσμιας κυβέρνησης». Ενδιαφέρουσες απόψεις, μα σίγουρα όχι «αναμφισβήτητες» όπως θα ήθελε ο συγγραφέας. Η προσέγγιση αυτή μου θυμίζει την πάγια κνίτικη, υιοθετημένη πλέον απ' όλους τους αριστερούς και λαϊκοδεξιούς μαϊντανούς, «λογική» του «αποτελεί λαϊκή επιταγή το...» ή «όλος ο λαός συμφωνεί πως...». Αυτού του τύπου οι γενικεύσεις και οι «αναμφισβήτητες αλήθειες» χρησιμοποιούνται για να εισάγουν παραδοχές οι οποίες εξυπηρετούν και μόνο την λογική, την αλήθεια και τα συμφέροντα των εμπνευστών τους. Από πού προκύπτουν αυτές οι παραδοχές; Ποιος ορίζει το τι είναι και σε τι αποσκοπεί ο νεοφιλελευθερισμός; Σίγουρα όχι ο κος Γεωργακάκης. Μια πιο σεμνή διατύπωση του τύπου «αποτελεί εκτίμησή μου πως ο νεοφιλελευθερισμός αποτελεί... και αποσκοπεί στο...» θα γινόταν πιο πιστευτή. Για να στηριχθεί όμως το υπόλοιπο σκεπτικό του άρθρου χρειάζονται οι δύο αυτές παραδοχές. Απαιτούνται αυτές οι αυταπόδεικτες «αλήθειες», αλλιώς όλη η επιχειρηματολογία του καταρρέει ως χάρτινος πύργος.

Αλλά και επί της ουσίας να εξετάσει κανείς τις ανωτέρω παραδοχές δύσκολα θα μπορέσει να στηρίξει με λογικά βήματα την διεθνιστική προσέγγιση του νεοφιλελευθερισμού. Με βάση δε το σκεπτικό, που αναφέραμε νωρίτερα, κάτι τέτοιο θα αποτελούσε σχήμα οξύμωρο αφού ο σεβασμός του νεοφιλελευθερισμού στην ατομικότητα δεν θα επέτρεπε μια τέτοια θεώρηση. Η δε συνωμοσιολογική προσέγγιση του συγγραφέα περί νεοφιλελεύθερων κέντρων, που μηχανεύονται την παγκόσμια διακυβέρνηση, είναι ακριβώς πανομοιότυπη με μια σειρά από άλλες αντίστοιχες σκοταδιστικές δοξασίες. Αντικαταστήστε, απλά, τη λέξη «νεοφιλελεύθερων» με «πολυεθνικών» ή «μονοπωλιακών» ή «σιωνιστικών» ή «μασονικών» ή «παπικών» ή «δρακονιανών» ή «υποχθόνιων»

ή «εξωγήινων»! Είναι, πράγματι, ατελείωτη αυτή η λίστα της βλακείας. Πρακτικά, και για να μην ξεχνιόμαστε, οι τελευταίοι που προσπάθησαν να εγκαταστήσουν παγκόσμια κυριαρχία ήσαν οι ναζί και οι κομμουνιστές. Με βασικούς εκφραστές τους τον Χίτλερ και τον Στάλιν, που κύλισαν την ανθρωπότητα και τους λαούς τους στο αίμα και στην εξαθλίωση. Και οι δύο ήσαν ανελεύθερα φασιστικά καθεστώτα, οι χειρότεροι, δηλαδή, εφιάλτες τους νεοφιλελευθερισμού. Η βία, η επιβολή και η παγκόσμια κυριαρχία αποτελούν έννοιες αντίθετες, ασυμβίβαστες με αυτές της ελευθερίας. Ας ψάξουν αλλού οι κάθε λογής συνομοσιολόγοι για να ανακαλύψουν ποιός κρύβεται πίσω από τα σχέδια της νέας παγκόσμιας διακυβέρνησης. Εξ' άλλου η λίστα, που τους προτείναμε ανωτέρω, είναι αρκετά πλούσια.

Επιστρέφοντας στο κείμενο, το οποίο μας έδωσε την αφορμή για τούτες τις σκέψεις, θα αναφερθούμε στις ουκ ολίγες αντιφάσεις του. Ενώ σε όλο το κείμενο αποδίδει, μέσω παραδοχών και μόνο, στο νεοφιλελευθερισμό την πρόθεση να καθυποτάξει τον λαό, το έθνος και την πατρίδα, μόνο σε ένα σημείο παραθέτει κάποιο χειροπιαστό επιχείρημα. Αναφέρεται συγκεκριμένα «...στο σταλινικό φορολογικό σύστημα της χώρας, το οποίο, προκαλώντας την αύξηση της φοροδιαφυγής, εμποδίζει την οικονομική ανάπτυξη, την υποστήριξη των μικρών επιχειρήσεων, την απελευθέρωση του αναγνωρισμένου εμπορικού δαιμονίου των Ελλήνων αλλά και την προσέλκυση ωφέλιμων ξενοκεφαλαιακών επενδύσεων» και συνεχίζει εξηγώντας λίγο πιο κάτω πως «...η αιτία εντοπίζεται στην τυφλή υποταγή ορισμένων κυβερνητικών και όχι μόνο κύκλων στο δόγμα του νεοφιλελευθερισμού.»!!! Εδώ, πραγματικά, η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά! Διότι αν όπως, ορθώς, ισχυρίζεται αυτό που εμποδίζει την ανάπτυξη της χώρας είναι το «σταλινικό» φορολογικό σύστημα τότε πως οι κυβερνήσεις μας έχουν υποταγεί στο δόγμα του νεοφιλελευθερισμού; Ή «σταλινικό» θα είναι το σύστημα ή νεοφιλελεύθερο. Και τα δύο μαζί δεν γίνεται! Και επειδή πράγματι η φορολαγνία αποτελεί κρατικιστικό χαρακτηριστικό, ο όρος «σταλινικό» είναι πιο κοντά στην πραγματικότητα. Όμως τότε παραδεχόμαστε πως το ισχύον δόγμα στη χώρα μας είναι το σοσιαλιστικό, άρα το αντίθετο του νεοφιλελεύθερου! Το να ισχύουν και τα δύο απλά δεν μπορεί να συμβαίνει. Διότι αν συμβαίνει τότε θα μιλούμε για σχιζοφρένεια, [σύνθετη λέξη από τις αρχαίες ελληνικές λέξεις "σχίζειν" (=διαχωρισμός) και "φρένα" (=λογική, μυαλό)- αποτελεί μια ψυχική διαταραχή που χαρακτηρίζεται από προβλήματα στην αντίληψη της πραγματικότητας].

Τέλος, το άρθρο κλείνει με μια πολύ ενδιαφέρουσα ανάμειξη εθνικιστικών και αριστεριστικών δοξασιών. Απολαύστε το: « ...ενεργοποιούνται σκοπίμως οι αφηρημένες απόψεις και έννοιες του νεοφιλελευθερισμού, που κατακρίνουν κάθε τι παραδοσιακό, αντιτάσσονται στις εθνικές πολιτικές άμυνας και ασφάλειας, πολεμούν τις τοπικές οικονομίες και παραχαράσσουν, τέλος, τις εθνικές ιστορίες, αφού, σύμφωνα με τον νεοφιλελεύθερο ιδεαλιστικό ρεύμα, «γεννούν εθνικισμούς και έχθρες κόντρα στο όραμα της παγκόσμιας ειρήνης». Μια «ειρήνη» που στην πραγματικότητα θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια στον πλήρη έλεγχο και στην καθυπόταξη των Λαών.» Βεβαίως το «όραμα της παγκόσμιας ειρήνης» ουδέποτε υπήρξε (νεο)φιλελεύθερο ιδεώδες διότι απλούστατα το υπέρτατο αγαθό για τον (νέο)φιλελευθερισμό δεν είναι η «ειρήνη» αλλά η «ελευθερία». Οι φιλελεύθεροι στοχαστές από την εποχή του διαφωτισμού μέχρι σήμερα έχουν πολλάκις αναφέρει πως για το αγαθό της ελευθερίας αξίζει ακόμη και αυτή η θυσία της ζωής (= πάει περίπατο η ειρήνη) με αποκορύφωμα την περίφημη ομιλία του *Patrick Henry* στις 23 Μαρτίου 1775, στην Βιτζίνια των ΗΠΑ, με τον τίτλο "*Give me Liberty, or Give me Death!*". Η επίκληση τους «όραματος της παγκόσμιας ειρήνης» ως νεοφιλελεύθερου αυτοσκοπού εκτός από το ότι αποτελεί υπέρτατη μπουρδα αριστεριστικής προέλευσης, απλά ξεγυμνώνει όχι μόνο την άγνοια αλλά και τις προκαταλήψεις του συγγραφέα του επίμαχου άρθρου.

Συμπέρασμα;

Είναι ιδιαίτερα βολικό να υπάρχει ένας σάκος του μποξ, με την ταμπέλλα νεοφιλελευθερισμός, για να εκτονώνουν οι κάθε λογής αστοιχείωτοι αριστεροί ή λαϊκοί δεξιοί τις προκαταλήψεις τους.

Είναι ιδιαίτερα εύκολο να δαιμονοποιούνται οι αιτίες κάθε καταστροφής στο όνομα ενός υπέρτατου κακού, αυτού του νεοφιλελευθερισμού.

Είναι ιδιαίτερα εξυπηρετικό να φορτώνουμε τα δικά μας τα λάθη και τις δικές μας αστοχίες στη καμπούρα ενός άλλου θύματος, που ακούει στο όνομα φιλελευθερισμός.

Είναι ιδιαίτερα πρακτικό να κρύβουμε την σκόνη από τις βρωμιές μας κάτω από το χαλί σιχτιρίζοντας τον νεοφιλελευθερισμό ως γενετήριο λόγο της σκόνης.

Αργά ή γρήγορα όμως, η αλήθεια δεν θα μπορεί πλέον να κρυφτεί.

Ο στάβλος του Αυγείου θα σκάσει και όλοι οι λαλίσταστοι τελάληδες, συκοφάντες του νεοφιλελευθερισμού, θα πνιγούν στις δικές τους εκκρίσεις...

28/12/11

Ο ορισμός του Σοσιαλισμού

"Σοσιαλισμός" είναι να λες τα κάλαντα παιδί και το κράτος να παρακρατάει τον μπουναμά σου για να σου δώσει σύνταξη στα ογδόντα σου.

3 1 / 1 2 / 1 1

Διαφορετικές ΕΥΧΕΣ!

Μην λησμονάτε
να σερφάρετε αδιάκοπα
στα όνειρα της ψυχής
πάνω σε πουπουλένια μαξιλάρια
που μόνο αμβλίες γωνίες
επιλέγουν να έχουν
κυματοθραύστες
της γκρίζας πραγματικότητας
ξεχασμένα μονοπάτια
της παιδικής μας αθωότητας.

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ!

3 / 1 / 12

Οι πραγματικές μας ρίζες

Είναι τυχαίο πως ο εθνικός μας ύμνος είναι ο *"Ύμνος προς την Ελευθερία"* και όχι ο *"Ύμνος προς το Κράτος"*;

9 / 1 / 12

Περί νέων επενδύσεων

Ποιος θα έρθει να βάλει τα λεφτά του σε μία χώρα που ο έλεγχος της εφορίας είναι συνώνυμο με την επίσκεψη του νονού της νύκτας;

18 / 1 / 12

Περί Δημοσίων Υπαλλήλων

Στην Ελλάδα χρεοκόπησε το κράτος, όχι οι ιδιώτες. Και επειδή χρεοκόπησε το κράτος, ψάχνει εδώ και δύο χρόνια να βγάλει τα σπασμένα στις πλάτες των ιδιωτών καταληστεύοντας τον πλούτο τους και πνίγοντας κάθε αναπτυξιακή πρωτοβουλία.

Ο ιδιωτικός τομέας στην Ελλάδα βρίσκεται προ πολλού σε στρατόπεδο συγκέντρωσης καταναγκαστικών έργων. Με δεσμοφύλακες την κυβερνητική ολιγαρχία των 1.000.000 εκλεκτών Δημοσίων Υπαλλήλων που λυμαίνεται τον όποιο παραγόμενο πλούτο! Η πλάκα είναι ότι και οι κρατούμενοι ζουν την ψευδαίσθηση πως εκλέγουν τους δεσμοφύλακες τους! Αυτό που κάποιοι το λένε "Δημοκρατία"!

Ας ενωθούν, λοιπόν, τα 2 κόμματα ΠΑΣΟΚ- ΝΔ σε ένα ενιαίο κόμμα δημοσίων υπαλλήλων. (όσο διατηρείται το καθεστώς του 1.000.000 δημοσίων υπαλλήλων, συν σύζυγοι, συν σόγια η διατήρησή τους στην εξουσία θα είναι δεδομένη)... Και με αυξανόμενα ποσοστά, αφού τα θύματα του ιδιωτικού τομέα θα την κάνουν για μετανάστες.

ΥΓ. Πάντως δεν καταλαβαίνω γιατί οι ΔΥ είναι αντιμνημονιακοί! Αυτοί θα έπρεπε να είναι μνημονιακοί μέχρι τα μπούνια! Για τους δικούς τους μισθούς "καίγεται" εδώ και δύο χρόνια η χώρα! Αν χρεοκοπήσουμε με τι νομίζουν πως θα πληρώνονται...με ξυλοκέρατα!

29/1/12

Περί καινοτομίας στην πολιτική, σκέψεις και προβληματισμοί

Είναι πραγματικά πολύ πιο πιθανό ν' αλλάξει κανείς πουκάμισο παρά προφορά! Ιδίως όταν αναγνωρίζει πως η πραγματεία του στο παζάρι δεν πουλιέται και πως οι πελάτες προτιμούν την άλλη, την πιο ευκολοχώνευτη συνταγή! Ο λαϊκισμός είναι ένας εύκολος δρόμος, πόσο μάλλον όταν κανείς δεν διαθέτει τις αξίες, την υπομονή και το θάρρος να τον αρνηθεί. Να πάει κόντρα στο ρεύμα. Να χαράξει τον δικό του δρόμο. Να κάνει την δική του, μικρή ή μεγάλη επανάσταση!

Ο φόβος, αποτελεί κακό σύμβουλο. Κι ο νους έχει την συνήθεια να σχεδιάζει με βάση το παρελθόν. Να προεκτείνει τις υφιστάμενες εμπειρίες του προσπαθώντας να ερμηνεύσει το παρόν και να προβλέψει το μέλλον. Γι αυτό η καινοτομία είναι δύσκολη. Διότι απαιτεί να πάει κανείς κόντρα στο ρεύμα. Απαιτεί όχι μόνο να φύγεις από το κοπάδι αλλά να πάψεις να σκέφτεσαι σαν το κοπάδι. Επαναστατικός ανασχεδιασμός προκύπτει μόνο μέσω της ανατρεπτικής αλλαγής τρόπου σκέψης και προσέγγισης της πραγματικότητας. Το ρίσκο είναι μεγάλο, αλλά τα οφέλη θεαματικά.

Οι ιδεολογικές αρχές αποτελούν την ηθική της πολιτικής. Πολιτικοί σχηματισμοί χωρίς ξεκάθαρες αρχές και ιδεολογία είναι καταδικασμένοι, αργά ή γρήγορα, σε εκφυλισμό. Ο πολιτικός λόγος οφείλει, με συνέπεια, να εκφράζει την καθαρότητα των πολιτικών αρχών. Οι πολιτικάντικες ντρίπλες και το «*χάιδμα των αυτιών*» των εκάστοτε ακροατηρίων, δεν αποτελούν αναπόφευκτες κινήσεις «*προσαρμογής*» στρατηγικής και πολιτικού «*ρεαλισμού*», όπως αρέσκονται να αυτοχαρακτηρίζονται, αλλά σαφείς παλαιοκομματικές πρακτικές, ακριβώς σαν κι αυτές που πρέπει να αποφεύγει, σαν το διάβολο το λιβάνι, κάθε πρωτοβουλία κινηματικού χαρακτήρα που φιλοδοξεί να φέρει την ανατροπή. Το πολιτικό κατεστημένο δεν ανατρέπεται με «μία από τα ίδια» γαρνιρισμένη με μπόλικο τίποτα, αλλά με σαφείς διαφοροποιήσεις τόσο σε επίπεδο πολιτικής αισθητικής, όσο και σε πρακτικής εφαρμογής, δηλαδή συνέπειας λόγου και πράξεων. Με κοινή συνισταμένη αρχών και πολιτικών που μόνο μια σαφής, ευδιάκριτη και ξεκάθαρη ιδεολογική γραμμή μπορεί να οριοθετήσει.

Οι ενεργοποίηση «νέων» ανθρώπων δεν συνεπάγεται αυτόματα νέες ιδέες και πρακτικές. Πόσο μάλλον όταν υπάρχει ιδεολογική σύγχυση, ευκαιριακή αντιμετώπιση της επικαιρότητας και διάθεση άμβλυνσης των όποιων οξείων γωνιών υπέρ μιας politically correct διαλέκτου. Τα ανατρεπτικά κινήματα δεν υποχρεούνται να ομιλούν απταιστώως την γλώσσα του «*matrix*» των media και του πολιτικού κατεστημένου. Αντίθετα, οφείλουν να διαθέτουν την ικανότητα οι θέσεις και τα πιστεύω τους να διαπερνούν τα παραμορφωτικά στρώματα του πολιτικού καθωσπρεπισμού και να «*στιγματίζουν*» τις αναστολές, τις φοβίες και τις αδράνειες της ίδιας της κοινωνίας. Για να το επιτύχουν πρέπει να είναι ιδιαιτέρως αιχμηρά ώστε τα «*χτυπήματα*» τους να προκαλούν πόνο και αναταραχή στο κατεστημένο και τους εκφραστές του. Ως εκ τούτου είναι προφανές πως οι γωνίες του ανατρεπτικού πολιτικού λόγου οφείλουν να είναι οξείες, και οι αιχμές του τραχιές.

Η υπέρβαση των συστημικών αδυναμιών και των κατεστημένων αντιλήψεων αποτελεί ίσως το μοναδικό στοίχημα που μένει να κερδηθεί... Από αυτούς που φιλοδοξούν να αλλάξουν τούτο τον τόπο. Οι πολίτες διατελούν σε πλήρη σύγχυση. Και λειτουργούν με την λογική του όχλου, αγόμενοι και φερόμενοι από τον κάθε ευφάνταστο ιεροκήρυκα του κρατισμού και ευαγγελιστή του ευδαιμονισμού. Όσο δε αυξάνονται οι φωνές των επίδοξων πολιτικών «*σωτήρων*» τόσο θα αυξάνονται η σύγχυση, το πανδαιμόνιο και οι «*τερατογεννήσεις*». Σε αυτό το ιδιαίτερα απεχθές και αβέβαιο σκηνικό μεγιστοποιούνται οι πιθανότητες επιβίωσης των πολιτικών σχηματισμών που θα

επιδείξουν σαφή χαρακτηριστικά ασυμβατότητας με το πολιτικό κατεστημένο ήτοι: Καθαρότητας λόγου, ασυμβίβαστης ιδεολογίας, πειθαρχίας και συνέπειας λόγων-πράξεων και σαφήνειας στόχων και πορείας.

Και, φυσικά, απέραντης υπομονής...

«Αν είσαι σωστός και το γνωρίζεις, διαλόγησε την γνώμη σου. Ακόμη κι αν αποτελεί μειοψηφία του ενός, η αλήθεια παραμένει πάντα αλήθεια!»

Γκάντι

31 / 1 / 12

Χωρίς ελπίδα

Όταν διαπομπεύονται οι κόκκινες γραμμές
δεν κυλούν πλέον σταγόνες αίματος.
Έχει από καιρού απολεσθεί η όποια παρθενία!
Εθισμένοι
να το πράττουν μόνο επ' αμοιβή!
Θέτοντας ξανά και ξανά νέες κόκκινες γραμμές
- από συνήθεια μονάχα -
αναμένοντας καρτερικά τον επόμενο πελάτη
και τα 30 αργύρια της αμοιβής.
Θλιβερή, πράγματι, αντιπαροχή,
θυσία στον αχόρταγο Μινώταυρο,
που τον έλεγαν "Δημόσιο".
Σε μια χώρα δίχως λαβύρινθο,
δίχως міτο και δίχως Θησέα,
ο Αιγέας δεν θα αγναντέψει απ' το Σούνιο
- σε μια ημαρμένη ζωή χωρίς ελπίδα -
απλά με τ' όνομα του θα βαπτίσει το πέλαγο,
όπως οι μοίρες στο πεπρωμένο του το όρισαν.

9 / 2 / 12

Περί τιμότητας

Τίμιος δεν είναι όποιος δεν έκλεψε, αλλά όποιος δεν έκλεψε ενώ μπορούσε να το πράξει.

20/2/12

Μήπως φταίμε εμείς;

Εντάξει οι σοσιαλιστές και οι κομμουνιστές! Λογικό να υποστηρίζουν τον σοσιαλκρατισμό! Όνειρό τους ήταν να μετατρέψουν την Ελλάδα σε ένα απέραντο κολχόζ. Μέχρι και σε εμφύλιο έσυραν την χώρα για να το επιτύχουν...

Αδυνατώ, όμως, να κατανοήσω γιατί οι "συντηρητικοί", οι "νοικοκύρηδες", οι "εθνικόφρονες" ή οι "κλασσικοί δεξιοί", συντάσσονται με τόσο πάθος με τους κρατικοδίαιτους κηφήνες της αριστεράς;

Η Ελλάς μεγαλούργησε σε καθεστώτα ελευθερίας! Οι αποικίες, στην αρχαία Ελλάδα, δεν υπήρξαν αποτέλεσμα κανενός κεντρικού προγραμματισμού! Η σύγχρονη ποντοπόρα ναυτιλία μας δεν υπήρξε προϊόν καμίας κρατικής επιδότησης!

Το δαιμόνιο του Έλληνα λειτούργησε και λειτουργεί με επιτυχία σε συνθήκες αγοράς! Συγκρίνετε τι πέτυχαν οι μετανάστες μας σε ΗΠΑ, Αυστραλία, Γερμανία και τι στη Σοβιετία!

Ακόμη και η εθνική υπερηφάνεια μας δεν θα έπρεπε να μας επιτρέπει να συντασσόμαστε με όσους κηρύσσουν το "δανεικά κι αγύριστα"! Από τότε ο Έλληνας μετατράπηκε σε "λαμόγιο-απατεωνίσκο" που ζει με δανεικά ξένων και εφευρίσκει τρόπους και μηχανεύεται δικαιολογίες για να τους τα "φάει";

Αυτές είναι οι αρχές του Ελληνισμού; Η λαμογιά, η καλοπέραση (έστω με δανεικά) και η μεμψιμοιρία;

Τι ανοησίες είναι αυτά τα περί "απεχθούς χρέους" και οι λουπές αρλούμπες περί "πολεμικών αποζημιώσεων" κλπ;

Τα πακέτα στήριξης και τα ατελείωτα δάνεια από που βγήκαν; Οι εταίροι μας, δηλαδή οι λαοί τους, δεν μας τα πλήρωσαν; Σε τελική ανάλυση, τι φταίνει αυτοί αν εμείς αντί να τα επενδύσουμε τα "φάγαμε";

Γιατί προσπαθούμε να μεταφέρουμε τις ευθύνες μας σε τρίτους και δεν αναρωτιόμαστε: *"Μήπως φταίμε εμείς;"*.

Ακόμη κι αν προσωπικά δεν έχουμε επωφεληθεί από τον άκρατο δανεισμό και την γιγάντωση του κρατισμού των τελευταίων 40 ετών είμαστε σίγουρα "καθαροί";

Τα αυθαίρετα ποιοί τα έχτισαν;

Φοροδιαφυγή ποιοί κάνουν;

Ακόμη και για την απλή απόδειξη που ΔΕΝ κόψαμε, ποιός ευθύνεται;

Ρουσφέτια ποιοί ζήτησαν από τους πολιτικούς μας;

Τους οποίους, σε τελικά ανάλυση, ποιοί τους ψήφισαν;

Είναι ντροπή να μην αναγνωρίζουμε ότι όλοι μας βάλαμε ένα λιθαράκι στην σημερινή μας κατάντια! Μικρό ή μεγάλο, αλλά το βάλαμε!

Και αντί με θάρρος να παραδεχθούμε τα λάθη και τις παραλήψεις μας, με θρασύτητα ρίχνουμε τις ευθύνες μας στους ξένους!

Που είναι οι Έλληνες;

Που είναι ο περήφανος λαός μας;
Που είναι το θάρρος και η αντρειοσύνη της φυλής μας;
Πως καταντήσαμε έτσι;
Οι Πόντιοι Πιλάτοι και οι ζήτουλες της Ευρώπης!
Κοινοί ραγιάδες...

Υπάρχει πια Ελληνική φυλή;...
Υπάρχει πια φιλότιμο:...
Υπάρχει πια τσίπα;...
Υπάρχει πια υπερηφάνεια;

Με ποιο δικαίωμα κατοικούμε πλέον τούτη τη χώρα;
Πως μπορούμε κι ανεχόμαστε τέτοια κατάντια;

Αρνούμαι να το πιστέψω!
Είμαι Έλληνας!
Πατριώτες, ψηλά το κεφάλι! Δεν μας αρμόζει η ντροπή!
Είμαστε Έλληνες!

27/2/12

Πικρές αλήθειες

Στην Ελλάδα "νόμος είναι το δίκιο της συντεχνίας".

9 / 3 / 12

Περί «κούρεματος»

Μην σας τρομάζει το κούρεμα...το Ελληνικό χρέος χαρακτηρίζεται από έντονη τριχοφυΐα!

14 / 4 / 12

Πολιτική εκφυλισμού!

Οι άτοκες δόσεις για την πληρωμή υποχρεώσεων προς το Δημόσιο ανά τράπεζα μέσω των καρτών

Τέλος	Εθνική Τράπεζα	Eurobank EFG	Τράπεζα Πειραιώς	Marfin Egnatia	Citibank / Diners Club
ΔΕΗ (συμπερ. του τέλους ακινήτων)		6			
Ειδικό πρόστιμο διατήρησης ρυθμιζόμενων χώρων	3	6	6	3	6
Ειδικό πρόστιμο ρύθμισης αυθαιρέτων	3	6	6		6
Εισφορές - τέλος επιτηδεύματος Ν. 3986	3	6	6	3	6
Ενιαίο τέλος ακινήτων ΕΤΑΚ	3		6	3	6
Περαίωση Ν. 3888/2010	3				6
Προσωρινή δήλωση απόδοσης φόρου & τελών χαρτοσήμου	3				
Τέλη Κτηματολογίου				3	
Τέλη κυκλοφορίας				3	
Τέλος υπαγωγής ρύθμισης αυθαιρέτων	3	6	6		6
Φόρος Εισοδήματος Νομικών Προσώπων					6
Φόρος Μισθωτών Υπηρεσιών					6
Φόρος Εισοδήματος Φυσικών Προσώπων	3	6	6	3	
ΦΠΑ	3				6

Αυτοί που μετατρέπουν την χώρα σε ένα απέραντο Ελ Ντοράντο ενεχυροδανειστηρίων, εκποιητηρίων χρυσού και "φοροδανείων" φέρουν τεράστια -πολιτική και ηθική- ευθύνη.

Πρόκειται για πολιτική, που χαρακτηρίζει πολιτεία σε απόλυτο εκφυλισμό, και που οδηγεί τους πολίτες της σε πλήρη ένδεια και μακρόχρονη οικονομική ομηρία.

Γιατί;

Μήπως για να ικανοποιήσει τις ακόρεστες ορέξεις των άπληστων κρατικών μονοπωλίων, των αδηφάγων κρατικοδίαιτων κληφόνων και των προνομιούχων αφισκοκολλητών τους;

Δείτε εδώ (<http://t.co/jmWjTW4x>), και στον ανωτέρω πίνακα των "φοροδανείων, την τεκμηρίωση της απόλυτης ξευτίλα τους.

Αναρωτιέμαι ποιος διανοείται καν να ξαναψηφίσει τους νοσηρούς πρασινογάλαζους εγκέφαλους που δημιουργούν ή συντάσσονται με αυτό το εφιαλτικό μέλλον του λαού μας.

Δώστε τέλος στην κόπρο που συσσωρεύουν στην χώρα μας.

Όχι, στους πάτρωνες των κρατικοδίαιτων κληφόνων.

22 / 4 / 12

Στις ερχόμενες εκλογές είμαστε μόνοι!

Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια! Στις ερχόμενες εκλογές είμαστε μόνοι! Αντιμέτωποι με ένα συρφετό λαϊκίζοντος «κατιναριού» και έναν όχλο, που αλαλάζοντας χορεύει τον χορό του Ζαλόγγου!

Οι φιλελεύθερες δυνάμεις του τόπου βρίσκονται καθηλωμένες και αφυδατωμένες από ένα κρατικοδίαιτο σύστημα που επί 30 χρόνια έκανε πάρτι στην υγεία των κορόιδων. Τα δε κορόιδα ελπίζοντας πως αργά ή γρήγορα θα καλούντο κι αυτά να συμμετάσχουν στο ξέφρενο πάρτι των αχαλίνωτων παροχών, αφομοιώθηκαν πλήρως από το πνεύμα του κρατισμού, ξεπουλώντας την «παρθενία» τους αντί πινακίου διορισμού στο δημόσιο Μινώταυρο.

Όσοι την δεκαετία του '80 πίστεψαν πως με την είσοδο της χώρας στην ΕΟΚ τα πράγματα θα σοβάρευαν διαψεύστηκαν οικτρά! Οι δυτικοί αποδείχθηκαν κυριολεκτικά αφελείς, εμπιστευόμενοι ένα μάτσο πεινασμένων κατσαπλιάδων, που έπεσαν με τα μούτρα στην μάζα των επιδοτήσεων, «πακέτων» και προγραμμάτων. Και δεν τους έφταναν τα εκατοντάδες δωρεάν δις των πλαισίων στήριξης για να κορέσουν την πείνα τους. Άρχισαν να δανείζονται ασύστολα, υποθηκεύοντας το μέλλον των ίδιων τους των παιδιών. Διεστραμμένοι δούλοι μιας καλπάζουσας διαφθοράς κι ενός ηθικού εκμαυλισμού υπό συνεχή μετάσταση.

Αδυνατώ να πιστέψω στην αφέλεια ή απλά στην βλακεία των δανειστών μας. Και δεν αποδέχομαι την παιδαριώδη δικαιολογία τους περί ψευδών αναφορών της Ελληνικής στατιστικής υπηρεσίας. Αρκούσε, να προσθέσουν τα ποσά των πλαισίων στήριξης και τα δάνεια που μας παραχωρούσαν αφειδώς οι τράπεζες τους και να αφαιρέσουν το ΑΕΠ μας για να αποκτήσουν αμέσως αίσθηση του μεγέθους του οργίου που εξελισσόταν στο Ελλαδιστάν. Όχι, δεν τους έχω για τόσο αφελείς...

Ακόμη και τώρα την ύστατη στιγμή πριν την καταστροφή, δεν έχει γίνει καμία αποκρατικοποίηση εδώ και τρία χρόνια! Καμία ουσιαστική συρρίκνωση του δημοσίου, κανένα κλείσιμο ΔΕΚΟ, δημοσίου οργανισμού ή φορέα. Δύο μνημόνια υπέγραψαν μαζί μας κι εξακολουθούν να μας δανείζουν, κλείνοντας τα μάτια στο προφανές κατενάτσιο των δυνάμεων του ντόπιου κρατισμού, που επιμένει να συντηρεί το πάρτι των επιτηδείων αφισοκολλητών του εις βάρος ανυπεράσπιστων συνταξιούχων, και εκατοντάδων χιλιάδων ανέργων μισμάτων του ιδιωτικού τομέα: «*Ας είχαν διοριστεί στο δημόσιο, τα κορόιδα, για να μην ξεροσταλιάζουν στις ουρές των ταμείων ανεργίας...*»

Είναι μάλιστα άξια σχολιασμού η έγνοια των δυτικών «σωτήρων» μας να αυξήσουμε τους φόρους και τα χαράτσια, ενώ σφυρίζουν αδιάφορα όταν οι κυβερνώντες ανακοινώνουν, τρίβοντας τα χέρια τους, την μια αναβολή αποκρατικοποίησης μετά την άλλη.

Ηθικό δίδαγμα;

Μην περιμένετε τίποτα από τους ξένους... Κανείς δεν νοιάζεται για την χώρα του πίοτερο από τους πολίτες της... Αλλά κι αυτό στην χώρα μας αποτελεί, απλά, ευχή! Η μεγάλη μάζα των συμπατριωτών μας έχει διαφορετική άποψη. Από την άκρα αριστερά μέχρι την άκρα δεξιά, βρίζουν όλοι σύσσωμοι τους κακούς δυτικούς, για το κακό που μας βρήκε. Και στηρίζουν όλα τα κόμματα και τα κομματίδια που τους σερβίζουν ένα μάτσο ευχάριστα ψέματα, αγνοώντας επιδεικτικά τις λιγοστές φωνές που, απελπισμένα, ξελαρυγγιάζονται φωνάζοντας δυσάρεστες αλήθειες. Ακολουθούν, ως άβουλη μάζα, φασίστες (κόκκινους και μαύρους), επαγγελματίες καραγκιόζηδες, καθ' ἑξιν ψεύτες, μαέστρους της κωλοτούμπας και, αποδεδειγμένα, διαχρονικούς προδότες, αναμένοντας άραγε τι;

Κρύβονται πίσω από το δάχτυλό τους, αδιαφορώντας για την αλήθεια, για την πραγματικότητα, για την όποια δυνατότητα ανάκαμψης. Επιμένουν να στηρίζουν τους βιαστές τους, συντασσόμενοι με τα συμφέροντα των κάθε λογής «Φωτόπουλων» και «Λυμπερόπουλων» και των πολιτικών προστατών-αφεντικών τους. Σε πλήρη σύγχυση, υιοθετούν βλακώδεις λογικές τύπου «ανυπακοής» του ΚΚΕ, «αυτοευνουχισμού» του ΣΥΡΙΖΑ και «ΝΑΙ στην ΕΕ, ΟΧΙ στο Μνημόνιο» των υπολοίπων σαϊνιών της πολιτικής σκηνής. Δίνουν ακόμη διψήφια ποσοστά σε μια ΝΔ πρωταθλητή της κωλοτούμπας –αλήθεια πότε μας λέει την αλήθεια- κι ενός ΠΑΣΟΚ, που αδημονεί να βρεθεί στην αντιπολίτευση για να ξαναφορέσει το αντιμνημονιακό του ζιβάγκο.

Και σνομπάρουν τις λιγοστές φιλελεύθερες φωνές, τις μόνες φωνές της λογικής, που δίνουν αγώνα ζωής και θανάτου για να ξεπεράσουν το φράγμα του 3% ενώ θα έπρεπε να δίνουν αγώνα για την επίτευξη κοινοβουλευτικής αυτοδυναμίας!

Αυτή είναι η ράτσα του Έλληνα! Είναι αυτή που επί δεκαετίες έβγαζε πρώτους βουλευτές τον Τσοχατζόπουλο και τον Ψωμιάδη, είναι αυτή που ξεβράκωνε τους ιδιοκτήτες των αποκρατικοποιημένων αστικών επί Μητσοτάκη, είναι αυτή που κατηγορεί όσους έκλεψαν γιατί δεν είχε η ίδια την τύχη να βρεθεί στην θέση τους. Είναι αυτή που διώχνει τους ικανούς συμπολίτες της στο εξωτερικό, που καίει το κέντρο της πόλης της, που αντιδρά σε κάθε ουσιαστική μεταρρύθμιση. Σε τούτη τη χώρα κατοικεί μια ράτσα ραγιάδων, καταδικασμένη να ζει στον στάβλο του Αυγείου, που τροφοδοτεί με τα ίδια της τα περιττώματα, ξορκίζοντας την άφιξη του όποιου Ηρακλή, που θα τολμούσε να διαταράξει τον βολικό νιρβάνα της.

Πράγματι, στις ερχόμενες εκλογές είμαστε μόνοι!

Στις μεθεπόμενες θα είναι αυτοί μόνοι τους... Εμείς θα βρισκόμαστε σε άλλη χώρα!

Καλό βόλι σύντροφοι! Αυτή τη φορά έχετε πολλαπλές επιλογές για να καταστρέψετε την χώρα.

Δεν μένει παρά να διαλέξετε τον νεκροθάφτη σας...

28 / 4 / 12

Debate και δημοκρατία

Δημοκρατία είναι να μην βάζεις όρους για το debate.

19/5/12

Προσχήματα

Τα εκβιαστικά διλήμματα αποτελούν τα ενδύματα που καλύπτουν την ιδεολογική γύμνια των εσαεί θεσιθήρων...

Το αντίδοτο στην ειδωλολατρία είναι η ιδεολογία.

20/5/12

Διλήμματα

Αντί να απεμπλακούμε από το μνημόνιο, μήπως θα έπρεπε να ασχολούμαστε με το πως θα απεμπλακούμε από το μεγάλο, σπάταλο και αντιπαραγωγικό κράτος;

24 / 5 / 12

Γιατί;

Γιατί οι Έλληνες πολίτες δεν αξιώνουν το δικαίωμά τους στην αλήθεια;

24 / 5 / 12

Κριτήριο ψήφου

Σημασία, για μένα, δεν έχει το μεγάλο ή το ογκώδες, η μάζα ή το "ρεύμα". Σημασία έχει να νιώθω άνετα! Και να τα έχω καλά με την συνείδησή μου.

Επιλέγω πάντα την, κατά την άποψή μου, σχετικά καλύτερη επιλογή. Απόλυτα! Και χωρίς ψευτοδιλήμματα.

Δεν απέχω, δεν σηκώνω τα χέρια ψηλά! Μάχομαι. Και σιχαίνομαι να με θεωρούν υποψήφιο θύμα εκβιασμών.

Δεν συντάσσομαι με το ποσοστό, ούτε με γνώμη των πολλών.

Αναλαμβάνω όλο το κόστος των επιλογών μου και δεν κρύβομαι πίσω από τον όχλο. Ακόμη και στην περίπτωση του να απομείνω μόνος μου.

Όπως έλεγε την δεκαετία του '80 μια διαφήμιση της Apple: *"Το ότι οι κατσαρίδες είναι περισσότερες από τους ανθρώπους δεν συνεπάγεται πως είναι και ανώτερη μορφή ζωής."*

26/5/12

Η υπομονή έχει και τα όρια της

«Σκέφτομαι πολύ περισσότερο τα παιδιά σε ένα σχολείο σε μικρό χωριό στο Νίγηρα, που πηγαίνουν στο μάθημα μόνο για δύο ώρες την ημέρα και αναγκάζονται να μοιραστούν στα τρία ακόμα και την καρέκλα του θρανίου και προσδοκούν τη μόρφωση. Τα έχω μονίμως στο μυαλό μου. Γιατί πιστεύω ότι χρειάζονται πολύ περισσότερη βοήθεια από ό,τι οι άνθρωποι στην Αθήνα.»

...απάντησε, σε συνέντευξη της στη Guardian, η επικεφαλής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ) Κριστίν Λαγκάρντ, σε ερώτηση αν μπορεί να βγάλει από το μυαλό της τους γονείς και τις μητέρες που δεν έχουν πρόσβαση σε φαρμακευτική περίθαλψη στην Ελλάδα.

Αυτά είναι τα πραγματικά διλήμματα των δυτικών, και όχι τα ψευτοδιλήμματα των βολεμένων ντόπιων κρατιστών και των πολιτικών πατρώνων τους (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ).

Ως τότε οι δυτικοί θα πληρώνουν την διατήρηση των προνομίων των αργόμισθων συνδικαλιστών, των συντεχνιών και των πάσης φύσεως βολεμένων σε ΔΕΚΟ και Δημόσιο;

27/5/12

Η πραγματική κυβέρνηση

Οι πραγματικοί κυβερνώντες τούτης της χώρα είναι οι κάθε λογής Φωτο-Λυμπερόπουλοι, Συριζαίοι, ΠΑΜΕτζήδες και το συνάφι τους, που λυμαίνονται τον δημόσιο και ιδιωτικό πλούτο και ασκούν ωμή βία σε όσους διαφωνούν μαζί τους. Αυτή είναι η "χούντα", το παρασιτικό κατεστημένο, που πρέπει να ξεφορτωθούμε ΑΜΕΣΑ για να ξεκινήσει η ανόρθωση του τόπου.

ΥΓ. Την ανοχή στην ανομία την επέβαλε στην κοινωνία η αριστερά.

2 / 6 / 12

Ζητείται ελπίδα... Δύο, πιθανά, εναλλακτικά σενάρια

Προβληματισμένος ιδιαίτερα με το πολιτικό σκηνικό όπως διαμορφώνεται, δυναμικά μέρα με τη μέρα, καθώς πλησιάζουμε στις εκλογές της 17ης Ιουνίου, προσπαθώ να αναλύσω την ιδιαίτερα αρνητική τρέχουσα συγκυρία, ευελπιστώντας να διακρίνω αν υπάρχει έστω και η παραμικρή πιθανότητα διεξόδου από την κρίση, που θα σημάνει και την απαρχή για τη σωτηρία της χώρας.

Ανεξαρτήτως του ποιος προηγείται στις δημοσκοπήσεις, αλλά με δεδομένη την διαμόρφωση του δίπολου ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, πρακτικά έχουμε να αντιμετωπίσουμε δύο σενάρια:

Σενάριο Α.

18 Ιουνίου 2012: Επικράτηση της ΝΔ, χωρίς αυτοδυναμία.

Η ΝΔ, εύκολα ή δύσκολα, θα σχηματίσει κυβέρνηση σε συνεργασία με κόμματα όπως το ΠΑΣΟΚ ή τη Δημιουργία Ξανά-Δράση, αν εισέλθει στη Βουλή, και πιθανότατα να εξασφαλίσει και την ανοχή ή και τη συνεργασία με τους Ανεξάρτητους Έλληνες.

Η κυβέρνηση αυτή θα κληθεί να εφαρμόσει τις απαιτούμενες μεταρρυθμίσεις, που θα βγάλουν την χώρα από το μονοπάτι της καταστροφής. Δηλαδή, κλείσιμο ΔΕΚΟ και δημοσίων φορέων, απολύσεις ΔΥ, πραγματική απελευθέρωση επαγγελματιών, αναμόρφωση εργασιακής και ασφαλιστικής νομοθεσίας.

Πιστεύετε πως αυτή η ΝΔ είναι σε θέση να πράξει τα ανωτέρω;

Όχι, γιατί απλούστατα αν τολμήσει να προχωρήσει τα συνδικάτα και οι νέοι πατρόνες τους, θα ξηλώσουν όχι μόνο τα μάρμαρα του Συντάγματος αλλά και της Βουλής συθέμελα. Επιπλέον, η ΝΔ ούτε πιστεύει σε, ούτε έχει προγραμματίσει τέτοιες μεταρρυθμίσεις. Αντίθετα, ο αρχηγός της στις πρόσφατες νέες προτάσεις του για την οικονομία, ανάμεσα σε ένα καταιγισμό υποσχέσεων, μίλησε για εφεδρεία διάρκειας 4 ετών (!) για τους ΔΥ, ασαφείς αποκρατικοποιήσεις και ουδεμία μεταρρύθμιση στην αγορά. Εξ' άλλου δεν έχουν περάσει παρά μερικές εβδομάδες από τότε που... οι υπουργοί της ΝΔ παρέδωσαν τα υπουργεία τους στους υπηρεσιακούς διαδόχους τους, μαζί με τον ανύπαρκτο -μην πω αρνητικό- απολογισμό τους. Αν μελετήσετε, για παράδειγμα, τον απολογισμό του υπουργού της ΝΔ με το πλέον παραγωγικό υπουργείο, του κου Βορίδη, θα διαπιστώσετε το πλήρες "προσκύνημα" της ψευδο-φιλελεύθερης παράταξης στα συμφέροντα των συντεχνιών και των συνδικάτων.

Χωρίς μεταρρυθμίσεις και άμεση και σημαντική περιστολή των δημοσίων δαπανών το κυβερνητικό αυτό σχήμα θα κληθεί να καλύψει τις έκτακτες τρύπες του προϋπολογισμού με νέα χαράτσια, που θα επιβληθούν επιπροσθέτως των ήδη αποφασισμένων εισπρακτικών μέτρων, σε ένα εξουθενωμένο από τις φορο-αφαιμάξεις και τις απανωτές εισοδηματικές μειώσεις κοινό. Το μόνο που θα καταφέρει θα είναι να εξοργίσει τους πολίτες, γιγαντώνοντας το κύμα των καθοδηγούμενων από την αντιπολίτευση "αγανακτισμένων". Έτσι, ο κος Παυλόπουλος θα κληθεί, σε σύντομο χρονικό διάστημα, να καταθέσει την πρότερη πολύτιμη εμπειρία του στον χειρισμό μιας νέας εξέγερσης και πυρπόλησης του κέντρου της Αθήνας.

Η κατακραυγή θα είναι τέτοια που εντός λίγων μηνών -που μετρούνται στα δάκτυλα του ενός χεριού- η κυβέρνηση θα πέσει με γδούπο, οδηγώντας τη χώρα σε νέες εκλογές. Εκλογές που ο ΣΥΡΙΖΑ θα κερδίσει με θεαματικά ποσοστά (άνω του 40%) εξασφαλίζοντας την αυτοδυναμία.

Θα μπορέσει, έτσι, να εφαρμόσει απερίσπαστος το πρόγραμμά του για την μετατροπή της Ελλάδος σε μια ιδιότυπου τύπου λαϊκή βαλκανική δημοκρατία, όπου θα ανθίσουν νέα επιχειρηματικά κρατικοδίαιτα τζάκια, χωρίς τις δεσμεύσεις της όποιας Ευρωπαϊκής Ένωσης την οποία θα ξαποστείλουμε εν μέσω αλαλαγμών εθνικής υπερηφάνειας. Η νομιμοποίηση εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών θα εξασφαλίσει τη άνετη επανεκλογή του καθεστώτος, αλλά και την ενδυνάμωση της φασιστικής και, πιθανώς, τότε εκτός νόμου, Χρυσής Αυγής, ή οποία θα κληθεί να υποκαταστήσει τον ρόλο της άοπλης, πλέον, αστυνομίας και των καταργημένων ΜΑΤ. Μια δε εθνικά υπερήφανη αποχώρησή μας και από το ΝΑΤΟ θα σημαίνει και τον προδιαγεγραμμένο ακρωτηριασμό της Ελλάδος από εθνική τραγωδία που νομοτελειακά θα ακολουθήσει. (Για όσους τα ανωτέρω θεωρηθούν στυγνή κινδυνολογία σας παραπέμπω στο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ).

Σενάριο Β.

18 Ιουνίου 2012: Επικράτηση του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς αυτοδυναμία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ μαζί με τις άλλες "δημοκρατικές" δυνάμεις, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ, θα μπορέσει να συγκροτήσει μια αριστερή κυβέρνηση συνασπισμού. Η συμμετοχή του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ θα λειτουργήσει ως φρένο στις φαντασιώσεις σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της χώρας, δίνοντάς του και το τέλειο άλλοθι για την μη εφαρμογή του προγράμματός του. Επιπλέον, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ θα λειτουργήσουν ως εξισορροπητικοί μηχανισμοί στα αντι-ευρωπαϊκά ένστικτα των εξτρεμιστικών συνιστωσών του ΣΥΡΙΖΑ. Η πιθανότητα να οδηγηθεί η χώρα εκτός ευρωζώνης, μειώνεται σημαντικά και θα συμβεί μόνο κατόπιν "ατυχήματος" ή "στραβοτιμονιάς".

Παράλληλα με την εκλογική επιτυχία του ΣΥΡΙΖΑ, που θα σημαίνει και την τρίτη συνεχή εκλογική ήττα της ΝΔ, τα αντανάκλαστικά επιβίωσης της δεξιάς θα ενεργοποιηθούν, συνειδητοποιώντας το πόσο γηρασμένο και απωθητικό προϊόν αποτελεί η ΝΔ. Οι διεργασίες στο χώρο της κεντροδεξιάς θα είναι άμεσες, οδηγώντας στην αναδιαμόρφωση των ισορροπιών του χώρου πιθανότατα με την δημιουργία ενός λαϊκοδεξιού εθνικιστικού σχηματισμού, που θα στεγάσει τμήματα της ΝΔ, τους Ανεξάρτητους Έλληνες, το ΛΑΟΣ και τμήματα των ψηφοφόρων της Χρυσής Αυγής. Αντίστοιχα, θα διευκολυνθεί η δημιουργία ενός φιλελεύθερου κεντροδεξιού σχηματισμού στον οποίο θα βρουν στέγη τα υπόλοιπα τμήματα της ΝΔ, στελέχη των ΔΗΣΥ, Δράσης, Φιλελεύθερης Συμμαχίας, Δημιουργίας Ξανά, της "φιλελεύθερης" εκσυγχρονιστικής πτέρυγας του ΠΑΣΟΚ, καθώς και πολλοί ανένταχτοι κεντρογενείς.

Στο οικονομικό μέτωπο και δεδομένης της κρατικιστικής προσήλωσης και των τριών συγκυβερνώντων κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ) καθώς και της άμεσης διασύνδεσής τους με συνδικάτα και συντεχνίες οι όποιες μεταρρυθμίσεις επιχειρηθούν θα "περάσουν" σχετικά αναίμακτα. Μόνο, που η εξάρτηση αυτή από τον στενό πυρήνα του δημοσίου δεν θα επιτρέψει να αποφασιστούν οι βαθιές τομές που απαιτούνται για την μείωση του στενού κι ευρύτερου δημοσίου τομέα, με αποτέλεσμα να οδηγηθούμε σε νέους φόρους, θεαματικές αυξήσεις στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ και έκτακτες εισφορές. Ο κόσμος θα ξεσηκωθεί και το αριστερό περιτύλιγμα του κυβερνητικού σχηματισμού θα τσαλακωθεί ανεπανόρθωτα. Για πρώτη φορά οι προτάσεις της αριστεράς θα απομυθοποιηθούν και τα προοδευτικό προσωπείο της θα καταπέσει, αποκαλύπτοντας το αποκρουστικό της πρόσωπο. Η πτώση και αυτής της κυβέρνησης θα είναι θέμα μηνών, αλλά αυτή φορά το διάδοχο σχήμα θα είναι ένα απενοχοποιημένο κεντροδεξιό φιλελεύθερο κόμμα, που θα κληθεί, απερίσπαστο, να ανατάξει την χώρα απαλλαγμένο από τις αριστερές φαντασιώσεις, την βία και των φασισμό του συντεχνιακού κατεστημένου.

Αναλογιζόμενος τα δύο σενάρια καταλήγω στο συμπέρασμα πως η Ελλάδα δεν θα μπορέσει να οδηγηθεί στην πρόοδο και την ευημερία αν δεν απαλλαγεί από τα παρασιτικά τσιμπούρια της

κρατικοδίαιτης αριστεράς. Κι επειδή ο λαός μας δεν επιδεικνύει την ωριμότητα να κατανοήσει, εκ των προτέρων, τις καταστροφικές συνέπειες της αριστερής διακυβέρνησης μέσω της λογικής επεξεργασίας δεδομένων, θα ήταν χρήσιμο να πάρει ένα δείγμα, μια γεύση από αυτή. Το δεύτερο σενάριο εμπεριέχει λιγότερα ρίσκα από το πρώτο, διότι το κοκτέιλ της δόσης της αριστεράς που θα υποστεί η χώρα είναι, σχετικά, ανώδυνο και γρήγορα αναστρέψιμο. Απομυθοποιεί μια για πάντα τον αριστερό "μύθο", στέλνει στον αγύριστο μια και καλή συντεχνίες και συνδικάτα και δίνει την δυνατότητα και τον χρόνο δημιουργίας ενός υγιούς κεντροδεξιού σχηματισμού που θα αναλάβει, στη συνέχεια, την ανάπτυξη της χώρας. Παρόλο που δεν είναι ένα σενάριο στερούμενου ρίσκου, διότι ήδη η χώρα περπατάει σε τεντωμένο σκοινί και μπορούν να συμβούν μοιραία "ατυχήματα", εμπεριέχει τις περισσότερες ευκαιρίες.

Αντίθετα, το πρώτο σενάριο, ενώ προκαλεί πρόσκαιρο εφησυχασμό, εμπεριέχει όλα τα συστατικά ενός εκρηκτικού μίγματος που θα τινάξουν τα πάντα στον αέρα καταδικάζοντας την χώρα σε υποανάπτυξη, μιζέρια, διεθνή ευτελισμό, απομόνωση και πιθανότατα σε εθνική τραγωδία.

Συμπέρασμα; Στις επερχόμενες εκλογές μια αναιμική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, σαφής ήττα της ΝΔ, κι ενίσχυση των φιλελεύθερων σχηματισμών αποτελεί και την ευτυχέστερη εξέλιξη για τη χώρα. Πιθανότητα, μια εξέλιξη που να μην ταυτίζεται με το θυμικό και τα συμφέροντα πολλών από όσους έχουν την υπομονή να διαβάζουν ακόμη αυτό το κείμενο! Ίσως όμως να αποτελεί και το μοναδικό σενάριο που να μπορεί να στους τίτλους τέλους του να γράφει:

Happy End.

3 / 6 / 12

Παραδοχές

Η λογική ανάλυση κρύβει εκπλήξεις... δεν συνίσταται για φανατικούς!

4 / 6 / 12

Κατάντια

Οι επιχειρήσεις σε Βουλγαρία, Κύπρο, Αλβανία και Τουρκία.

Οι νέοι μας στο εξωτερικό.

Εδώ θα απομείνουν τα κομματόσκυλα, οι ΔΥ, οι αργόμισθοι συνδικαληστές και οι λοιποί κρατικοδίαιτοι κηφήνες.

Το σκουπιδαριό της Ευρώπης.

Η προσωποποίηση της παρακμής και της απάτης.

Κατά τα άλλα για όλα φταίει ο νεοφιλευθερισμός.

Στην Τουρκία η φορολογία ανέρχεται μόλις στο 2% επί των κερδών για τα πρώτα 8 χρόνια. Στην Βουλγαρία και Κύπρο η φορολογία είναι 10% χωρίς επιπλέον φορολογία για τα μερίσματα. Και πουθενά δεν κάνουν κουμάντο στο μαγαζί σου οι συνδικαληστές.

Ούτε το κράτος να σε θεωρεί απατεώνα και μίσμα.

Περίπου 1500 εταιρίες ελληνικών συμφερόντων μετέφεραν την έδρα τους στη Κύπρο τους τελευταίους 18 μήνες, σύμφωνα με διαθέσιμα στοιχεία της Κεντρικής Τράπεζας της Κύπρου.

800 ελληνικές επιχειρήσεις μετακόμισαν στην Αλβανία το 2010-11 σύμφωνα με το Γραφείο Οικονομικών και Εμπορικών Υποθέσεων της πρεσβείας της Ελλάδας στα Τίρανα.

Πάνω από 300 οι ελληνικές επιχειρήσεις που κινήθηκαν προς Τουρκία.

Τέλος, στη Βουλγαρία τα δύο τελευταία χρόνια μετακόμισαν 2.560 ελληνικές επιχειρήσεις.

Σύνολο: 5.160 είναι οι Ελληνικές επιχειρήσεις που μετακόμισαν την τελευταία διετία σε γειτονικές μας χώρες, χωρίς να υπολογίζονται κι άλλες που μετακόμισαν σε πιο μακρινούς προορισμούς (Μ. Βρετανία, Γερμανία ακόμη και στις ΗΠΑ, έχουμε υπ' όψιν μας)!

Και τα ελληνικά κόμματα στην πλειοψηφία τους δεν παίρνουν χαμπάρι. Αλλά τι να καταλάβουν αρχηγοί κομμάτων που ποτέ στη ζωή τους δεν δούλεψαν στην αγορά. Βάλτε περισσότερους φόρους, εισφορές και χαράτσια, λοιπόν, διαφυλάξτε ως κόρη οφθαλμού τις αγαπημένες σας ΔΕΚΟ, σφιχταγκαλιάστε την εκλογική σας πελατεία των ΔΥ, μην στεναχωρείτε συντεχνίες και γλύψτε τους - αφισοκολλητές σας- αργόμισθους κρατικοδίαιτους συνδικαληστές.

Α! και μην ξεχνάτε... Σχετικό το σχέδιο Μάρσαλ για την Ανάπτυξη, που ονειρεύεστε πως θα σας επιτρέψει να συνεχίσετε το φαγοπότι με τα λεφτά των κουτόφραγκων...

Μην κάνετε όρεξη, γιατί απόψε έχουμε γλαρόσουπα!

14/6/12

Πλάνες

Ο μόνος που παγκοσμίως πιστεύει πως ο φιλελευθερισμός ανέχεται φόρους και κρατικιστικές πρακτικές, είναι ο Έλληνας.

24 / 6 / 12

Song d'automne*

Το κέφι είχε απογειωθεί στο ζενίθ. Η σαμπάνια έρρεε άφθονη. Η ορχήστρα έπαιζε ένα βιεννέζικο βαλς και τα ζευγάρια εντυπωσίαζαν με τις καταπληκτικές τους φιγούρες. Ήταν εκείνη η στιγμή που ακούσθηκε η κακόφωνη βραχνή στριγκλιά της σειρήνας του πλοίου. Τα φώτα αναβόσβησαν για δευτερόλεπτα, η ορχήστρα σταμάτησε καθώς και οι χορευτές. Διέκρινες στο βλέμμα των περισσότερων μια έκδηλη έκφραση απορίας, ενώ κάποιοι μουρμούριζαν δυσανασχετώντας για την άγαρμπη διακοπή του υπέροχου πάρτι. Πότε-πότε την σιωπή διέκοπταν μερικά χαχανητά από κάποια ζευγαράκια που εξακολουθούσαν να χαριεντίζονται στο σκοτεινότερο μέρος της αίθουσας απολαμβάνοντας την σαμπάνια τους, και αδιαφορώντας για την γενικότερη αναστάτωση. Δεν πέρασαν παρά μερικά δευτερόλεπτα και από τα μεγάφωνα ακούσθηκε η φωνή του καπετάνιου:

«Φίλες και φίλοι, αγαπητοί μας επιβάτες, σας μιλάει ο καπετάνιος σας. Με συγχωρείτε που αναγκάζομαι να διακόψω το υπέροχο πάρτι σας, αλλά οι στιγμές είναι κρίσιμες. Δεν πρέπει όμως να ανησυχείτε. Σε συνεργασία με τον αντιπλοίαρχο και τον μηχανικό κάνουμε ό,τι μπορούμε για να αποφύγουμε τον κίνδυνο. Το πλήρωμα είναι ικανό για να αντιμετωπίσει την κατάσταση. Έχουμε ήδη ενημερώσει τα περιπλέοντα πλοία, που δεσμεύθηκαν να μας βοηθήσουν αν χρειασθεί. Μην ανησυχείτε, τα μέλη της ορχήστρας, τα γκαρσόνια και όλο το προσωπικό θα συνεχίσουν να σας εξυπηρετούν όπως και πριν. Δεν θέλουμε να νοιώσετε ούτε μία στιγμή άβολα και θα κάνουμε το ανθρωπίνως δυνατόν για να μπορέσετε να συνεχίσετε απρόσκοπτοι το πάρτι σας.»

Το μήνυμα τελείωσε. Ο μαέστρος γύρισε προς την ορχήστρα και με ένα νεύμα του ξεκίνησαν από το σημείο που είχαν μείνει. Τα ζευγάρια ξεκίνησαν να λικνίζονται στο ρυθμό του βαλς. Ήταν προφανές όμως πως το κέφι είχε χαθεί. Η ανεμελιά που πλημμύριζε τη αίθουσα πριν λίγα λεπτά είχε εξανεμισθεί. Κάποια ζευγάρια σταμάτησαν τον χορό και γύρισαν ανήσυχα στα τραπέζια τους. Τα γκαρσόνια έτρεξαν να τους ξαναγεμίσουν με σαμπάνια τα ποτήρια. Κάποιοι πιο περίεργοι βγήκαν έξω για να μάθουν τι συμβαίνει. Ένας σιγανός, ψίθυρος ανησυχίας άρχισε να διαδίδεται στην αίθουσα. Κυκλοφορούσαν φήμες για... κάποια πιθανή σύγκρουση. Κάποιοι μιλούσαν ακόμη και για κάποια τεράστια, σαν βουνό, σκιά, που η σιλουέτα της διαφαινόταν ήδη αδρά μέσα από την πυκνή ομίχλη. Και τάχα, πως προς αυτήν κατευθυνόταν ολοταχώς το πλοίο. Οι πιο ψύχραιμοι καθισύχαζαν τους προβληματισμένους: «Δεν υπάρχει περίπτωση ατυχήματος. Τούτο το σκαρί σχεδιάστηκε αξιοποιώντας την αιχμή της τεχνολογίας της σύγχρονης ναυπηγικής. Ακόμη και σύγκρουση να υπάρξει εμείς δεν θα πάθουμε τίποτα. Το είπε και ο καπετάνιος. Μας συνοδεύουν κι άλλα πλοία. Δεν θα μας αφήσουν να βυθιστούμε. Δεν τους συμφέρει να μας αφήσουν να βυθιστούμε. Έχουν επενδύσει τεράστια ποσά σε αυτό το σκαρί. Αν βουλιάξουμε εμείς τα χάνουν όλα κι αυτοί. Όποιος ισχυρίζεται κάτι τέτοιο απλά μπλοφάρει»

Κάποιοι άλλοι είχαν αρχίσει να αγανακτούν γιατί χάλασε η ατμόσφαιρα αυτού του υπέροχου πάρτι. Γκρίνιαζαν στα γκαρσόνια γιατί αργούσαν τα καναπεδάκια με το μαυροχάβιαρο, ο ορχήστρα τους ακουγόταν φάλτση και παρότρυναν τους φίλους τους να διαμαρτυρηθούν στο γραφείο διοίκησης για την ακατανόητη απόφαση του καπετάνιου να διακόψει, χωρίς λόγο, το υπέροχο αυτό πάρτι. Σε τελική ανάλυση αυτοί δεν έφταιζαν σε τίποτα. Άλλοι ευθύνονται για την κακή πορεία του караβιού, σίγουρα ο καπετάνιος και οι συνεργάτες του, και αν υπάρξει καθυστέρηση σίγουρα θα φταίει η πλοιοκτήτρια εταιρεία η οποία και οφείλει να τους αποζημιώσει. Ήταν αποφασισμένοι να μην αφήσουν αυτό το γεγονός να περάσει έτσι. Όλη τους τη ζωή σχεδίασαν με κάθε λεπτομέρεια αυτή την κρουαζιέρα με τα υπέροχα πάρτι της και δεν θα άφηναν κανέναν να τους τα στερήσει.

Δεν είχαν ολοκληρωθεί παρά μόνο 2 χοροί όταν κυκλοφόρησε η φήμη πως η κατάσταση είναι τόσο σοβαρή, που τα γκαρσόνια και το περισσότερο υπηρετικό προσωπικό θα έπρεπε να απαλλαγούν των καθηκόντων του από την εξυπηρέτηση των επιβατών για να απασχοληθούν με την διάσωση του πλοίου. Ήταν τότε που το ποτήρι της αγανάκτησης ξεχείλιζε. Προσωπικό και επιβάτες μαζί άρχισαν να ωρύονται πως η εξυπηρέτηση των επιβατών ήταν πρωταρχικό τους καθήκον. Ποιο γκαρσόνι άλλωστε είχε την διάθεση να αφήσει το σαλόνι με τους γκλάμουρ και επιφανείς επισκέπτες για να κατέβει στα βρωμερά μηχανοστάσια; Οι συνθήκες εκεί είναι αποπνικτικές, τα ωράρια σκληρά και η εργοδοσία απάνθρωπη. Χώρια που ο μισθός είναι κατά πολύ μικρότερος (εκεί δεν υπάρχουν βλέπετε ούτε πουρμπουάρ ούτε τα λουπά τυχερά, που επιφυλάσσουν οι γαλαντόμοι επιβάτες στους επιδέξιους υπηρέτες του δημόσιου συμφέροντος). Ήταν σίγουροι και αποφασισμένοι. Επιβάτες και υπηρετικό προσωπικό θα αντιδρούσαν σε κάθε προσπάθεια μείωσης του επιπέδου ποιότητας της εξυπηρέτησης. Υπήρξαν και κάποια που ζήτησαν μάλιστα να ενισχυθούν τα γκαρσόνια και η ορχήστρα με επιπλέον προσωπικό. Όλοι είχαν δικαίωμα σε καλύτερες συνθήκες εργασίας, και οι επιβάτες σε καλύτερες υπηρεσίες. Οι πιο δραστήριοι άρχισαν ήδη να μαζεύουν υπογραφές προς αυτή την κατεύθυνση.

Η αναστάτωση στα σαλόνια του πλοίου έφτασε φυσικά και στ' αυτιά του καπετάνιου. Η κατάσταση στην γέφυρα δεν ήταν καλή. Επιπλέον, από τα αντικειμενικά τεχνικά προβλήματα που αντιμετώπιζαν και τους περίτεχνους χειρισμούς που σχεδίαζαν για να αποφύγουν τη σύγκρουση είχαν τώρα να αντιμετωπίσουν τους αγανακτισμένους επιβάτες και μια πιθανή εξέγερση μέρους του πληρώματος. Πρώτος και δεύτερος καπετάνιος και αρχιμηχανικός συνεδρίασαν επί μακρόν σε μια, είναι αλήθεια, ιδιαίτερα έντονη και φορτισμένη ατμόσφαιρα και εξέδωσαν ένα ανακοινωθέν που μεταδόθηκε από τα μεγάφωνα του πλοίου. Ήταν η δεύτερη φορά που η ορχήστρα διέκοπτε τους μελωδικούς της ρυθμούς για να ακουστεί ξανά η φωνή του καπετάνιου:

«Αγαπητοί μας επιβάτες και πλήρωμα. Η ομάδα διαχείρισης κρίσεων που δημιουργήθηκε από τον καπετάνιο, τον δεύτερο καπετάνιο και τον αρχι-μηχανικό θα έχει πλήρεις αρμοδιότητες και χρονικό ορίζοντα όπως ορίζει ο κανονισμός της Εταιρείας. Στόχος της είναι να αντιμετωπίσει την κρίση, να διορθώσει το δρόμο της πλεύσης και να αναθεωρήσει όρους της εργασιακής σύμβασης, χωρίς να θέσει σε κίνδυνο την πορεία του σκάφους, ούτε την παραμονή σε αυτό των επιβατών. Και, ασφαλώς, χωρίς να αμφισβητήσει τους αυτονόητους στόχους διατήρησης του επιπέδου διαβίωσης, ελέγχου της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών και εφαρμογής των διαρθρωτικών αλλαγών που έχει ανάγκη το σκάφος.

Στόχος επίσης είναι να δημιουργήσει τις συνθήκες για να βγει οριστικά το σκάφος από την κρίση. Η ομάδα διαχείρισης κρίσεων θα είναι όσο το δυνατόν πιο μικρή, λειτουργική και επιτελικού χαρακτήρα.

Δεν θα αποτελείται από «φέουδα» επιρροών, θα λειτουργεί ενιαία, θα στηρίζεται στην διαφάνεια, στις προγραμματικές συμφωνίες επιβατών και πληρώματος που την στηρίζουν και στη στελέχωση όλου του διοικητικού μηχανισμού του σκάφους με αξιοκρατικά κριτήρια.

Επίσης, θα στηρίζεται στην ευελιξία, ώστε επί μέρους διαφωνίες που μπορεί να υπάρξουν, να μην αναστέλλουν ούτε το έργο της ούτε τη συναίνεση που είναι απαραίτητη για τη συνέχιση του έργου της.

Τέλος, με πρωτοβουλία της ομάδας διαχείρισης κρίσεων και του πλοιοκτήτριας εταιρείας, θα αλλάξει ο Κανονισμός Λειτουργίας του σκάφους, ώστε να προσαρμοστεί η άσκηση έργου και ο έλεγχος στις νέες συνθήκες των αποφάσεων συνεργασίας μεταξύ επιβατών και πληρώματος. Έτσι θα αναβαθμιστεί και ο ρόλος του πληρώματος, για το οποίο και διαβεβαιώνουμε ότι αποτελεί δέσμευσή μας να μη γίνουν απολύσεις, ούτε μετακινήσεις από τα σαλόνια και τις υπηρεσίες

υποστήριξης επιβατών σε άλλες υπηρεσίες του σκάφους. Ανακοινώνουμε, επίσης, και μείωση των τελών χρέωσης για την εστίαση κάτι που θα σημάνει άμεση μείωση των χρεώσεων ποτών και δεσμάτων καθώς και την αποκατάσταση αδικιών με άμεσα δημοσιονομικά ισοδύναμα. Πέρα από την συναίνεση που σημειώθηκε σε όλα τα παραπάνω, υπάρχουν και ζητήματα στα οποία δεν προχώρησε ακόμα ο διάλογος. Στα ζητήματα αυτά και σε άλλα που θα προκύψουν στο μέλλον, θα συνεχιστεί η προσπάθεια συνεννόησης, ώστε η συναινετική βάση της νέας επιτροπής διαχείρισης κρίσεων να ενισχύεται συνεχώς. Σας ευχαριστούμε για την κατανόηση και σας ευχόμαστε καλή διασκέδαση».

Η ορχήστρα αυτή τη φορά άρχισε να παίζει χωρίς το νεύμα του μαέστρου. Και μάλιστα σε πιο φρενήρη ρυθμό από κάθε άλλη φορά. Ένας αναστεναγμός ανακούφισης από τους επιβάτες και όλο το πλήρωμα διαπέρασε όλο το σαλόνι. Ήταν προφανές πως πλέον τα πράγματα ήσαν υπό έλεγχο. Τα ζευγάρια ξεχύθηκαν σε έναν ενθουσιώδη χορό. Αν και γνώριζαν πως ο κίνδυνος δεν έχει περάσει ακόμη ήσαν σίγουροι πια ότι το πάρτι τους δεν κινδυνεύει. Τα γκαρσόνια ξαναγέμιζαν τους δίσκους τους με κάθε λογής ευφάνταστα καναπεδάκια και σερβίριζαν αδιάκοπα το κοινό τους. Κανείς δεν πρόσεξε και ούτε νοιάστηκε να προσέξει πως κάποια ανήσυχα ζευγάρια είχαν ήδη εγκαταλείψει έντρομα τα τραπέζια τους. Κι ενώ μέσα στο σαλόνι οι ήχοι από την ορχήστρα κάλυπταν κάθε ανησυχία και προβληματισμό, στους εξωτερικούς διαδρόμους του καραβιού επικρατούσε πανικός. Υπήρχαν ήδη πολλοί επιβάτες που είχαν διαισθανθεί ή και καταλάβει τι επρόκειτο να συμβεί. Οι πρώτες σωσίβιες λέμβοι είχαν ήδη κατέβει και κατευθύνονταν προς τα παραπλέοντα σκάφη που περισυνέλλεγαν τους πρώτους ναυαγούς. Το λιγοστό πλήρωμα προσπαθούσε απεγνωσμένα να βοηθήσει τους πανικόβλητους επιβάτες. Οι σειρήνες σφύριζαν λυσσασμένα και αναμειγνύονταν με τις κραυγές του κοινού...

Στο σαλόνι ο χορός συνεχιζόταν. Πολλοί πίστευαν πως το πάρτι αυτό ήταν τόσο υπέροχο που δεν θα τελείωνε ποτέ. Η μουσική ήταν τόσο δυνατή, που κάλυπτε τους δυσάρεστους εξωτερικούς ήχους, τις κραυγές των επιβατών και τις στριγκλιές της σειρήνας. Ακόμη κι όσοι έμπαιναν έντρομοι στο σαλόνι για να ενημερώσουν φίλους και γνωστούς για το επερχόμενο ατύχημα αντιμετώπιζονταν ως γραφικοί, υπερβάλλοντες και καχύποπτοι. Κάποιοι τους κατηγορούσαν κι ως προδότες, πουλημένα τομάρια της πλοιοκτησίας, που ήθελαν να διακόψουν το πάρτι του λαού για να αυξήσουν τα δικά της κέρδη. Κάποιοι τους αποκαλούσαν ακόμη και «νεοφιλελεύθερους» προκαλώντας τα σαρκαστικά σχόλια των συνδαιτυμόνων, πολλοί εκ των οποίων δεν ήξεραν καν τι σημαίνει όρος.

Ήταν μια τέτοια στιγμή που το βροντερό τράνταγμα ταρακούνησε όλο το σκάφος. Τα φώτα έσβησαν και τα κρύσταλλα από τα τραπέζια έπεσαν σπάζοντας στο πάτωμα. Σε λίγα δευτερόλεπτα το ηλεκτρικό επανήλθε από τις βοηθητικές γεννήτριες έκτακτης ανάγκης. τα πλήθη έντρομα συνωστίζονταν στις εξόδους κινδύνου, ενώ κάποιοι σαστισμένοι κοιτούσαν ακίνητοι, μην μπορώντας να πιστέψουν το τι συμβαίνει.

Από τα μεγάφωνα ακούστηκε ξανά η γνώριμη, πια, φωνή του πλοιάρχου... Ήταν το τελευταίο του μήνυμα.

Πολλοί από τους διασωθέντες ανέφεραν πως η ορχήστρα εξακολουθούσε να παίζει ακόμη και τη στιγμή που ο Τιτανικός βυθιζόταν στα παγωμένα νερά του Ατλαντικού...

*Song d'automne, η μελωδία που έπαιζε η ορχήστρα του Τιτανικού κατά τη στιγμή της βύθισής του.

COPYRIGHTED MATERIAL

© PARATUS Europe Ltd, 2012

Επιμέλεια έκδοσης: Εκδόσεις PARATUS Europe Ltd. All rights reserved.

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΡΘΡΑ, ΑΝΑΡΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ TWEETS. ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΕΧΟΥΣΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΤΡΙΕΤΙΑΣ 2009-2012. ΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ. ΜΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΕΝΤΟΝΗ ΚΑΙ ΦΟΡΤΙΣΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟ. ΜΙΑ ΣΥΝΕΧΗΣ ΚΡΑΥΓΗ ΑΓΩΝΙΑΣ ΠΟΥ ΞΕΘΥΜΑΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΜΕΝΗ ΣΑΝ ΠΟΛΛΑΠΛΗ ΗΧΩ. ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΚΡΙΣΗ, ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ, ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΔΑ.

«Σιχαίνομαι να μου επισημαίνουν, εκ των υστέρων, πως δικαιώθηκα»

Γ. Ι. Αναστασόπουλος

